

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Bẻ gãy vòng kim cô 16 chữ !!!

Kinh nhật tụng của tập đoàn chớp bu Ba Đình từ mấy chục năm nay chính là phương châm 16 chữ vàng “*Láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai*” mà chính lãnh đạo đảng CS Trung Quốc (tổng bí thư Giang Trạch Dân) đưa ra và lãnh đạo đảng CS Việt Nam (tổng bí thư Lê Khả Phiêu) đón nhận đầu năm 1999. Phương châm này “xác định tư tưởng chỉ đạo và khung tổng thể phát triển quan hệ hai nước Việt-Trung trong thế kỷ 21, đánh dấu quan hệ Trung-Việt đã bước vào giai đoạn phát triển mới được lãnh đạo cấp cao hai Đảng, hai Nhà nước xác định trong Tuyên bố chung từ tháng 2-1999”. Đây là kết quả (đúng ra là hậu quả) của việc đẩy tở Hà Nội tái khêu đầu bãi phục tôn chủ Bắc Kinh tại Hội nghị Thành Đô ngày 4-9-1990. Phương châm đó chính là chiếc vòng kim cô mà Đường Tăng Tàu cộng áp lên đầu Tôn Ngộ Không Việt cộng để khống chế y cho tới hôm nay.

Đến tháng 11-2000, khi hội đàm với tân Tổng bí thư CSVN Nông Đức Mạnh đến bãi yết Thiên triều, Giang Trạch Dân đã giảng giải phương châm quan trọng đó cho bầy tôi như sau: “*Ổn định lâu dài là nhân mệnh tình hữu nghị Trung Việt phù hợp với lợi ích căn bản của hai đảng, hai nước và nhân dân hai nước, nên bất cứ lúc nào, bất cứ tình hình nào đều phải giữ sự ổn định và phát triển lành mạnh của quan hệ hữu nghị, khiến nhân dân hai nước đời đời hữu nghị với nhau; Hướng tới tương lai là phải xuất phát từ hiện nay, nhìn về lâu dài, kế thừa truyền thống, mở ra tương lai tốt đẹp hơn cho quan hệ Trung Việt; Hữu nghị láng giềng là yêu cầu hai bên phải làm người láng giềng tốt, người bạn tốt, trước sau xử lý mọi vấn đề trong quan hệ hai nước với tinh thần láng giềng hữu nghị; Hợp tác toàn diện là phải không ngừng củng cố, mở rộng và sâu sắc sự giao lưu và hợp tác giữa hai đảng, hai nước trong mọi lĩnh vực, để mưu cầu hạnh phúc cho hai nước và nhân dân hai nước, đồng thời góp phần cho việc giữ gìn và thúc đẩy nền hoà bình, ổn định và phát triển trong khu vực*” (theo Wikipedia tiếng Việt do Hà Nội biên soạn).

Chưa hết, chiếc vòng kim cô ấy lại được Thiên triều nạm thêm “**16 hạt xoàn**” nữa: “*Sơn thủy tương liên, Văn hoá tương thông, Lý tưởng tương đồng, Vận mệnh tương quan*” và cuối cùng là **tứ hào đại ngôn**: “*Láng giềng tốt, Bạn bè tốt, Đồng chí tốt, Đối tác tốt*”. Có lẽ trong lịch sử nhân loại, chưa bao giờ có những mỹ từ xưng tụng, rền đục và vĩnh viễn hóa mối quan hệ giữa hai nước, hai đảng như thế. Trái lại người ta chỉ thấy có những quan hệ hữu hảo ngắn hạn, đồng minh tạm thời giữa các quốc gia khi còn chung quyền lợi. Còn trong lịch sử dân Việt thì chỉ từng thấy những chữ (mà có lẽ các bộ chính trị ở Ba Đình chưa bao giờ đọc): “*Ta cùng các người sinh ra phải thời loạn lạc, lớn lên gặp buổi gian nan. Lên nhìn sử ngụy đi lại nghênh ngang ngoài đường, uốn tác lưỡi cú diều mà lăng nhục triều đình; đem tấm thân dê chó mà khinh rẻ tổ phụ; ý mệnh Hốt Tất Liệt mà đòi ngọc lụa, để phụng sự lòng tham không cùng; khoác hiệu Văn Nam vương mà hạc bạc vàng, để vét kiệt của kho có hạn. Thật khác nào đem thịt ném cho hổ đói, tránh sao khỏi tai họa về sau*” (Hịch Tướng Sĩ của Trần Hưng Đạo) hoặc: “*Quần cuồng Minh đã thừa cơ từ ngược, bọn gian tà còn bán nước cầu vinh. Nướng dân đen trên ngọn lửa hung tàn, vùi con đỏ xuống dưới hầm tai vạ. Chước dối đủ muôn nghìn khước, ác chứa ngót hai mươi năm. Bại nhân nghĩa nát cả cà khôn, nặng khoát liêm về không sơn trạch. Nào lên rừng đào mỏ, nào xuống bể mò châu. Nào hổ bầy hươu đen, nào lưới dò chim sả. Tàn hại cả côn trùng thảo mộc, neo nhóc thay quan quả diên liên. Kề há miệng, đưa nhe răng, máu mỡ bấy no nê chưa chán. Nay xây nhà, mai đắp đất, chân tay nào phục dịch cho vừa. Nặng nề về những nỗi phu phen, bắt bớ mất cả nghề canh cửi. Độc ác thay! Trúc rừng không ghi hết tội. Dơ bẩn thay! Nước bể không rửa sạch mùi. Lẽ nào trời đất tha cho? Ai bảo thân nhân nhện được?*” (Bình Ngô Đại Cáo của Nguyễn Trãi).

Dù sao, chiếc vòng kim cô của Đường Tăng chỉ nhằm giữ Tôn Ngộ Không bước trên lối nẻo minh chính, theo một sự phụ đức hạnh và đi tới cùng đích cao quý: thỉnh kinh Phật để mở con đường giải thoát chúng sinh. Còn chiếc vòng kim cô của Tàu cộng thì biến Việt cộng thành tên học trò ngu xuẩn, mù quáng đi theo một ông thầy gian manh xảo trá có hạng, dẫn dắt nước nó đang được ủy trị vào con đường khủng hoảng bế tắc và hướng tới một cùng đích đáng sợ: bá chủ thế giới, biến cả nhân loại thành nô lệ cho nòi Hán tộc cộng sản với những tên thái thú Việt gian.

Ngay trước khi xuất hiện 16 chữ vàng, từ thời Hồ Chí Minh, dân Việt đã nếm được thế nào là “hữu nghị láng giềng”, là “toàn diện hợp tác” (1) khi toàn bộ cuộc Cải cách ruộng đất tàn sát đồng bào miền Bắc được đặt dưới sự chỉ đạo từ xa của Mao Trạch Đông và từ gần bởi các đồng chí cố vấn Tàu cộng; (2) khi toàn bộ Tuyên bố ngày 4-9-1958 của Chu Ân Lai quyết định về hải phận Trung Quốc (bao gồm Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam) đã mau chóng được Việt cộng tán thành qua Công hàm Phạm Văn Đồng 10 hôm sau đó, qua “Bản đồ thế giới” do Phòng bản đồ Tổng tham mưu Quân đội Nhân dân vẽ năm 1960 với chú thích “các đảo ở Nam Hải, bao gồm cả quần đảo Nam Sa (tức Trường Sa) thuộc lãnh thổ Trung Quốc”, qua “Atlas bản đồ thế giới” do Cục đo đạc và bản đồ thuộc Phủ Thủ tướng CSVN in năm 1972, trong đó quần đảo Nam Sa được chú thích bằng tiếng Hoa, chứ không phải bằng tiếng Anh, tiếng Pháp hay tiếng Việt, qua sách giáo khoa địa lý trong trường phổ thông do Nhà xuất bản Giáo dục CSVN in ra năm 1974 vốn từng viết: “Các đảo Tây Sa (tức Hoàng Sa), Nam Sa đến đảo Hải Nam, đảo Đài Loan... đã tạo thành một bức tường thành bảo vệ đại lục Trung Quốc”; (3) khi toàn bộ miền Bắc được hơn 350 ngàn quân Tàu cộng giữ cho để bộ đội Việt cộng rảnh rang mà tiến đánh Việt Nam Cộng Hòa; (4) khi toàn bộ quần đảo Hoàng Sa bị Tàu cộng đánh cướp năm 1975 với sự im lặng hoàn toàn của Hà Nội; (5) khi toàn bộ binh sĩ đồn trú đảo Gạc Ma thuộc quần đảo Trường Sa bị Tàu cộng hạ sát để tiến chiếm năm 1988 với sự bất động hoàn toàn của Bộ chính trị....

Hiện nay, ý đồ thâm độc của 16 chữ vàng, 4 chữ tốt càng thể hiện qua vô số hành vi ngang nhiên trắng trợn, khắp nơi moi mạt của Trung Quốc đối với Việt Nam, khiến cả dân tộc, đặc biệt là vô số cán bộ lão thành, trí thức văn nhân, phóng viên

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Bể gậy vòng kim cô 16 chữ !!**
- Trg 03 ► **Thư ngỏ về Đại hội Liên kết đấu tranh dân chủ NQ cho VN.**
-Ban Tổ chức.
- Trg 04 ► **Cương lĩnh chính trị và phương thức hoạt động.**
-Nhóm Vì Dân.
- Trg 05 ► **Tuyên bố về hiện tình đất nước: Tổ quốc lâm nguy!**
-Khởi Tự do Dân chủ 8406.
- Trg 07 ► **Chùa Giác Minh bị sách nhiễu. GHPG Nhà nước chỉ...**
-Phòng Thông tin Phật giáo QT.
- Trg 09 ► **Lời Tâm huyết của PGHHTT.**
-Lê Quang Liêm.
- Trg 12 ► **Yêu cầu Nhà cầm quyền VN chấm dứt giam cầm bất hợp...**
-Truyền Thông Chúa Cứu Thế.
- Trg 13 ► **Điện hạt nhân-Hãy nhìn thẳng vào thực lực của mình.**
-Bauxite Việt Nam.
- Trg 14 ► **"Được ăn cả ngã về không" hay "mất cả chì lẫn chài".**
-Peter Hartcher.
- Trg 15 ► **Bất lực trước sự lộng hành của Trung Quốc.**
-Thanh Quang.
- Trg 17 ► **Từ bỏ 16 chữ vàng.**
-Trần Khải.
- Trg 18 ► **Biên tập viên Tân Hoa Xã phản đối Tam Sa.**
-Thu Thủy.
- Trg 20 ► **Hiện trạng của công nhân Việt Nam.**
-Huỳnh Công Đoàn.
- Trg 22 ► **Những người bị thiên.**
-Tuồng Năng Tiến.
- Trg 23 ► **Sẽ có phiên tòa Nhân dân là thẩm phán (thơ).**
-Phạm Đình Trọng.
- Trg 24 ► **Ao cá "bác Hồ".**
-Lê Diễn Đức.
- Trg 26 ► **TCBC Kêu gọi đề cử ứng viên cho giải Nhân quyền VN 2012.**
-Mạng Lưới Nhân Quyền VN.
- Trg 27 ► **Đi tù cả lũ!**
-Đỗ Đăng Liêu.
- Trg 28 ► **Lấy chồng Đài Loan vui ít buồn nhiều - trăm điều cơ cực.**
-Thanh Trúc.
- Trg 30 ► **Một nhà tù thiện phải đột ngột rời VN sau khi bị đe dọa...**
-Thông Luận pv bà Hồ Quì.

dân báo và những nhà đấu tranh dân chủ vừa phần nộ vừa mạnh mẽ chỉ rõ: Ngoài biển Đông thì Trung Quốc liên tục xâm lấn: củng cố cơ sở chiến đấu ở Hoàng Sa, nâng cấp Tam Sa lên thành phố với một bộ chỉ huy quân sự, đưa dàn khoan khổng lồ vào Biển Đông, thông báo mời thầu quốc tế với 9 lô dầu khí nằm sâu trong vùng đặc quyền kinh tế và thềm lục địa nước Việt, đưa một đội hải thuyền 30 chiếc, gồm một tàu hậu cần 3000 tấn và 29 tàu đánh cá tiến vào khu vực đảo đá Chữ Thập thuộc quần đảo Trường Sa, phái tàu đổ bộ Ngọc Đình có trang bị đại pháo và sân đáp trực thăng đến bãi đá Su Bi thuộc quần đảo Trường Sa nước Việt. Chưa kể từ bao năm nay, những loại tàu quân sự chính thức hay trá hình của Trung Quốc như thể đã thường xuyên bắt giữ ngư thuyền, tịch thu ngư cụ, cướp đoạt ngư phẩm và đánh đập ngư dân Việt (thậm chí còn bắt giam họ để đòi tiền chuộc) mà hải quân Việt Nam chẳng bao giờ ra tay cứu giúp! Trong đất liền thì Trung Quốc liên tục xâm nhập: thuê các cánh rừng đầu nguồn mang tính biên phòng, khai thác bauxite ở yếu huyết Tây Nguyên, lập bè nuôi cá trên vịnh Cam Ranh vốn là một quân cảng chiến lược, xây thôn làng phố thị biệt lập tại Lào Cai, Bình Dương..., thắng thầu 90% công trình từ cực bắc tới cực nam lãnh thổ, dựng nhà máy ở Quảng Ninh không giấy phép, khai trương các trang mạng xã hội Tencent, Baidu, Wechat hòng kiểm soát và khống chế internet trên đất Việt, mở phòng mạch khám chữa bệnh tại Hà Nội lẫn Sài Gòn, xúi nong dân nhiều nơi nuôi địa trâu, làm chè bần... Tất cả xảy ra trước sự bất lực hay bao che của toàn bộ "hệ thống chính trị" Hà Nội! Chưa kể từ bao năm nay, Tàu cộng đã thao túng lũng đoạn nền chính trị, tài chính, văn hóa của đất nước; xâm nhập vào cả lực lượng công an, quân đội. Trên mặt trận ngoại giao, Tàu cộng luôn né tránh vấn đề Biển Đông ở tất cả các diễn đàn an ninh khu vực lẫn quốc tế và cho rằng chỉ nên giải quyết các tranh chấp theo kiểu song phương thay vì đa phương như các nước -ngoại trừ Việt Nam- đòi hỏi (tuyên bố của Nguyễn Chí Vịnh ngày 28-8-2011). Trên mặt trận tuyên truyền: Hoàn Cầu Thời Báo, một cơ quan ngôn luận của Đảng CSTQ, liên tục có những luận điệu kích động tâm lý hiếu chiến đối với Việt Nam trong công chúng Trung Quốc từ lục địa ra hải ngoại, những thông tin bịa đặt trắng trợn về chủ quyền Hoàng Trường Sa, những lời lẽ hăm dọa và chỉ bới cách dữ dội và vô liêm sỉ đối với nhà cầm quyền lẫn toàn thể dân Việt.

Đang khi đó người dân yêu nước xuống đường chống quân xâm lược thì bị đàn áp đủ cách, kể cả đánh đập giam tù; bị thóa mạ vu khống tại cơ quan nhà nước, trên phương tiện truyền thông xã hội; bị cấm chỉ bày tỏ lập trường qua mạng internet và các trang nhật ký (blog). Báo chí, dù là lề đảng, cũng phải cảm như hến kéo làm suy yếu tinh hữu nghị Trung Việt. Ngược lại, đảng và nhà nước vẫn liên tục tiến hành những hoạt động đa dạng để củng cố 16 chữ vàng khốn nạn, vòng kim cô nghiệt ngã. Như khởi động cuộc thi "Tiếng hát Hữu nghị Việt-Trung 2012" (hôm 19-05) để ngợi ca tình nghĩa "môi cắn răng", "chủ hành tở". Như tổ chức Đại hội toàn quốc Hội hữu nghị Trung-Việt (hôm 10-07) để đoan hứa bày tỏ lòng tri ân các cá nhân, tổ chức và địa phương của Tàu cộng. Như họp mặt chào mừng ngày thành lập Giải phóng quân Trung Quốc nhân kỷ niệm 85 năm ngày xuất hiện cái lực lượng đã và đang dày xéo đất Việt (hôm 28-07).

Người ta tưởng như sống lại những lời tố cáo Bắc phương của Hịch Tướng Sĩ, Bình Ngô Đại Cáo. Và như nghe lại những lời quở mắng của Đức Hưng Đạo Vương: "Nay các người ngồi nhìn chủ [nhân dân] nhục mà không biết lo; thân chịu quốc sỉ mà không biết thẹn. Làm tướng triều đình đứng hầu quân man mà không biết tức; nghe nhạc thái thường đái yến sứ ngụy mà không biết căm". Phải chăng vì tập đoàn lãnh đạo CSVN quyết không muốn bể gậy vòng kim cô 16 chữ do đã quá mê đắm trong quyền lực và quyền lợi?

BAN BIÊN TẬP

Di lụy cờ vàng và cờ đỏ (Babui-Dcvonline.net)

THƯ NGỎ CỦA BAN TỔ CHỨC ĐẠI HỘI LIÊN KẾT ĐẤU TRANH DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN CHO VIỆT NAM Ngày 11 tháng 8 năm 2012, tại San JoseSan Jose, Hoa Kỳ 30-06-2012.....

Kính thưa:

- Quý vị Lãnh đạo Tinh thần,
- Quý vị Lãnh đạo các Tổ chức, Đoàn thể Quốc gia,
- Quý vị Lãnh đạo các Hội đoàn và Cộng đồng Việt Nam Tỵ nạn CS.
- Quý vị Thân hào Nhân sĩ,
- Các Bạn Thanh niên và Sinh viên VN,
- Cùng toàn thể Đồng hương VN.

Kính thưa Quý vị,

Đảng CSVN, đứng đầu là HCM, sau 72 năm cai trị miền Bắc, 37 năm thôn tính miền Nam, với chủ nghĩa Cộng sản tam vô lỗi thời và gian manh trí trá, đã làm băng hoại hoàn toàn xã hội và văn hoá Việt Nam, tàn phá truyền thống đạo đức, luân lý của dân tộc. Chế độ độc tài, tàn bạo, tham nhũng của đảng Cộng sản Việt Nam không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để làm giàu; chúng bóc lột công nhân, cưỡng chiếm đất đai, cướp nhà của dân nghèo, bỏ tù hàng ngàn người yêu nước thương dân vì họ dám bày tỏ để phản đối sự bất công đối với nhà cầm quyền. Tiếng kêu than ai oán đã lên tận trời xanh. “Nơi nào có bất công thì nơi đó có đấu tranh”, nên hiện nay trong nước nổi lên vô số những cuộc đấu tranh chống tham nhũng, bẽ phái... của dân oan.

Dân càng xa lánh và căm phẫn chế độ thì đảng Cộng sản Việt Nam lại càng lệ thuộc vào đàn anh Trung Cộng. Để bảo vệ đảng, chúng đang tâm dâng hiến đất, rừng, biển đảo, đại đột hơn nữa là đưa hàng triệu đàn ông Hán vào Việt Nam hợp pháp bằng chiếu khán công nhân viên, kỹ thuật viên v.v... Tệ nạn này rất nguy hiểm vì mỗi nguy cơ dân tộc Việt chúng ta sẽ bị Hán hóa.

Chủ quyền đất nước bị mất, độc lập quốc gia bị đe dọa đã thúc đẩy người nhạc sĩ trẻ Việt Khang viết lên hai ca khúc “Việt Nam Tôi

Đâu” và “Anh Là Ai” làm rung động hàng triệu con tim trong và ngoài nước. Còn rất nhiều giới trẻ khác đã ý thức trách nhiệm trước tình hình nguy ngập của đất nước, đã nhập cuộc và sẵn sàng hy sinh tranh đấu cho dù phải chết hay bị tù đầy. Dân tộc Việt Nam đang khát khao những quyền tự do căn bản, quyền sống và quyền làm người, mà nhà cầm quyền Cộng sản đã thừa nhận khi ký vào Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền của Liên Hiệp Quốc nhưng chính họ đã tước đoạt các quyền căn bản của dân tộc Việt bao nhiêu năm qua.

Trước nguy cơ mất nước và đù thừ bất công xã hội đang lan tràn, Khối 8406 và các Lãnh đạo trong nước đã và đang đứng cầm trực diện đấu tranh với bạo quyền Cộng sản, chấp nhận những đàn áp, khủng bố, tù đầy rất dã man. Cuộc đấu tranh trong nước đòi hỏi sự yểm trợ thật hữu hiệu tại hải ngoại. Đó là lý do mạnh mẽ nhất để các đoàn thể đấu tranh cùng ngồi lại, cùng nắm tay, cùng liên kết thành một lực lượng mạnh mẽ, cùng thống nhất đường lối đấu tranh nhằm cứu nguy tổ quốc Việt Nam.

Nhận thức được sự tối cần thiết ấy, một số đoàn thể đấu tranh ở hải ngoại cùng Khối 8406 Hải ngoại tại Hoa Kỳ đồng tổ chức **ĐẠI HỘI LIÊN KẾT ĐẤU TRANH DÂN CHỦ NHÂN QUYỀN CHO VIỆT NAM. Vào ngày Thứ Bảy, 11-08-2012. Từ 9:30 sáng đến 5:30 chiều. Tại Unify Even Center, 765 Story Road, San Jose, California 95121. Phone: (408) 891-3630**

Với sự tham dự của các diễn giả:
- **TS. Nguyễn Văn Canh** với đề tài “Mỗi nguy cơ mất nước và phương thức vận động quốc tế.”

- **LM. Nguyễn Văn Khải** với đề tài “Hiện tình đất nước và sự cần

thiết liên kết đấu tranh để sớm dân chủ hóa đất nước”.

- **NS. Trúc Hồ** với đề tài “Phương thức vận động quần chúng, vũ khí lợi hại của truyền thông”.

Ban Tổ chức và Ủy ban Điều hợp Đại hội cùng Khối 8406 thiết tha mời gọi các Cộng đồng, các Đoàn thể, Tổ chức và quý Đồng hương hãy yểm trợ và cùng về tham dự Đại hội.

- Đề cùng tạo một tiếng nói đoàn kết mạnh mẽ của dân tộc Việt;
- Đề cùng gây dựng một sức mạnh liên kết trong một chiến lược chung, thực tiễn và khả thi;
- Đề cùng liên kết yểm trợ hữu hiệu cho cuộc đấu tranh giải thể chế độ CS và dân chủ hóa đất nước;
- Đề cùng cứu nguy đất nước khỏi đại nạn bị Hán hoá;
- Đề cho cuộc đấu tranh đầy gian khổ của hơn 86 triệu người Việt Nam ở trong nước, hàng triệu người dân oan, nạn nhân của chế độ Cộng sản được sự tiếp tay, yểm trợ mạnh mẽ của Cộng đồng người Việt Tỵ nạn Cộng sản chúng ta ở Hải ngoại.

Sự thành công của Đại hội Liên kết sẽ tạo được niềm vui và tin tưởng mãnh liệt nơi quần chúng trong và ngoài nước, sẽ chuyển một thông điệp hùng hồn về trong nước để những nhà đấu tranh trong nước mạnh dạn dần dần quyết tâm tranh đấu cho sự vẹn toàn lãnh thổ và cho Tự do, Dân chủ, Nhân quyền cho dân tộc.

Vì những nhu cầu cấp bách cho việc tổ chức Đại hội kể trên, Ban Tổ chức chúng tôi rất mong được quý cơ quan truyền thông giúp phổ biến và kêu gọi sự yểm trợ tinh thần và tài chánh từ các Hội đoàn, Tổ chức, quý Đồng hương, đặc biệt là quý Mạnh thường quân, quý Cơ sở Thương mại, quý Thân hào Nhân sĩ hảo tâm hàng luôn quan tâm tới tiền đồ Dân tộc.

California, ngày 30-6-2012.

- **TM. Ban Tổ chức:** Ông Nguyễn Trung Cao

- **TM. Ủy ban Điều hợp:** Ông Thái Văn Hòa

- **Đại diện Khối 8406 Hải ngoại:** Ông Nguyễn Chính Kết.

Email : daihoi8406@yahoo.com

CƯƠNG LĨNH CHÍNH TRỊ và Phương thức Hoạt động của Nhóm Vì Dân

Melbourne, Australia 20-07-2012

Trong nỗ lực tranh đấu, vận động dân chủ hoá Việt Nam, nhiều tổ chức, hội đoàn, phong trào đã dành thì giờ suy nghĩ, soạn thảo những đề cương chính trị, tư tưởng nòng cốt, nguyên tắc chỉ đạo cho sinh hoạt của tổ chức. Đó là những nỗ lực đáng khuyến khích và nằm trong lãnh vực tự do tư tưởng, quan niệm tổ chức, lập hội và phương thức hoạt động của mỗi đoàn thể.

Nhóm Vì Dân quan niệm rằng trong mấy trăm năm qua, nhân loại đã giới thiệu nhiều ý thức hệ về sinh hoạt xã hội với sự đúc kết thành những thể chế chính trị, tức “chính thể”, để hệ thống hoá việc quản trị cộng đồng, từ các làng xã, cho đến đô thị, và sau đó là nhà nước, quốc gia. Nhân loại trong mấy trăm năm qua cũng đã trải nghiệm nhiều chính thể và đã trả giá khá đắt về nhân mạng, tài sản cho những thử nghiệm đó nhằm tiến đến một chính thể lý tưởng.

Nhóm Vì Dân nhận định rằng một xã hội lý tưởng là không tưởng vì nó phải thể hiện tính “con người” của nhân loại; và vì con người vốn bất toàn nên chính thể con người nghĩ ra và tạo thành cũng chỉ tương đối về hiệu quả và hiệu năng. Sau khi tìm hiểu, so sánh, và phân tích các chính thể, chúng tôi cho rằng ở thời điểm thế kỷ 21 hiện nay, một chính thể tương đối hoàn thiện có thể được kiến tạo dựa trên 3 đặc tính chính yếu sau:

- **Chính trị dân chủ (Democratic politics):** Người dân quyết định hệ thống quyền lực chính trị thông qua bầu cử định kỳ, thực sự thể hiện tính chất “của dân, do dân, vì dân” của chính quyền; chính thể có sự phân lập giữa lập pháp, hành pháp, và tư pháp; có những biện pháp kiểm tra lẫn nhau để đạt được sự cân bằng quyền lực chính trị. Thể chế dân chủ bảo đảm nhân quyền căn bản của mọi người được hiệu quả nhất.

- **Kinh tế thị trường (Market economy):** Sinh hoạt thương mại,

buôn bán trong xã hội được đặt trên cơ sở thị trường tự do; chính quyền chỉ có chức năng điều hành để bảo đảm bình đẳng trong cơ hội, khuyến khích tự do cạnh tranh lành mạnh trong thương trường; và bảo đảm tính công bằng xã hội và an sinh của mọi công dân.

- **Xã hội cởi mở (Open society):**

Quan hệ giữa các thành viên trong xã hội phải dựa trên sự tôn trọng nhân phẩm và tự do của mọi người; loại bỏ mọi hình thức đối xử phân biệt vì sắc tộc, giai cấp, phái tính, tuổi tác, tôn giáo v.v... Nghiêm cấm “đấu tranh giai cấp” và hành xử bạo lực trong xã hội.

Dựa trên 3 đặc tính này, quốc hội sẽ soạn thảo hiến pháp và các bộ luật thích hợp để thực hiện cụ thể những chương trình, chính sách phục vụ nhân dân theo những lý tưởng tự do, dân chủ, nhân quyền phổ quát của nhân loại.

Do đó, Nhóm Vì Dân xem 3 đặc tính nêu trên là mục tiêu, là kim chỉ nam cho tất cả mọi hoạt động trong nỗ lực chung để kiến tạo một xã hội Việt Nam tự do, dân chủ, hậu Cộng sản. Ngoài ra, hai tiêu chí hoạt động là “trung thực” (không dối trá) và “liêm chính” (không tham nhũng) cũng là giá trị cốt lõi của các thành viên.

Những điều trên là tổng quan về quan điểm chính trị và phương thức hoạt động của Nhóm Vì Dân. Thời điểm này chính là giai đoạn quyết định sự sống còn của dân tộc và đất nước chúng ta. Chúng tôi kêu gọi người Việt Nam trong và ngoài nước hãy cùng nhau đoàn kết, nghĩ đến tương lai, và thực sự dấn thân cho nỗ lực cứu nước.

Melbourne, Australia, ngày 20 tháng 07 năm 2012 (Đúng 58 năm sau ngày Hiệp Định Geneva chia đôi đất nước, hôm nay sẽ là ngày hàn gắn lại đất nước)

Nguyễn Xuân Châu

Thay mặt Nhóm Vì Dân

Mẹ chị Tạ Phong Tần chết oan ức tại trụ sở Ủy ban Nhân dân tỉnh Bạc Liêu

Khoảng hơn 9g ngày 30-07-2012, công an đến báo cho con cái của bà Đặng Thị Kim Liêng, mẹ của chị Tạ Phong Tần, rằng bà hiện đang được cấp cứu tại bệnh viện Bạc Liêu, sau khi đã “tự thiêu” tại trụ sở UBND tỉnh Bạc Liêu, gần nhà của bà.

Khi họ đến bệnh viện thì bị nhiều an ninh ngăn cản không cho vào, trừ một người con trai tên Tạ Hoà Phú. Trở ra gặp người nhà, anh Phú cho biết “bị cháy đen thui”. Tức khắc công an bắt anh mang đi, và không còn thân nhân nào khác của bà được vào bệnh viện với bà.

Được biết nhà cầm quyền Bạc Liêu, cụ thể là công an thường xuyên đến gia đình gây áp lực cho bà Liêng về chị Tần. Có lần họ đã mang đài truyền hình xuống để quay và yêu cầu bà phải kể tội của con, nhưng bà đã từ chối. Bà từng cho biết mình đi đâu, công an cũng theo dõi để khủng bố, dù là đi chùa hay đi siêu thị. Trước thời điểm “tự thiêu”, bà thường gọi cho người bạn có thân nhân cùng cảnh ngộ như chị Tạ Phong Tần để tâm sự. Tuần trước bà còn nói rằng an ninh đã liên tục đến đe dọa và rêu rao với cả làng xã rằng sẽ bắt cả gia đình đi ra đảo và tịch thu hết nhà cửa.

Khoảng 15g30, có Tạ Minh Tú, em gái của chị Tạ Phong Tần, nói với BBC rằng cô vừa nhận được tin mẹ mới qua đời ở Cần Thơ khi đang trên đường chuyển viện từ Bạc Liêu lên Sài Gòn. Bà Liêng hưởng dương 64 tuổi.

Sau khi bà chết trên đường đi Sài Gòn, xe liền quay về Bạc Liêu. Trên đường đi, thân nhân đã yêu cầu xe phải chờ xác của bà về cho gia đình, không được mang đi đâu hết, nhưng công an ép phải đưa vào bệnh viện để “xét nghiệm”. Đã có sự giằng kéo nhau dữ dội trên xe. Sau khi đưa bà vào nhà xác bệnh viện tỉnh, CA buộc gia đình phải ký giấy cam kết không khiếu nại mới được đem xác về. Khi được mang về nhà lúc 21g, thân thể bà Liêng bị bó kín. Công an không cho mở ra mà chỉ được bày khuôn mặt để con cháu nhìn. Khuôn mặt nám đen, chưa cháy hết, và tóc vẫn còn nguyên.

Việc tâm liệm đã được tiến vào lúc 23g, dưới sự theo dõi chặt chẽ của nhà cầm quyền địa phương và công an dày đặc từ trong nhà ra tới ngoài ngõ. Nhiều phái đoàn từ khắp nơi như Sài Gòn, Vũng Tàu... về phúng điếu nhưng đã bị gây muôn vàn khó dễ.

Vụ này còn nhiều bí ẩn. Phải chăng đây là việc công an giết người tại trụ sở (sau khi bị bà Liêng lên tiếng chửi mắng) rồi dàn dựng thành một vụ tự thiêu? Xin hãy chờ xem!

Tin tổng hợp

KHÔI 8406 TUYÊN BỐ

VỀ HIỆN TÌNH ĐẤT NƯỚC: TÒ QUỐC LÂM NGUY

.....Việt Nam và Hải ngoại 20-04-2012.....

Kính gửi:

- Toàn thể đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

- Các chính phủ dân chủ, các tổ chức nhân quyền và cộng đồng thế giới tiến bộ.

Tổ Quốc Việt Nam đang lâm nguy vì đã tâm xâm lược của Nhà cầm quyền Trung Quốc và vì thái độ “hèn với giặc, ác với dân” của Nhà cầm quyền Việt Nam! Điều đó thấy rõ qua vô số sự kiện dồn dập gần đây liên can tới quan hệ Trung-Việt.

Hiện tình quan hệ Việt Nam – Trung Quốc:

Ngày 21-06-2012, Quốc hội nước CHXHCN Việt Nam đã thông qua Luật biển Việt Nam khẳng định Trường Sa, Hoàng Sa thuộc chủ quyền nước Việt. Cùng ngày, phát ngôn nhân Bộ Ngoại giao Việt Nam, ông Lương Thanh Nghị tuyên bố: “Đây là một hoạt động lập pháp bình thường nhằm hoàn thiện khuôn khổ pháp lý của Việt Nam, phục vụ cho việc sử dụng, quản lý, bảo vệ các vùng biển, đảo và phát triển kinh tế biển của Việt Nam, tạo điều kiện thuận lợi cho quá trình hội nhập quốc tế và tăng cường hợp tác với các nước, vì hòa bình, ổn định trong khu vực và trên thế giới”. Việc này đã kéo theo một chuỗi phản ứng như sau:

1) Hành động xâm lược của phía Trung Quốc:

+ Ngay trong ngày 21-06-2012, Quốc vụ viện Trung Quốc (TQ) đã phê chuẩn quyết định thành lập cái gọi là “Thành phố Tam Sa”, với phạm vi quản lý bao gồm 2 quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của VN. Cùng ngày, tại Bắc Kinh, Thứ trưởng Bộ Ngoại giao Trung Quốc, ông Trương Chí Quân đã triệu tập đại sứ VN, ông Nguyễn Văn Thơ, yêu cầu phía VN phải “chỉnh sửa ngay lập tức Luật Biển mới thông qua vì đã vi phạm nghiêm trọng chủ quyền Trung Quốc. Nó hoàn toàn vô giá trị, không có hiệu lực. Hành động đơn phương của VN làm leo thang và phức tạp thêm tình hình, vi phạm sự đồng thuận đạt được giữa lãnh đạo hai nước cũng như tinh thần Tuyên bố ứng xử của các bên ở Biển Đông DOC.”

+ Ngày 23-06-2012, Tổng công ty Dầu khí Hải Dương - Trung Quốc (CNOOC) ngang nhiên thông báo mời thầu quốc tế, với 9 lô dầu khí nằm sâu trong vùng đặc quyền kinh tế và thềm lục địa của Việt Nam. Nơi gần nhất chỉ cách đảo Phú Quý của Việt Nam khoảng 13 hải lý và cách bờ biển Việt Nam khoảng 60 hải lý.

+ Ngày 12-07-2012, TQ đưa một đội tàu 30 chiếc, gồm một tàu hậu cần 3000 tấn và 29 tàu đánh cá tiến vào khu vực đảo đá Chữ Thập thuộc quần đảo Trường Sa. (Mặc dầu trước đó, họ đã ngang ngược ra lệnh cấm đánh bắt cá ở Biển Đông từ ngày 16-05-2012 đến ngày 01-08-2012, lấy lý do “bảo vệ hệ sinh thái và tài nguyên biển”). Đài truyền hình trung ương Trung Quốc CCTV tuyên bố: “Đây là một cách thể hiện chủ quyền ở Nam Sa”. Cùng lúc, báo Quân Giải Phóng TQ cho biết: “Sẽ thay thế 6 nhân sự cấp cao trong quân khu tỉnh Hải Nam để ứng phó với tình hình căng thẳng ở biển Nam Hải”.

+ Ngày 20-07-2012 một tàu đổ bộ của Trung Quốc mang tên Ngọc Đình (072-II) số 934, được trang bị ba khẩu pháo và một bãi đáp trực thăng, dùng để chở binh lính và hàng hóa, đã xuất hiện tại bãi đá Su Bi, thuộc quần đảo Trường Sa của VN. Từ lâu nay, những loại tàu quân sự chính thức hay trá hình của Trung Quốc như thế đã thường xuyên bắt giữ ngư thuyền, tịch thu ngư cụ, cướp đoạt ngư phẩm và đánh đập ngư dân Việt Nam (thậm chí còn bắt giam họ để đòi tiền chuộc) mà hải quân Việt Nam chẳng bao giờ ra tay bảo vệ!

+ Ngày 21-07-2012, tờ China Daily đưa tin: “Ủy ban Quân sự trung ương Trung Quốc đã ủy quyền cho Bộ chỉ huy quân khu Quảng Châu thành lập đơn vị đồn trú ở “thành phố Tam Sa”. Đơn vị này tương đương cấp phân khu, có nhiệm vụ quản lý các hoạt động quốc phòng, quân bị và thực hiện các hoạt động quân sự tại “thành phố Tam Sa”. Tư lệnh quân đồn trú chịu sự quản lý song song của Bộ chỉ huy quân sự tỉnh Hải Nam, cũng như của giới chức hành chính của “thành phố Tam Sa”.

+ Ngoài ra, trên mặt trận ngoại giao: Trung Quốc luôn né tránh vấn đề Biển Đông ở tất cả các diễn đàn an ninh khu vực và quốc tế. Họ cho rằng: tranh chấp trên Biển Đông chỉ nên giải quyết trực tiếp giữa các nước hữu quan (theo kiểu song phương, thay vì đa phương như các nước đòi hỏi). Tại Hội nghị ngoại trưởng khối ASEAN kết thúc ngày 13-7-2012 vừa qua ở Phnom Penh, Trung Quốc đã chi phối được nước chủ nhà Campuchia không đưa vấn đề tranh chấp ở Biển Đông giữa VN, Philippin với Trung Quốc vào Tuyên bố chung, khiến lần đầu tiên trong lịch sử 45 năm của khối ASEAN, Tuyên bố chung không đưa ra được, làm cho Khối mất uy tín nặng nề.

+ Trên mặt trận tuyên truyền: tờ Hoàn Cầu Thời Báo, phụ bản của tờ Nhân Dân Nhật Báo – Cơ quan ngôn luận của Đảng CSTQ– liên tục có những thông tin bịa đặt, luận điệu vu cáo nhằm kích động tâm lý hiếu chiến, chống đối Việt Nam trong công chúng Trung Quốc và cộng đồng người Hoa khắp thế giới. Cụ thể trong số ra ngày 03-07-2012: “Phía Việt Nam đã chiếm đảo, ăn cắp dầu mỏ; ngư dân Trung Quốc đánh cá trong vùng biển của Trung Quốc bị pháo hạm của Việt Nam truy đuổi, phun vòi rồng, bắt thuyền, đánh người, cướp cá...”. Sự kiện Hoàng Sa năm 1974 bị đổi trắng thay đen thành: “Chính quyền Sài Gòn đã huy động quân đội xâm phạm nhóm đảo Vĩnh Lạc trong quần đảo Tây Sa, đánh chiếm các đảo Cam Tuyền và Kim Ngân của Trung Quốc. Đáp lại, quân và dân Trung Quốc đã vùng lên đánh trả, bảo vệ vững chắc chủ quyền quốc gia và toàn vẹn lãnh thổ”. Cuối cùng tờ báo hăm dọa: “Hiện nay Trung Quốc có tiền, có súng, có thị trường và tình hình tất sẽ phát triển theo hướng khó tránh khỏi xung đột... Nếu bạn khi (chỉ Việt Nam) chấp nhận thì phải từ bỏ tranh giành. Nếu họ dám phá thì ngoài việc thu hồi những đảo họ đã cưỡng chiếm, ta còn thu hồi cả những mỏ dầu mà họ đã khoan trước đây.”

2) Thái độ “hèn với giặc, ác với dân” của Nhà cầm quyền Việt Nam:

Trước những hành động ngày càng ngang ngược, biểu lộ dã tâm xâm lược VN của phía TQ, phản ứng của Nhà cầm quyền Hà Nội rất nhu nhược và gây phẫn nộ trong nhân dân:

+ Họ chỉ ra lệnh cho Tập đoàn Dầu khí quốc gia Việt Nam (một doanh nghiệp đơn thuần) hợp báo, rời Hội Luật gia, Hội Nghề cá Việt Nam ra tuyên bố, Thông tấn xã Việt Nam (TTXVN) ra thông báo... gọi là để

phản đối quân xâm lược. Theo một bản tin ngắn của TTXVN thì: “Ngày 24-6-2012, đại diện Bộ Ngoại giao VN đã gặp (thay vì triệu tập) đại diện Sứ quán Trung Quốc tại Hà Nội để trao công hàm phản đối về việc chào thầu trên” nhưng lại không nói rõ đại diện của cả 2 phía là những người nào.

+ Họ đàn áp nhiều người Việt Nam yêu nước xuống đường ngày 01-07 để phản đối các hành động leo thang xâm lược mới của phía Trung Quốc. Đến ngày 13-07, Chủ tịch UBND Tp. Hà Nội lại phát biểu trong kỳ họp bế mạc của Hội đồng nhân dân: “Về an ninh trật tự, đặc biệt lưu ý tình trạng tập trung đông người kéo về Hà Nội khiếu kiện có tổ chức, theo chỉ đạo của đối tượng xấu. Lợi dụng tình hình trên, các thế lực thù địch và số cơ hội chính trị đã kích động người dân, nhất là số người đi khiếu kiện ở các địa phương biểu tình để gây áp lực với chính quyền phải giải quyết những khiếu nại, yêu sách”. Sau cuộc biểu tình ngày 22-07 mà rất nhiều nơi bị ngăn chặn, báo Nhân Dân (24-07) lại cho rằng những ai xuống đường chống TQ đã “bị lạm dụng, bị khống chế và lôi kéo vào một số bẫy... luôn nhân danh lòng yêu nước nhưng thực chất là toan tính ích kỷ, háo danh, hoang tưởng... Hành động biểu tình này đã gây tổn hại đến sức mạnh và lợi ích quốc gia”.

+ Ngày 10-7-2012, tại Đại hội đại biểu toàn quốc Hội hữu nghị Việt-Trung nhiệm kỳ 5 (2012-2017), ông Nguyễn Thiện Nhân, Phó Thủ tướng Việt Nam phát biểu: “Hội hữu nghị Việt-Trung sẽ tổ chức các hoạt động tri ân các cá nhân, tổ chức và địa phương Trung Quốc xuyên suốt trong 5 năm, sau Đại hội này”. Những sự kiện gần đây trên Biển Đông không hề được ông lẫn các quan chức cấp cao hơn ông lên tiếng. Đại hội trái lại chỉ thống nhất nhận định: “Vấn đề nổi cộm nhất trong quan hệ giữa hai nước là sự “mất cân bằng lớn trong cán cân thương mại”!

+ Những phản ứng trên là hoàn toàn “nhất quán” với Tuyên bố chung Việt-Trung ngày 15-10-2011 tại Bắc Kinh, do Tổng Bí thư ĐCS Việt Nam, ông Nguyễn Phú Trọng đồng đưa ra: “Việt Nam và Trung Quốc tiếp tục kiên trì phương châm “láng giềng hữu nghị, hợp tác toàn diện, ổn định lâu dài, hướng tới tương lai” và tinh thần “láng giềng tốt, bạn bè tốt, đồng chí tốt, đối tác tốt” từ tầm cao chiến lược và tầm nhìn toàn cục.” Ngoài ra, tuy Quốc hội đã ra Luật Biển, nhưng phải đợi tới đầu năm 2013, Luật mới được Đảng CS thông qua và Chính phủ CS phê chuẩn. Phải chăng Luật sẽ còn

sửa đổi để phù hợp với phương châm và tinh thần nói trên?

+ Giới lãnh đạo quân sự cao cấp của Việt Nam cũng hoàn toàn im hơi lặng tiếng sau những sự kiện trên. Có chăng chỉ là ở cấp quân khu, tỉnh đội. Điều này phản ảnh thái độ của Thứ trưởng Bộ quốc phòng Nguyễn Chí Vịnh vốn đã đồng đặc tuyên bố trong Hội nghị đối thoại chiến lược quốc phòng an ninh Việt-Trung lần thứ 2 ngày 28-8-2011 tại Bắc Kinh: “Việt Nam không có ý định quốc tế hóa các vấn đề giữa Việt Nam và Trung Quốc vì chính lợi ích của chúng tôi... Nhưng nếu Việt Nam cần sự ủng hộ, đồng cảm, hợp tác và phát triển thì còn có ai hơn một nước Trung Quốc xã hội chủ nghĩa láng giềng, với hơn 1 tỉ 350 triệu dân, đang phát triển, có vị thế và uy tín ngày càng cao trên thế giới”. Điều đó cũng phản ảnh thái độ của Bộ trưởng Quốc phòng Phùng Quang Thanh vốn tuyên bố trong Hội nghị lần 6 của các bộ trưởng quốc phòng Khối ASEAN ngày 29-05-2012 tại thủ đô Campuchia: Chủ trương của VN là giữ quan hệ hợp tác-giao lưu về quốc phòng và quân sự giữa VN và TQ: “Lãnh đạo Quân đội hai nước gặp nhau trao đổi thẳng thắn, chân tình và thống nhất quân đội hai nước phải kiềm chế không để xảy ra xung đột quân sự trên biển”. Ông cũng kêu gọi chính phủ hai bên chú ý quản lý các phương tiện truyền thông, “không để các cơ quan báo chí đăng tải những bài viết có tính chất kích động, chia rẽ quan hệ hai nước, làm phức tạp thêm tình hình”.

3) Phản ứng yêu nước của nhân dân Việt Nam:

Trước nguy cơ mất nước cận kề, trái ngược hẳn thái độ “hèn với giặc, ác với dân” của Nhà cầm quyền, một bộ phận ưu tú của Dân tộc đã quyết đứng lên:

+ Nhiều cán bộ lão thành, nhiều trí thức, văn nghệ sỹ, nhà báo và những người đấu tranh dân chủ đã tình tảo chỉ rõ tình thế cực kỳ nguy hiểm của dân Việt hôm nay là: ngoài biển Đông thì Trung Quốc liên tục gây hấn; trong đất liền thì Trung Quốc liên tục xâm nhập: thuê các cánh rừng đầu nguồn, khai thác bauxite ở Tây Nguyên, lập bè nuôi cá trên vịnh Cam Ranh và Vũng Rô (những vị trí xung yếu về an ninh và quốc phòng), xây thôn làng phố thị tại Lào Cai, Bình Dương..., thẳng thâu khắp mọi nơi từ Lạng Sơn tới mũi Cà Mau, dựng nhà máy không giấy phép ở Quảng Ninh, khai trương trang mạng xã hội Baidu hồng kiểm soát và khống chế internet trên đất Việt, mở phòng mạch khám chữa bậy tại Hà Nội lẫn Sài Gòn, xúi nông dân

nhiều nơi nuôi đĩa trâu, làm chè bán... Tất cả xảy ra trước sự bất lực hay bao che của toàn bộ “hệ thống chính trị” VN! Đó là chưa kể TQ đang thao túng nền chính trị, tài chính, văn hóa của đất nước; xâm nhập vào cả lực lượng công an, quân đội.

+ Tại những thành phố lớn như Hà Nội, Huế, Sài Gòn vào các ngày chủ nhật, (01, 08, 22 tháng 07-2012 đã có hàng ngàn người xuống đường phản đối những hành động xâm lược mới của Trung Quốc. Đặc biệt có ông André Menras (Hồ Cường Quyết), một người Việt gốc Pháp từng làm bộ phim “Hoàng Sa-Nãi Đầu Mất Mắt” cũng đã cùng đồng bào biểu tình chống Trung Quốc tại Sài Gòn ngày 1-7-2012 với tấm biểu ngữ: “Thế giới cầm ghet bọn ăn cướp! Không có một “chữ vàng”, không có một “cái tốt” với kẻ ăn cướp! Hãy tôn trọng luật pháp quốc tế! Hãy tôn trọng dân tộc Việt Nam! Biển Đông không phải là cái ao nhà của các người! Hãy quay về Hải Nam của các người! Cút đi!”. Thế nhưng nhiều người trong số công dân yêu nước ấy đã bị Nhà cầm quyền Việt Nam ra tay đàn áp bằng nhiều cách: hoặc hăm dọa, ngăn chặn, hoặc đánh đập, bắt giam... Và tất cả họ đều bị Nhà cầm quyền lừa hết vào cái rọ “lũ phản động”, coi như “những kẻ bất mãn, những phần tử cơ hội chính trị bị các thế lực thù địch bên ngoài mua chuộc, lôi kéo, chi phối, giật dây”, “luôn nhân danh lòng yêu nước nhưng thực chất là toan tính ích kỷ, háo danh, hoang tưởng”, “có âm mưu lật đổ nhà nước nhân dân”!?

4) Phản ứng phê phán của cộng đồng thế giới:

+ Tại Philippin, ngày 04-07-2012, Bộ Ngoại giao Philippin đã triệu tập Đại sứ Trung Quốc là Mã Khắc Khanh để phản đối việc nước này thành lập “Thành phố Tam Sa” và tuyên bố: “Philippin sẽ không đàm phán song phương với Trung Quốc về vấn đề Biển Đông”. Đồng thời, Tổng thống Philippin, ông Benigno Aquino, đã gặp toàn bộ nội các vào ngày 05-07-2012 để bàn về việc tranh chấp lãnh hải với Trung Quốc.

+ Tại Campuchia, ngày 12-07-2012, Ngoại trưởng Mỹ, bà Hillary Clinton khẳng định: “Tuy Mỹ không tuyên bố chủ quyền hay biên giới ở biển Đông, nhưng có những lợi ích cơ bản về kinh tế, thương mại và quyền tự do đi lại ở đây. Chúng ta tin rằng các quốc gia trong khu vực cần làm việc trên tinh thần ngoại giao và hợp tác để giải quyết các tranh chấp; không được áp bức, khủng bố tinh thần, đe dọa và tuyệt đối không sử dụng vũ lực. Tiếp cận giải pháp theo

hướng song phương chỉ gây rối loạn và đối đầu”.

+ Tại Australia, ngày 17-07-2012, tờ Sydney Morning Herald bình luận: “*Thái độ hung hăng của TQ trên biển Đông đang khiến những ai từng nghi ngờ âm mưu của Trung Quốc thì nay đã hết cả nghi ngờ. 22 vụ đụng độ trên Biển Đông trong ba năm qua chủ yếu là do tàu của Trung Quốc gây ra ở những khu vực của Philippin và Việt Nam là bằng chứng rõ ràng hơn bao giờ hết. Những động thái mới nhất của Trung Quốc cho thấy nước này không hề có tư tưởng hòa giải nào trong đầu. Bắc Kinh chỉ cho thấy họ đang sẵn sàng **châm đầu vào lửa!***”.

+ Tại Nga, ngày 20-07-2012, các vị tướng lĩnh quân sự nước này tuyên bố: “*Nếu Trung Quốc cố tình hành động xâm phạm chủ quyền biển của Việt Nam được quốc tế công nhận thì sẽ vấp phải sự lên án không chỉ của Mỹ và Nga mà còn cả thế giới nữa.*”

+ v.v...

Trước tình hình trên, Khối 8406 chúng tôi tuyên bố:

1) Đã tâm xâm lược Việt Nam của mọi triều đại Trung Quốc từ thời phong kiến xưa đến thời cộng sản nay không hề thay đổi! Đã tâm ấy hiện càng mở rộng, khiến Trung Quốc ngày càng trở thành hiểm họa lớn lao nhất của cả thế giới. Dân tộc Việt Nam chưa bao giờ mơ hồ, mất cảnh giác về điều này cũng như chưa bao giờ sợ hãi! Trong điều kiện thuận lợi của thế giới văn minh và liên lập hôm nay, một dân tộc dù nhỏ bé nhưng nếu có một chính quyền thực sự của dân, do dân và vì dân thì dân tộc ấy hoàn toàn có thể bảo vệ được Tổ quốc họ, với sự ủng hộ và trợ giúp của cộng đồng quốc tế.

2) Những hành động ngày càng leo thang xâm lược Việt Nam của Nhà cầm quyền Trung Quốc trước hết là do bản chất xấu xa của họ. Nhưng nguy cơ dẫn đến mất nước chính là sự hèn nhát bạc nhược và tiếp tay đồng lõa của những Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống trong Ban lãnh đạo Đảng cộng sản Việt Nam trước kia và hiện thời, những kẻ chưa bao giờ thực sự đặt quyền lợi của Tổ quốc lên trên tất cả! Đang khi đó thì Nhà cầm quyền Hà Nội vẫn cứ lái nhài “16 chữ vàng”, “tinh thần 4 tốt”, vẫn cứ huênh hoang “tầm cao chiến lược và tầm nhìn toàn cục”, vẫn cứ phủ dụ: “Việc đấu tranh với Trung Quốc hãy để Đảng và Nhà nước lo” hòng tiếp tục lừa bịp nhân dân!

3) Trong những ngày qua đã có nhiều cuộc biểu tình chống Trung Quốc nổ ra, tiếp nối phong trào biểu tình năm ngoái. Chúng tôi hết sức

hoan nghênh thái độ yêu nước này của Đồng bào. Nhưng thâm tâm ai cũng thấy phương thức hữu hiệu nhất để chống lại nỗi quân xâm lược chính là tinh thần và thể chế dân chủ. Bởi lẽ thủ phạm chủ yếu làm trì trệ việc phát triển đất nước và làm suy yếu việc bảo vệ Tổ quốc chính là đường lối sai lầm (chính sách độc tài toàn trị) của tất cả các Bộ Chính trị ĐCSVN từ khi thành lập đến nay. Đứng trên lập trường dân tộc, chúng tôi kêu gọi Đồng bào tiếp tục đấu tranh bất bạo động, kể cả xuống đường, đòi dân chủ hóa chế độ, để nhân dân có đời sống tốt đẹp hơn, đất nước có chính danh cùng sức mạnh hơn hầu chống TQ xâm lược.

4) Giới trí thức dân sự và chức sắc tôn giáo xin hãy thể hiện tinh thần sĩ phu yêu nước, đoàn kết chặt chẽ, đứng ra lãnh đạo toàn dân, điều hướng sức mạnh của mọi lực lượng quần chúng chống lại ngoại thù xâm lăng và nội thù đồng lõa. Lực lượng công an quân đội -sinh ra từ nhân dân và nuôi sống bởi nhân dân- chớ để mình hay tự biến mình thành kẻ thù của nhân dân bằng cách đàn áp những tâm lòng yêu nước theo lệnh các lãnh đạo CS. Bằng không anh em sẽ đắc tội trước lịch sử và sẽ trực tiếp hứng chịu sự trừng phạt của nhân

dân khi những kẻ sai khiến anh em bỏ chạy ra nước ngoài.

5) Đồng bào Việt Nam trên khắp thế giới xin hãy liên tục và đồng loạt biểu tình chống hành vi xâm lăng ngang ngược của Trung Quốc và chống thái độ “hèn với giặc, ác với dân” của nhà cầm quyền CSVN tại các tòa đại sứ, tòa lãnh sự của cả hai nước. Cộng đồng thế giới dân chủ xin hãy ủng hộ mạnh mẽ hơn nữa cuộc đấu tranh nhằm dân chủ hóa đất nước của người Việt Nam, áp lực với nhà cầm quyền CSVN trả tự do cho tất cả những công dân yêu nước đang bị bỏ tù, bắt bớ, quản chế, bao vây, theo dõi; xin hãy đưa những đòi hỏi về nhân quyền khi bang giao với Việt Nam về chính trị, kinh tế, văn hóa, thương mại, quân sự...

Làm tại Việt Nam và hải ngoại, ngày 28 tháng 7 năm 2012.

Ban điều hành lâm thời Khối 8406:

- 1- Linh mục Phan Văn Lợi, Huế, VN.
- 2- Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn, VN.
- 3- Giáo sư Nguyễn Chính Kết, Houston, Hoa Kỳ.
- 4- Bà Lưu Thị Thu Duyên, Boston, HK.

Trong sự hiệp thông với Lm Nguyễn Văn Lý, cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù CS.

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

**Chùa Giác Minh tiếp tục bị sách nhiễu - GHPG Nhà nước chỉ điểm.
Tường trình của HT Thiện Hạnh về cuộc biểu tình tại Huế 1-7-12**

❖❖❖❖ **Paris 26-07-2012** ❖❖❖❖

Chùa Giác Minh ở Đà Nẵng tiếp tục bị sách nhiễu – Giáo hội Phật giáo Nhà nước chỉ điểm để bắt bớ Ban Đại diện GHPGVNTN Bình Thuận Tường trình của Hòa thượng Thích Thiện Hạnh về cuộc biểu tình Huế ngày 1.7

Chùa Giác Minh ở Đà Nẵng tiếp tục bị sách nhiễu

Nhân chuyên Hành hương Miền trung, Hòa thượng **Thích Nguyên Lý**, Tổng Thủ quỹ Viện Hóa đạo Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN), Viện chủ chùa Từ Hiếu ở Saigon cùng với 40 Phật tử ra thăm chùa Giác Minh ở Đà Nẵng để chia sẻ những khó khăn, bức hiệp, cô lập do nhà đương quyền và công an Đà Nẵng gây ra mấy năm qua.

Công an và dân phòng đã ngăn cản không cho đoàn vào chùa Giác Minh đánh lễ Phật và vãn an Hòa thượng Thích Thanh Quang. Nhưng Hòa thượng Thích Nguyên Lý cùng phái đoàn phản đối quyết liệt, xông qua hàng rào công an để vào chùa Giác Minh.

Hôm 20-7 vừa qua, một phái đoàn gồm 20 Phật tử Huế cũng vào thăm chùa Giác Minh, lại cũng bị công an và dân phòng ngăn chặn. Hăm dọa ai bước qua cổng chùa Giác Minh sẽ bị bắt khi rời chùa. Nhưng phái đoàn Phật tử bất chấp hăm dọa, đã vượt qua hàng rào công an, tiến vào chùa lễ Phật. Công an và dân phòng đã đuổi theo lôi kéo, xô xát, kéo từng người ra khỏi.

chùa. Hòa thượng Thích Thanh Quang, viện chủ chùa Giác Minh phải lên tiếng phản đối và ra đóng công chùa ngăn chặn sự xâm nhập bất hợp pháp của công an và dân phòng.

Giáo hội PG Quốc doanh ra thông báo chỉ điểm Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Bình Thuận

Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVN TN) tỉnh Bình Thuận do Thượng tọa **Thích Thiện Tâm** lãnh đạo, ra đời từ năm 2007.

Vừa qua, Ban Đại diện đã làm lễ ra mắt Ban Đại diện nhiệm kỳ 2012-2015 tại chùa Đạt Ma ở thành phố Phan Thiết. Liên tức khắc, Hòa thượng Thích Chơn Thành, Trưởng ban Giáo hội Phật giáo Nhà nước tỉnh Bình Thuận, liền ra Thông báo gửi tới chư Tăng ni, Phật tử, Sở Công an/Phòng PA.88, Ban Dân vận Tỉnh ủy, Ủy ban Nhân dân thành phố, Mặt trận Tổ quốc tổ cáo và phủ nhận Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Bình Thuận.

Trưởng ban Giáo hội Phật giáo Nhà nước tỉnh Bình Thuận tổ cáo **“Quyết định số 27D/VHĐ/QĐ/VT ngày 16-3-2012 do Viện trưởng Viện Hóa đạo GHPGVNTN Thích Viên Định ký là bất hợp pháp, vi phạm pháp luật, trái với Hiến chương Giáo hội Phật giáo Việt Nam (GHPGVN, tức Giáo hội Nhà nước), lợi dụng danh nghĩa Phật giáo để gây chia rẽ và làm suy giảm GHPGVN, ảnh hưởng đến khối Đại đoàn kết toàn dân tộc”**.

Câu viết trên đây của Hòa thượng Chơn Thành dẫn tới nội dung của Điều 87 trong Bộ luật Hình sự, đưa tới những án tù từ 2 tới 15 năm tù giam cho người đồng đạo. Đây là lòng từ bi mà Hòa thượng Chơn Thành học hỏi nơi cửa Thiên bấy nay ?

Một vấn đề thuộc phạm vi tôn giáo, lẽ ra chỉ nên chia sẻ dù có bất đồng giữa chư tôn đức Tăng ni và đồng bào Phật tử với nhau. Nhưng một lần nữa, Giáo hội Phật giáo Nhà nước chứng minh vai trò công cụ chính trị và chỉ điểm công an cho Đảng và Nhà nước, khi viết thông báo gửi cho Công an và các cơ quan đương quyền. Để làm gì ? Nếu

không là chỉ điểm cho công an bắt bớ người đồng đạo ?!

Hòa thượng Thích Thiện Hạnh tường trình cuộc biểu tình tại Huế ngày 1-7-2012

Sau đây là Bản Tường trình của Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế về việc tổ chức biểu tình tại Huế ngày 1-7-2012. Tuy mọi sự không diễn ra như Ban Đại diện trù liệu, vì tất cả các chùa thuộc GHPGVNTN bị hàng trăm công an phong tỏa, ngăn chặn, đem xe ben chắn lối trước cổng chùa, cấm chư Tăng và Phật tử xuất hành tới nơi hẹn ở Đài Kỷ niệm Thánh Tử đạo gần cầu Trường Tiền.

Đọc Bản Tường trình mới thấy ý thức bảo vệ non sông sục sôi lòng người Phật tử Huế, dù họ được biểu dương hay không trên đường phố. Năm 2009, Đức Tăng thống Thích Quảng Độ cất lời kêu gọi **“Biểu tình tại gia”** đã hóa thành mô thức mới của phong trào Bất tuân dân sự đang rộ nở tại Việt Nam năm nay tại Huế-Saigon-Hà Nội : Không thể xuống đường vì chế độ Cộng sản phát xít, thì người dân biểu tình tại gia, tại chùa.

(Vi lý do kỹ thuật -bản văn quá dài- chúng tôi xin phép chỉ trích đăng phần đầu và phần cuối Bản Tường trình thôi. Bns TDNL)

**BẢN TƯỜNG TRÌNH
V/v Tổ chức biểu tình ngày 01-7-2012 của Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh T.Thiên Huế.**

Kính trình Đức Đệ ngũ Tăng Thống GHPGVNTN

Kính quá Hòa thượng Viện trưởng Viện Hóa đạo GHPGVNTN Nam mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Kính bạch Đức Tăng thống, Phụng hành Thông bạch của Ngài, chúng con đã ra Thông bạch khẩn, đề kêu gọi toàn thể tăng tín đồ tại tỉnh Thừa Thiên Huế cùng toàn thể đồng bào, tham gia biểu tình chống Trung Quốc xâm lược vào ngày chủ nhật 01-7-2012 tại Đài Kỷ niệm Thánh Tử Đạo Tp. Huế.

Nhưng dưới bàn tay đàn áp của nhà cầm quyền tại tỉnh nhà, tăng tín đồ chúng con và đồng bào Phật tử không thể thực hiện cuộc biểu tình

như dự định, đại đa số các chùa đều bị nhà cầm quyền cho lực lượng trấn áp ngăn cản không cho ra khỏi chùa để tham gia cuộc biểu tình. Tại tư gia của các Huynh trưởng Gia đình Phật tử và tư gia Đạo hữu các Khuôn hội, các Đạo tràng cũng cùng chung số phận.

Trước tình hình đó, ngày 02-7-2012, Ban Đại diện chúng con đã triệu tập phiên họp lúc 15 giờ tại chùa Phước Thành, văn phòng Ban Đại diện, để nhìn nhận, đánh giá và báo cáo tình hình của các chùa trực thuộc bổ sung cho bản Báo cáo nhanh của Ban Đại diện về tình hình khủng bố Chư tăng chùa Phước Thành trên đường đến Đài Kỷ niệm Thánh Tử Đạo và Chư tăng chùa Phước Hải tại huyện Hương Thủy bị trấn áp khi vừa ra khỏi chùa để lên Huế tham dự biểu tình. Đồng thời Gia đình Phật tử vụ đã trình Thông báo khẩn về tình hình tổng quát của cuộc biểu tình và đã kịp thời trình lên HĐ Lưỡng viện ngay trong ngày 1-7-2012 :

Sau đây là các chi tiết bổ sung quan trọng (tại Tổ đình Quốc Ân, Tu viện Long Quang, Tu viện Di Đà, chùa Bảo Quang, chùa An Tĩnh, chùa Linh Quang, chùa Kim Quang, Gia đình Phật tử Thừa Thiên. Chúng tôi xin phép lược bỏ phần này. TDNL)

Kính bạch Đức Tăng thống và Hòa thượng Viện trưởng Viện Hóa đạo. Trong phiên họp hôm nay chúng con nhận định rằng :

1- Huế là nơi phát xuất các cuộc đấu tranh chống bạo quyền cho nên khi biết Ngài ra Lời Kêu Gọi biểu tình chống TQ xâm lược, chính quyền địa phương đã rất hoảng hốt tìm mọi biện pháp ngăn chặn.

2- Tuy nhiên họ đã từng xác nhận chúng ta làm đúng, không sai cho nên bước đầu họ đi vận động, khuyên lơn rất mềm mỏng hầu đánh lừa quần chúng.

3- Khi Ban Đại diện chúng con ra Thông bạch khẩn kêu gọi Đồng bào và Phật tử hưởng ứng Lời Kêu Gọi hãy xuống đường biểu tình thì họ biết chúng ta quyết tâm thực hiện cho bằng được. Do đó ngày 30-6-2012 họ cũng quyết liệt ngăn chặn cuộc biểu tình không cho bùng

nổ tại Huế, nơi được xem là trái tim của Phật giáo.

4- Dù chúng ta thất bại trên hình thức, nhưng chúng ta đã thành công về tinh thần vì âm vang của cuộc biểu tình như tiếng chuông báo động đã ngân lên tại thành phố và lan ra tận thôn xóm xa gần vì ở đâu có bố ráp, ngăn chặn thì ở đó người dân đều biết nguyên nhân là GHPGVNTN tổ chức biểu tình chống Trung Quốc xâm lược.

5- Sau sự kiện 1-7-2012 chúng con đã đón nhận được rất nhiều tình cảm từ khắp nơi gửi về trong tinh thần lạc quan và tin tưởng vào vận mệnh Dân tộc.

Vậy, Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế và Toàn thể đồng bào Phật tử Cố Đô kính xin dẫn lễ Đức Tăng thống cùng Hội đồng Lương viện và nguyên tiếp bước khi có chỉ đạo của Ngài

Nam Mô Đầu Chiên Thắng Phật.
Phật Lịch 2556, Huế, ngày 3 tháng 7 năm 2012

Chánh Đại Diện

*GHPGVNTN tỉnh Th.Thiên-Huế
(ấn ký)*

Sa môn Thích Thiện Hạnh

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1

và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

http://8406vn.com

http://www.tdongonluan.com

www.tudodanchvietnam.net

http://tudongonluan.atspace.com

http://www.viet.no

Trong trang mạng thứ 1,

thứ 2, và thứ 4 trên đây,

Quý vị có thể tìm thấy

những tài liệu đấu tranh cho

dân chủ tại Việt Nam

Xin vui lòng giúp phổ

biến rộng rãi bán

nguyệt san này cho

Đồng bào Quốc nội

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY

LỜI TÂM HUYẾT

của Huyền Phong Cư sĩ Lê Quang Liêm

Huyền Phong Các 25-07-2012

Kính gửi: Toàn thể tín hữu PGHH trong và ngoài nước.

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Nam Mô A Di Đà Phật.

Kính thưa chư tín hữu thân mến,

Qua ngày Đại lễ 18-5 Nhâm Thìn (06-07-2012) vừa qua, chúng ta ai cũng có thể thấy một cách rõ rệt rằng ngày Đại lễ này chia ra 2 sắc thái hoàn toàn tương phản:

a- Những vùng thuộc Ban Trị sự quốc doanh thì tung bừng náo nhiệt, được nhà cầm quyền Cộng sản yểm trợ đến tối đa về mọi mặt.

b- Trong lúc đó tại các vùng PGHH Thuần túy thì nhà cầm quyền Cộng sản gây mọi sự khó khăn gay gắt, có thể gọi là “khủng bố trắng” để cho người tín đồ không thể tổ chức ngày lễ, hay đi đứng đến dự lễ tại các điểm thuộc PGHH Thuần túy tổ chức, nhất là tại nhà ông Trần Nguyên Hườn, Hội trưởng Giáo hội PGHH Thuần túy tỉnh An Giang ở tại xã Long Giang, huyện Chợ Mới. An Giang là nơi Giáo hội Trung ương PGHH Thuần túy tổ chức cuộc lễ chánh, thì hàng trăm, có thể đến cả ngàn: công an (CA), bộ đội, cơ động, 113, giao thông đứng chặn đường, chặn các nẻo dẫn đến nhà ông Hườn để ngăn chặn không cho tín đồ PGHH đi vào nhà ông Hườn để dự lễ. Cái điểm nổi bật là trong đám CA này, theo sự nhận diện của bà con tín đồ PGHH, thì có khá nhiều tên côn đồ (xã hội đen) trá hình trong đám CA để khi cần sẽ xông ra đánh đập những tín đồ nào dám phản đối hành động khủng bố của CA. Tuy nhiên trong cái cảnh vô cùng khó khăn đó cũng có hàng trăm tín đồ, nhân sĩ vì tấm lòng “tận trung với Đạo, tận hiếu với Thầy” vẫn cố sức “băng đồng, lợi rộng” cũng vào được nhà ông Hườn để dự lễ.

Vấn đề sử dụng côn đồ để khuấy phá, đánh đập các tín đồ là một chính sách của nhà cầm quyền CSVN, vì nhìn trên bình diện chung trong toàn quốc từ Bắc chí Nam, các tôn giáo như Phật giáo VNTN và Thiên Chúa giáo cũng đã từng bị khuấy phá, đánh đập trong các cuộc lễ.

Quả thật là trở trêu! Trên nguyên lý luật pháp, CA là thành phần duy trì luật pháp, chấp hành luật pháp và phát huy luật pháp mà lại hành động bất hợp pháp, thô bạo như vậy. Có lẽ

chỉ có ở chế độ CHXHCNVN mới có mà thôi.

Trong Đại lễ 18-5 Nhâm Thìn này, như đã nêu trên, các vùng ảnh hưởng PGHH Thuần túy bị ngăn chặn một cách vô cùng gay gắt, không còn màu sắc luật pháp và nhân đạo của một đất nước trong thời bình trị.

Tình cảnh này xin đặt một câu hỏi với nhà cầm quyền CSVN: Tại sao ngày Đại lễ 18-5 ăl là ngày lễ chung của PGHH đã được nhà cầm quyền Cộng sản thừa nhận, mà vùng này được sự yểm trợ công khai của nhà cầm quyền còn vùng khác lại bị nhà cầm quyền khủng bố ??

Sự kiện này đã biểu hiện quá rõ ràng là nhà cầm quyền CSVN không công khai tiêu diệt PGHH được nên dùng âm mưu “Cộng sản hóa” PGHH, điển hình là trong các cuộc thuyết trình giáo lý PGHH thì các cán bộ phổ thông giáo lý PGHH của hệ thống Ban Trị sự quốc doanh đã lồng tư tưởng vô thần và hoan nghinh, tuyên truyền nhà nước Cộng sản trong các cuộc thuyết trình giáo lý đó.

Ngược dòng thời gian, ai cũng có thể còn nhớ: Trước sự tranh đấu quyết liệt của Khối PGHH Thuần túy đòi tái phục hoạt PGHH được thể giới tự do quan tâm, yểm trợ làm cho nhà cầm quyền CSVN xét thấy không thể dìm mãi PGHH được nên phải “nấn nót” ra một Ban Trị sự Trung ương PGHH quốc doanh để làm công cụ gồm những đảng viên CS với mục đích “Cộng sản hóa” PGHH.

Rồi... thời gian trôi qua suốt 13 năm trường (1999-2012) nhà cầm quyền CSVN ngày càng bộc lộ trắng trợn âm mưu “Cộng sản hóa” PGHH, mà ngày Đại lễ 18-5 ăl Nhâm Thìn là cái hình ảnh điển hình để ai cũng có thể thấy biết được.

Tôi nghĩ các cô bác anh chị em PGHH ở các vùng Ban Trị sự quốc doanh có thấy đau lòng chung trong cái cảnh “máu chảy ruột mềm” vì cùng là tín đồ PGHH, cùng là một Thầy, một Đạo mà ngày lễ Đạo chung thì mình được ung dung hành lễ còn đồng đạo mình thì bị khủng bố, đối xử nghiệt ngã?... và phải biết rằng mình được ưu đãi như vậy không phải là do lòng tốt, mà là người ta cho mình uống viên thuốc độc bọc đường đó.

Trước không biết bao nhiêu vấn

để gay go, vì tiền đồ Đạo pháp, tôi thành khẩn và tha thiết kêu gọi:

A- Các tín hữu ở vùng Ban Trị sự quốc doanh từ Trị sự viên đến tín đồ đứng bao giờ quên 2 đại biến cố:

Một là biến cố đường Miche ngày 9-9-1945, Trần Văn Giàu xua quốc gia tự vệ cuộc vào ám hại Đức Thầy khiến Đức Thầy, vì muốn tránh một cuộc xung đột "tương tàn" làm lợi cho quân thù xâm lược Pháp đang lăm le tái xâm lăng VN, Đức Thầy phải lánh mặt ẩn náu nơi non cao rừng thẳm.

Bên lầu tiếng súng nổ vang tai. Trời đất phụ chi kẻ trí tài. Mưu quốc hóa ra người phản quốc. Ngân thu mỗi hận để nào phai !

Đó là lời tự thán của Đức Thầy, thật là tha thiết, não ruột làm sao !!!

Hai là biến cố Đốc Vàng ngày 25 tháng 2 nhuận năm Đinh Hợi (1947), Việt Minh đã ám hại Đức Thầy một cách đê hèn, tàn ác... rồi Đức Thầy vắng mặt : ...*Từ đây cách biệt xa ngàn. Ai người tâm Đạo đừng toan phụ Thầy...*

Hai biến cố này là một dấu ấn sâu đậm trong lịch sử và cũng là một vết thương lòng bất diệt hằn sâu vào 7 triệu con tim tín đồ PGHH mà người tín đồ PGHH phải làm gì để trả ơn Đạo, đáp nghĩa Thầy ? Phải làm gì? Tôi tin rằng 7 triệu tín đồ không ai là không biết !!!

B- Toàn khối PGHH Thuần túy, từ tín đồ, nhân sĩ đến cán bộ đang đứng dưới áp lực nghiêm ngặt của "búa liềm" xin đừng bao giờ quên lời phán dạy của Đức Thầy:

- *Lúc trông rẫy rùi nhiều sâu bọ. Rời ngân ngọc bỏ giống hay sao? Nấu lợc rồi mới biết vàng thau. Ai thật tánh ai người giả đạo.*

- *Ngọc nhờ trau ngọc mới rạng ngời. Kim mài giữa kim kia mới bén.*

- *Sàng nhiều bện nhiều nổi thon von. Lọc lừa gạo cội như sơn đồ diếu.*

Mà bền tâm vững chí theo đuổi cuộc tranh đấu vì chính nghĩa của dân tộc, xây dựng một nền Tự do Dân chủ, Hòa bình và Thịnh vượng cho nước nhà và tiếp tục tranh đấu để bảo tồn đạo pháp, để bảo vệ PGHH được trường tồn bất diệt, dù phải hy sinh để được xứng đáng là một tín đồ chiến sĩ của PGHH, là một tôn giáo dân tộc, sinh ra từ lòng dân tộc và lớn lên trong khí thiêng sông núi của Tổ quốc.

Đối với PGHH, hiện giờ chúng ta còn 3 trọng trách cần phải đòi hỏi nhà cầm quyền CS phải giải quyết:

1- Phải chấp nhận ngày 25-2 là ngày lễ chánh thức của PGHH.

2- Phải hoàn trả tất cả tài sản lại cho PGHH như Hội sở, Độc giảng đường, Viện Đại học Hòa Hảo, Tu

viện v.v...

3- Giải tán Ban Trị sự quốc doanh, để cho tín đồ PGHH tự do bầu chọn các cấp lãnh đạo từ trung ương đến tỉnh, quận, xã.

Chừng nào 3 trọng điểm kể trên đây được nhà cầm quyền CS giải quyết thì chúng ta mới trở về vị trí tu hành, bằng không chúng ta phải tiếp tục đòi hỏi đến hơi thở cuối cùng.

Để cho cuộc tranh đấu vì chánh pháp mau đến thắng lợi cuối cùng, với tư cách một tín đồ PGHH lão thành, tôi xin thành khẩn và tha thiết kêu gọi ông Nguyễn Huy Diễm, một nhân sĩ trí thức phải đến danh dự 4 chữ PGHH của Đức Huỳnh Giáo Chủ, và đừng tiếp tục làm hoen ố những trang sử vàng của cố Nguyễn Văn Hào: "Thiên kinh vạn điển hiểu nghĩa vi tiên", nhất là ông Bùi Văn Đương, cũng nên nhớ đến thanh danh của Tổ đình PGHH, đừng làm lu mờ danh nghĩa của Thầy Tổ.

Tôi cũng xin thành khẩn và tha thiết kêu gọi tất cả các Trị sự viên Trung ương PGHH quốc doanh nên nhớ lại câu chuyện này:

Sau đảo chánh Pháp (1945) Đức Thầy thành lập "Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất" gồm nhiều đảng phái, tôn giáo ở Miền Nam VN... tinh thể rất mạnh và Đức Thầy trở thành ngôi sao sáng trên chính trường Nam Bộ làm cho Việt Minh lo ngại PGHH sẽ là một chướng ngại đáng kể trên con đường xích hóa VN, nên Trần Văn Giàu áp dụng mọi âm mưu để đã phá uy tín của Đức Thầy và đáng ghi nhớ nhất là đêm 9-9-1945 Trần Văn Giàu xua hàng trăm lính Quốc gia Tự Vệ cuộc (CA) ào ạt xông vào văn phòng của Đức Thầy ở đường Miche (Sài gòn) với mục đích sát hại Đức Thầy nhưng không thành công và Đức Thầy lánh mặt...

Sau khi Đức Thầy lánh mặt thì ở Miền Tây hàng trăm tín đồ bị sát hại, hàng vạn bị bắt bớ tù đầy.

Đầu năm 1946, Đức Thầy xuất hiện ở Miền Đông trong hàng ngũ Bộ đội Bình Xuyên do ông Mười Trí chỉ huy, tinh thể dần dần lớn mạnh khiến cho Việt Minh cảm thấy càng lo ngại phải ráo riết vận động thỉnh cầu Đức Thầy tham chánh. Lúc bấy giờ quân xâm lược Pháp đã chiếm rất nhiều điểm xung yếu ở Nam Bộ, toàn dân đang nỗ lực kháng chiến giành độc lập. Là một nhà chí sĩ tri chí trong phong trào giải phóng quê hương, tinh đoàn kết dân tộc là chủ yếu, Đức Thầy không thể vì hiểm riêng mà hững hờ với phận sự cứu quốc, nên Đức Thầy tham chánh với chức vụ Ủy viên Đặc biệt trong Ủy ban Hành chánh Kháng chiến Nam Bộ.

Trước tinh thần cao cả, chân thành yêu nước nồng nhiệt đó, đáng lý phải tuyên dương Đức Thầy mãi mãi, thế mà chỉ không đầy một năm, đại biến cố Đốc Vàng lại xảy ra: **Việt Minh CS âm mưu ám hại Đức Thầy một cách vô cùng độc ác và vô cùng hèn hạ.** Đó là bản chất của CS, tôi xin nhắc lại một vài dòng lịch sử để quý vị tùy nghi cảnh giác.

Quý vị hãy nghĩ cái bản thân và uy tín của Quý vị so với Đức Thầy là như thế nào? Đức Thầy là một vị Giáo chủ, sau lưng có hơn 1 triệu tín đồ sẵn sàng hy sinh theo một tiếng lệnh của Ngài, thế mà còn bị Việt Minh CS ám hại thì với Quý vị có ra chi ? **Hãy tỉnh giác và quay lại "ắt thấy bờ".**

Tôi cũng xin thành khẩn và tha thiết kêu gọi tất cả anh em nhân sĩ, trí thức PGHH đã vì tiền đồ Đạo pháp, vì chính nghĩa Dân tộc mà đang đối kháng với Cộng sản hãy nhớ lại câu chuyện bó đũa : "Nếu để rời từng chiếc thì một đũa bé lên 5 cũng có thể bẻ gãy hết, còn bó lại thành một bó dù là đại lực sĩ cũng không thể bẻ gãy được".

Từ xưa nhân nays, mọi cuộc khởi nghĩa, mọi cuộc tranh đấu đều lấy yếu tố ĐOÀN KẾT làm trọng. Quá trình của PGHH chúng ta, từ sau ngày Đức Thầy vắng mặt, thành thực mà nói, chúng ta vì thiếu đoàn kết nên con thuyền PGHH phải gặp nhiều sóng to, gió lớn. Giờ đây đã đến lúc chúng ta phải gác bỏ mọi tị hiềm, gác bỏ mọi dị đồng, đặt quyền lợi Tổ quốc và Đạo pháp lên trên hết mà đoàn kết với nhau để làm tròn bổn phận công dân trong thời quốc biến và làm tròn trách nhiệm với Thầy Tổ trong thời kỳ pháp nạn...

- *Chớ chia rẽ hãy đồng tâm lực. Khua giọng vàng đánh thức bốn phương.*

- *Cả kêu lớn nhỏ quay về. Trên hòa dưới thuận chớ lia chớ phân...*

- *Nếu trẻ thảo biết đoàn biết kết. Phí xác phạm mê một đầu nai.*

Đó là những lời kêu gọi tha thiết của Đức Thầy, chúng ta là tín đồ làm sao chúng ta nở lòng nào không tuân thủ? Kinh nghiệm quá khứ đã cho ta một bài học đích đáng là từ sau ngày Đức Thầy vắng mặt, chúng ta vì không đoàn kết với nhau nên chỉ bị cường quyền bạo lực nghiền nát mà thôi chớ chúng ta có ai làm được gì đâu? *Một cây làm chẳng nên non. Ba cây chụm lại nên hòn núi cao.*

Một giọt nước không thể thành một đám mưa rào, nhưng một đám mưa rào phải cần có nhiều giọt nước.

* * *

Hiện nay VN đang bước sang một bước ngoặt của lịch sử, VN phải bắt

tay với Hoa Kỳ để chặn mộng bá quyền của Tàu cộng mà VN sẽ là nạn nhân số 1. Chuyến viếng thăm Hà Nội của ông Panetta, Bộ trưởng Quốc phòng Mỹ trong 2 ngày 3+4-6-2012 và chuyến viếng thăm Hà Nội của Shapiro, Phụ tá Ngoại trưởng Mỹ trong 2 ngày 19+20-6-2012 đã nói lên cái quyết tâm của Hoa Kỳ chặn đứng tham vọng của Tàu cộng. Tất cả đó tạo cho VN sẽ có một vận hội mới, và trong vận hội mới này tất nhiên chế độ độc tài toàn trị phải bị đảo thải hay bị suy sụp. Toàn dân đang âm ỉ để đón rước vận hội mới này. PGHH chúng ta là một tôn giáo lớn với 7 triệu tín đồ, chúng ta phải làm gì để rạng danh Đạo, rỡ danh Thầy? Muốn làm được việc này, chúng ta chỉ còn có phương thức tất yếu là ĐOÀN KẾT để đi đến thành công mỹ mãn : vừa làm tròn bổn phận đối với đất nước, vừa làm tròn bổn phận đối với Đạo pháp, tu công bồi đức để: ...*Trở chơn cho kịp Long Hoa. Long Hoa có mặt ấy là hiền nhơn.*

Là tín đồ PGHH, tôi tin rằng toàn thể tín hữu PGHH không ai có thể quên được lời giảng dạy của Đức Thầy lưu lại: *Giăng kinh đọc tụng chiêu mai. Làm theo lời chỉ ngày rày gặp ta.* Đức Thầy đã chỉ điều gì?

- *Về cho dân lập chí râu mây. Phá tan óc tình thân nhu nhược. Thân nặng nề như chim Ô Thước. Quyết làm xong cầu đá song Ngân.*

- *Nghiêng hai vai gánh nặng non sông. Vớt trăm họ làm than bể khổ.*

- *Trông phượng giá áo túi cơm. Trông phượng úy tử mà nhòm đi thối.*

- *Từ vì nước còn ghi linh miếu. Thác bờ nhà thanh sử danh bia.*

Đó là lời chỉ dạy của Đức Thầy. Ai mà mang tình thân nhu nhược là có thể không xứng đáng là tín đồ PGHH, nhất là quan niệm “chờ thời”. Nếu phải “chờ thời” thì tại sao Đức Thầy “**không ngồi nơi ngôi vị hường quâ bỏ đề trường thọ mà còn len lỏi xuống chốn hồng trần, dạng chịu cảnh chê khen?**” Rất đồng ý là có Thiên định, nhưng phải “tận nhân lực để tri thiên mạng”... cũng như có mưa hòa gió thuận mà ta không cày bừa, sạ tía thì ngoài đồng lên cỏ hay lên lúa. Và lại theo giáo lý PGHH thì ta phải đền đáp tử đại trọng ân mà ta không làm gì hết thì đền đáp bằng cách nào ???

Tôi cũng xin thành khẩn và tha thiết kêu gọi toàn thể tín hữu PGHH ở hải ngoại đang có một cuộc sống an nhàn, tự do và thoải mái ở những đất nước dân chủ, xin hãy nhìn về VN để trông thấy cái cảnh khốn cùng của trên 80 triệu đồng bào nói chung, và nhất là gần 7 triệu đồng bào nói riêng,

đang bị vô cùng khổ sở trong một chế độ độc tài toàn trị; một số tín hữu PGHH vì tận trung với Đạo, tận hiếu với Thầy đã và đang bị nhà cầm quyền CS đối xử nghiệt ngã, kẻ thì nghèo xơ, nghèo xác vì bị bao vây kinh tế, kẻ thì đang vào tù ra khám, nát cửa tan nhà... Tất cả đang chờ những bàn tay nghĩa hiệp, những tấm lòng vàng của chư đồng bào, đồng đạo ở hải ngoại nâng đỡ để vượt cảnh khốn cùng, để tiếp tục tranh đấu xây dựng một đất nước VN mới và viết những trang sử mới cho PGHH.

Tôi là một chiến sĩ PGHH lão thành, già nua, gần đất xa trời, đã 93 tuổi rồi và trên 70 năm gắn bó liên tục với Đạo và cùng chịu bao cảnh thăng trầm hưng phế với Đạo, nhưng không bao giờ tôi có một bước thối chuyển. Đến ngày nay tôi vẫn còn sống, trong lúc trang lứa với tôi hoặc nhỏ hơn tôi nhiều, không làm gì hết, ngồi “chờ thời” mà cũng đều chết hết cả rồi. Như vậy để chứng minh cụ thể rằng không phải “làm Đạo” mà chết, không “làm Đạo” là không chết.

Trong thời gian Đức Thầy vắng mặt, mỗi lần tôi nhớ đến câu:

-...*Từ nay cách biệt xa ngàn. Ai người tâm Đạo đứng toan phụ Thầy.*

- *Mưu quốc hóa ra người phản quốc. Ngàn thu mới hận để nào phai.*

Tôi không cảm được nước mắt, ăn không ngon, ngủ không yên giấc, nhớ những lúc ở bên cạnh Đức Thầy, tôi đã từng tuyên nguyện với Đức Thầy là thân tôi có nát thành tro bụi, tôi cũng quyết tâm: “Một đời một đạo đến ngày chung thân” và ở lại trên đất nước VN, với Đạo, với anh em tín đồ, cho đến ngày tắt hơi thở cuối cùng, dù VN có sự biến chuyển gì quan trọng: Lỡ đất long trời.

Sáu mươi bảy năm (1947-2012) Đức Thầy vắng mặt, PGHH phải trải qua biết bao thăng trầm hưng phế, tôi cũng vẫn một lòng một dạ sống chết với Đạo, nhất là sau ngày 30-4-75 dù tôi có quá thừa điều kiện ra nước ngoài nhưng tôi vẫn quyết tâm ở lại cùng sống chết với anh em tín đồ, cùng sống chết với Đạo và tôi phải ở tù 5 năm và bị quản chế 5 năm.

Trong thời gian mù mịt bao phủ khói lửa Tần trên đất nước VN, PGHH như con thuyền bị bàn tay vô thần quyết tâm đánh chìm và cơ hồ sắp chìm. Trong cái cảnh đạo pháp truân chuyên đó, với tư cách là một tín đồ, tôi đã lướt qua dầu sôi lửa bỏng, vào sống ra chết để bảo vệ Đạo pháp, như là:

- Chặn đứng quyền Sư Thúc Hòa Hảo. - Chặn đứng quyền Dòng Sông Thơ Ấu. - Cùng với anh chị em khối PGHH Thuần túy đã quyết tâm tranh

đấu phục hồi vị thế PGHH và kết quả đã phục hồi vị thế PGHH còn đứng trong 4 tôn giáo lớn ở VN, dù rằng còn nhiều việc phải làm.

Nay tôi đã quá già rồi, hơi tàn sức mỏi và đã nhà tan cửa nát mà Đạo pháp của chúng ta vẫn còn truân chuyên, lận đận. Tôi chỉ mong mỗi vào toàn thể anh chị em tín hữu PGHH còn tráng kiện sẽ tiếp nối tôi để viết những trang sử mới cho PGHH. Có được như vậy chúng ta mới làm cho Đức Thầy, dù ở nơi nao, cũng được vui lòng.

Vậy thì chúng ta hãy muôn người như một, nhất tề đứng lên đoàn kết cùng toàn dân để xây dựng: **một nước VN tự do, dân chủ, hòa bình và thịnh vượng.** Nhất tề đứng lên, tay nắm tay, lòng chung lòng cùng nhau đòi hỏi nhà cầm quyền CS phải:

a- Thưa nhận ngày 25-2 là ngày lễ chánh thức của PGHH.

b- Hoàn trả lại tất cả tài sản của Giáo hội PGHH lại cho Giáo hội PGHH.

c- Giải thể hệ thống Ban Trị sự quốc doanh để cho toàn thể tín đồ PGHH được tự do bầu cử chọn người lãnh đạo.

Nếu 3 yêu sách kể trên không được nhà cầm quyền giải quyết thì nhà cầm quyền phải giải thích vì sao và nếu 3 yêu sách trên chưa được giải quyết, tôi chết ắt tôi không nhắm mắt được.

Lời Tâm huyết này là lời nói cuối cùng của tôi nhắn nhủ với toàn thể tín hữu, trẻ già trai gái. Tôi đã 93 tuổi, già quá rồi, nhưng tôi vẫn quyết tâm theo đuổi con đường **phục vụ Dân tộc và Đạo pháp** đến hơi thở cuối cùng. Tôi cũng mong được toàn thể tín hữu cùng quan niệm như tôi để chấn hưng nền Đạo PGHH được rạng rỡ.

Vậy chúng ta hãy nhất tề đứng lên để làm nghĩa vụ với **Dân tộc và Đạo pháp** đúng theo quan điểm nhất quán của Đức Tôn Sư:

Đến xong nợ nước thù nhà. Thiển môn trở gót Phật Đà Nam Mô. Đến chừng ấy tịnh vô nhứt vật. Bụi hồng trần rút sạch cửa Không. Chuông linh ngân tiếng Đại đồng. Ta bà thế giới sắc không một màu.

Việt Nam tự do dân chủ muôn năm! PGHH trường tồn bất diệt! Đức Huỳnh Giáo chủ vạn tuế!

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật. am Mô A Di Đà Phật.

Huyền Phong Các, 25-7-2012

Huyền Phong Cư sĩ

Lê Quang Liêm

TRUYỀN THÔNG CHÚA CỨU THỂ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Yêu cầu nhà cầm quyền Việt Nam chấm dứt giam cầm bất hợp pháp và trả tự do cho các thanh niên Công giáo, Tin lành

.....**Sài Gòn 29-07-2012**.....

Kể từ ngày 30 tháng 7 năm 2011, nhiều học viên, cộng tác viên và phóng viên của Truyền Thông Chúa Cứu Thế VN (VRNs) đã bị bắt giam một cách trái pháp luật tại Sài Gòn; tiếp theo đó là đợt truy bắt khốc liệt bắt chập các quy định pháp luật, kéo dài từ Sài Gòn ra đến Giáo phận Vinh rồi tới Hà Nội.

Cho đến nay có 17 Thanh niên Công giáo đang bị bắt giữ, hầu hết là đến từ Giáo phận Vinh là nơi có tinh thần đấu tranh quyết liệt và hiện nay đang được nhiều người chú ý vì hành vi bất bớ, đánh đập linh mục, giáo dân và phạm thánh xảy ra tại giáo điểm Con Cuông.

10 trong số đó gồm: **Phêrô Nguyễn Xuân Anh, Nông Hùng Anh, Phêrô Nguyễn Đình Cường, Phanxicô Xaviê Đặng Xuân Diệu, Gioan Thái Văn Dung, Gioan Baotixita Nguyễn Văn Duyệt, Phêrô Hồ Đức Hòa, Phaolô Trần Minh Nhật, Gioan Baotixita Nguyễn Văn Oai, Phaolô Hồ Văn Oanh** đang bị tạm giam tại trại B14, Hà Nội;

04 Thanh Niên khác là: **Antôn Đệu Văn Dương, Phêrô Trần Hữu Đức, Antôn Chu Mạnh Sơn và Gioan Baotixita Hoàng Phong** đã bị đem ra xét xử sơ thẩm tại thành phố Vinh - Nghệ An với những bản án nặng nề; có 3 người đã không chấp nhận bản án và đang làm đơn kháng cáo; hai người khác là **chị Maria Tạ Phong Tần và anh Phêrô Trần Vũ Anh Bình** hiện đang bị tạm giam tại Sài Gòn; Theo tin chúng tôi mới nhận được thì phóng viên VNRs Paulus Lê Văn Sơn vừa bị tách riêng và chuyển xuống giam tại trại giam Hòa Lò - Hà Nội.

Một năm đã trôi qua kể từ ngày bị bắt giam oan khuất, chính quyền chưa đưa ra bất cứ bằng chứng buộc

tội nào được đối với các Thanh niên Công giáo này; Mặt khác sau khi bị bắt cóc, họ không được tiếp xúc với luật sư, không được những hỗ trợ tư pháp và tôn giáo cần thiết. Mẹ của Paulus Lê Sơn đã lâm trọng bệnh và qua đời khi con đang ở tù; Bởi vậy, nhìn lại một năm, chúng tôi là Truyền Thông Chúa Cứu Thế Việt Nam và những người yêu chuộng công lý, sự thật nhận thấy rằng:

1. Những Thanh niên Công giáo bị bắt giữ đều là những người chân chính, họ quan tâm đến vận mệnh của đất nước, tham gia các khóa học truyền thông và viết blog để đem công lý và sự thật đến với mọi người; Họ hoạt động xã hội và làm từ thiện để đem tình yêu thương của Thiên Chúa đến với tha nhân.

2. Những Thanh niên Công giáo đã bị bắt giữ là sai quy định tổ tụng hiện hành của pháp luật VN cũng như các công ước quốc tế mà VN đã tham gia ký kết. Việc tiếp tục giam cầm một cách âm thầm từ đó đến nay càng thể hiện sự sai phạm nghiêm trọng, đi ngược lại tinh thần xây dựng nhà nước pháp quyền mà chính quyền đang kêu gọi.

3. Chúng tôi yêu cầu nhà cầm quyền chấm dứt ngay tình trạng giam cầm trái pháp luật và trả tự do cho các Thanh niên này. Luật Tố tụng Hình sự quy định không ai bị coi là có tội khi chưa có bản án có hiệu lực pháp luật của Tòa án. Bởi vậy nếu các Thanh niên Công giáo bị coi là có tội thì họ phải được đưa ra trước một tòa án độc lập, công khai và công bằng theo đúng Điều 16, Điều 18 Luật Tố tụng Hình sự và Điều 9, điều 10 của Bản Tuyên ngôn Quốc tế về Nhân quyền.

4. Giáo sư Allen Weiner - thuộc Phân khoa Luật của Đại học Stanford, một trong những trường đại học hàng đầu của Hoa Kỳ - đã

đại diện cho 17 thanh niên bị bắt nêu trên đệ đơn lên Ủy ban Liên Hiệp Quốc Điều tra về Bắt người Tuỳ tiện (United Nations Working Group on Arbitrary Detention).

5. Chúng tôi kêu gọi các tổ chức và cộng đồng những người yêu chuộng công lý và sự thật tại VN và khắp nơi trên thế giới tổ chức cầu nguyện, cùng lên tiếng yêu cầu nhà cầm quyền phải thả 17 Thanh niên này, không thể tiếp tục duy trì một nhà cầm quyền phi pháp.

Chúng tôi chân thành cảm ơn.

Làm tại Sài Gòn 29-07-2012

TM. Truyền Thông CCTV.N

Thường trực: Lm. Antôn Lê Ngọc Thanh, CSsR

Chánh văn phòng Tỉnh dòng:
Lm. Giuse Đình Hữu Thọai, CSsR

Tin liên hệ: Ngày 25-7-2012, Gs. Allen Weiner, Đồng Giám đốc Chương trình Luật Quốc tế và Đối chiếu của Đại học Stanford, đã đệ đơn đến Ủy ban LHQ Điều tra về Bắt giữ Tuỳ tiện (UNWGAD) tại Genève đặt vấn đề về việc bắt giam phi pháp và tiếp tục giam giữ 17 nhà hoạt động xã hội và chính trị VN. Bản văn thỉnh cầu Ủy ban UNWGAD đòi nhà nước CHXHCN VN thả tất cả những người bị giam ngay lập tức để sửa trị ngay những vi phạm nhân quyền trong việc bắt giữ và giam cầm họ một cách tùy tiện.

Theo Gs. Weiner, trong năm qua, tất cả 17 nhà hoạt động đã bị bắt và giam cầm bởi CHXHCNVN vì đã vi phạm một số luật hình sự VN. Các luật đó ngăn cấm "những hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân", việc "phá hoại sự đoàn kết quốc gia", và tham gia "tuyên truyền chống lại CH XHCNVN." Những người được đệ đơn có liên quan với Dòng Chúa Cứu Thế thuộc Giáo hội Công giáo Việt Nam. 11 người trong số này bị cáo buộc là thành viên của Việt Tân, một đảng đấu tranh cho dân chủ. Những người bị giam đã trải chịu đựng nhiều loại vi phạm nhân quyền, bao gồm cả những vi phạm các quyền căn bản của họ về tự do ngôn luận, hội họp và lập hội.

UNGWAD là cơ quan trách nhiệm việc tra xét những vụ bắt giữ tùy tiện, [nên] bản thỉnh cầu này muốn nhấn mạnh rằng việc bắt giữ và giam cầm những người được đệ đơn đã vi phạm quyền được hưởng tiến trình tố tụng đúng đáng và xét xử công bằng mà thế giới đã đảm bảo trong Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị (ICCPR) và những văn bản luật pháp quốc tế khác....

Theo www.Stanford.edu
VRNs 26-07-2012 đăng lại.

DIỆN HẠT NHÂN

Hãy nhìn thẳng vào thực lực của mình ——Bauxite VN 13-07-2012——

Đất nước chúng ta hiện đang trong một thời kỳ khó khăn chưa bao giờ thấy. Khó khăn về mọi mặt. Không nói đến những đe dọa của kẻ thù phương Bắc đã đi tới những bước cực kỳ nguy hiểm trong cả một kế hoạch rất ló lạng của chúng nhằm thực hiện âm mưu cướp đoạt biên Đông, làm cho mọi tài lực vật lực của đất nước thế nào cũng phải dồn vào đây để đối phó nếu như không muốn làm “đồng chí chur hâu”, cũng như sự quan tâm của giới tinh hoa phải tập trung vào nguy cơ tồn vong của Tổ quốc mà có khi bột kịp thời tinh táo trước nhiều mối đe dọa đến từ nhiều phương diện khác của đời sống.

Nền kinh tế của đất nước thực tình đang suy kiệt vì tham nhũng tràn lan. Hầu hết tập đoàn nhà nước đều bị các nhóm lợi ích thao túng làm thâm thủng nghiêm trọng, không tập đoàn nào không thua lỗ liểng xiểng. Những vụ động trời như Vinashin, Vinalines... thì phương cách giải quyết nhùng nhằng thiếu triệt để, bắt các ngân hàng phải xóa nợ cho những “quả đấm thép rì” ấy để có một con số “dễ ăn dễ nói” khi công bố với thiên hạ nhưng về bản chất vẫn không có gì thay đổi; cuối cùng khốn khó lại chồng lên đầu người dân, đẩy họ đến tình cảnh phải chạy ăn từng bữa trong đời sống hàng ngày. Các ngân hàng cũng đang trong một cuộc cạnh tranh khốc liệt thôn tính lẫn nhau; nợ xấu ngân hàng, nợ xấu nhà nước đều đến mức báo động. Hàng trăm doanh nghiệp đã phải ngừng hoạt động vì thua lỗ. Chỉ số CPI lên cao ngất ngưỡng.

Trong khi đó, hầu như không một dự án đầu tư lớn nhỏ nào không “rủi ro về kỹ thuật”, từ những hạng mục hoành tráng dành cho kỷ niệm Nghìn năm Thăng Long bây giờ kiêm lại nhiều hạng mục không thể đưa vào sử dụng, đến những đoạn đường cao tốc trọng yếu vừa làm đã nứt lún, rồi những nhà máy lớn như

Dung Quất chạy cà rịch cà tàng, nhiều lần phải ngừng để “duy tu”, cho đến một đập thủy điện cỡ nhỏ như Đập Sông Tranh 2 mà vừa xây nước đã thấm như lỗ cống khiến nguy cơ tai họa treo trên đầu hàng vạn người dân.

Tất nhiên, tình trạng kỹ thuật kém cỏi chính là bắt nguồn từ tham nhũng mà ra. Tham nhũng nên mua lấy các dây chuyền công nghệ lạc hậu (nhất là dây chuyền thải ra từ ông anh 4 tốt nhằm lũng đoạn toàn diện và từ trong bề sâu nền công nghệ của nước mình), mua lấy các máy móc, vật tư phế thải của nước ngoài đem về “tân trang” lại. Cũng có thể nghi ngờ một phần không nhỏ ngân sách mua vật liệu, ngân sách thiết kế, thi công đã chui hết vào túi các quan nên đầu còn cái gì đạt chất lượng như kế hoạch “quy mô”, “to tát” mà các vị chủ đầu tư từng thuyết “như sấm động” khi bắt đầu trình nhà nước thông qua dự án. Còn mọi khâu thanh tra giám sát thì lại chẳng có gì làm được triệt để. Nhiều công trình cứ gọi là vận hành nhưng vẫn không ai dám đoán trước đến bao giờ thì sự cố sẽ phát sinh.

Trong một tình trạng bi hài như thế, ngành giáo dục, nơi cung cấp con người cho công cuộc công nghiệp hoá, khốn thay, lại là một đe dọa đối với tương lai của lớp trẻ. Sự yếu kém về chất lượng của giáo dục đã xuống gần đến đáy. Trường đại học mở ra nhan nhản nhưng khối trường ở nhiều tỉnh có đầu vào mà không tính được đầu ra. Lãng phí xây trường, lãng phí tiền học không biết bao nhiêu rồi đến khi ra trường lại phải lếch thếch trở về làm người cày ruộng, hoặc chạy vào SG, Bình Dương xin làm công nhân cơ bắp.

Phác qua một vài nét để chúng ta thấy cho hết thực chất tình hình công nghiệp nước ta đang đứng ở trình độ nào. Ấy vậy mà từ mấy năm qua, bao nhiêu mộng tưởng đã được đắp xây trong đầu nhiều vị chấp chính mới kỳ vĩ làm sao, giống

như những tòa lâu đài được dựng trên những sa bàn hoặc vẽ lên rất đẹp trong bản vẽ vi tính của ngành kiến trúc.

Xin được đơn cử một vài việc.

Nào là “làm tàu cao tốc”. Có người đã từng đứng trước Quốc hội ngẩng cao đầu nói “Yên tâm làm tàu cao tốc đi. Với đà tăng trưởng hiện nay, đến 2020, GDP sẽ đạt gần 300 tỷ USD; 2030 là 700 tỷ USD; 2040 đạt 1.200-1.400 tỷ USD và đến 2050 sẽ gấp đôi số đó. GDP bình quân đầu người đến 2050 dự kiến lên 20.000 USD, thay vì mức hơn 1.000 USD hiện nay. Nếu cứ lấy ngưỡng an toàn vay nợ là 50% GDP, đến 2020, Việt Nam có thể vay 150 tỷ mà vẫn an toàn”.

Nào là “khai thác bauxite”. Có người đã hung hăng chửi bới nhân sĩ trí thức đưa kiến nghị dừng khai thác bauxite ở Tây Nguyên từ 2009 là “ăn phải bả của bọn thù địch”, đòi ngăn cản một dự án thế nào cũng lãi to. Ngay cả khi vụ bùn đỏ ở Hungary bực ra rồi mà người ta còn nói cứng : “Từ nay đến năm 2010, giá alumin sẽ dao động từ 350 đến 650 USD/tấn. Còn về nhu cầu thị trường, trong vòng 10 năm tới, thế giới sẽ cần từ 20 đến 40 triệu tấn alumin. Đối với 2 dự án ở Tây Nguyên, sau khi đã tính hết các chi phí, thuế và kết quả, dự án sẽ vẫn có hiệu quả khoảng từ 14-20%”.

Vẫn vẫn...

Những kế hoạch hết sức huy hoàng chỉ có trong tưởng tượng của các vị, rốt cuộc đã lần lượt bị thực tế –từ nước ngoài dội đến– “quạt” cho những cú chất chúa, hoặc kế hoạch nào cứ “cổ đấm ăn xôi” thì hiện đang phải trả những cái giá mà người thực hiện đều biết rõ nếu nói ra là “há miệng mắc quai”, nên mãi đến nay vẫn cứ áp a áp ứng. Ấy vậy mà những cái đầu nóng rực vẫn cứ tiếp tục nóng, vì khoản vay nước ngoài rất hời hay vì gì không biết, từ vài năm lại đây lại thấy nẩy nòi “Dự án xây hai nhà máy điện hạt nhân ở Ninh Thuận”. Sau tai họa Fukushima của nước Nhật làm cả thế giới thất điên bát đảo, tại Hội thảo An toàn nhà máy điện hạt nhân và dự án điện hạt nhân Ninh Thuận, diễn ra vào cuối tháng 11-2011 ở

thành phố Phan Rang-Tháp Chàm, người ta vẫn khẳng định kết luận: “Các nhà máy điện hạt nhân Ninh Thuận được xây dựng trên cơ sở các lò phản ứng nước nhẹ VVER thế hệ thứ 3 và 3+, có hệ số an toàn rất cao, theo thiết kế của Nga”. Một Tiến sĩ Nga, ông Alexander Kukshinov, Trưởng phòng quan hệ quốc tế của Công ty Atomstroyexport (Nga) cũng trấn an quan chức nhà nước và người dân Ninh Thuận trong Hội thảo đó: “Sau sự cố nhà máy điện hạt nhân Fukushima, những cuộc thử nghiệm ứng suất của lò phản ứng VVER đã đảm bảo mức độ an toàn theo thiết kế của các nhà máy điện hạt nhân Nga, chứng tỏ khả năng chống chịu các tác động bên ngoài mang tính thảm họa”.

Vâng, trong lòng người dân Việt Nam liệu có một ai có thể thờ ơ không ngày đêm cầu khẩn mong cho dự án Ninh Thuận sẽ không gặp phải một “trục trặc kỹ thuật” chết người nào, bởi vì nếu gặp phải trục trặc thì chưa nói đến cái gì sẽ ập lên đầu người Việt ở Ninh Thuận và cả ở đồng bằng sông Cửu Long, chắc chắn cả một dân tộc Chăm anh em ruột thịt với người Kinh đang cư trú yên bình ở Ninh Thuận mấy trăm năm nay sẽ... bị xóa sổ. Nhưng cầu mong là một chuyện còn sự thật đang là ẩn số trong tương lai thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Các ông người Nga khẳng định đầy quả quyết như ta thấy đây, song các ông có chịu ngoảnh nhìn lại quá khứ việc xây điện hạt nhân của mình như thế nào hay không?

Với quan điểm hãy nhìn thẳng và nhìn cho kỹ vào thực lực mọi mặt của đất nước hôm nay –mặt bằng kỹ thuật, trình độ con người, đạo đức xã hội, cơ chế quản lý...– thêm vào đây là những hiểm họa cận kề từ bọn bành trướng phương Bắc đòi hỏi phải nâng sức đề kháng và cố kết lòng dân, chúng tôi vẫn quả quyết cho rằng nước Việt Nam chúng ta tuyệt nhiên chưa nên ôm lấy một dự án vượt quá tầm với về mọi mặt. Hãy dừng lại Dự án điện hạt nhân Ninh Thuận khi mọi chuyện đang còn xoay trở kíp.

<http://boxitvn.blogspot.com>

"Được ăn cả ngã về không" hay "mất cả chì lẫn chài"

Peter Hartcher 17-07-2012

Giờ đây không còn ai nghi ngờ quyết tâm của Trung Quốc trong việc chủ động đòi chủ quyền của mình trên một vùng lãnh thổ tranh chấp rộng lớn giàu tài nguyên thuộc biển Thái Bình Dương.

Bắc Kinh đang lao đi với một sức mạnh mới. Trong vài ngày qua, họ đã triển khai nhiều tàu đánh cá đến vùng tranh chấp, nhưng thắng lợi to lớn nhất của họ chính ra là tại phòng họp của các giới chức ngoại giao trong vùng.

Việc triển khai đội tàu là hành vi có tình gây hấn. Bắc Kinh đã làm cho Philippin nổi giận khi họ cho 30 tàu đánh cá ra vùng biển tranh chấp ở Biển Đông vào tuần trước lúc bộ trưởng ngoại giao của các quốc gia trong vùng bắt đầu hội họp để bàn về khu vực tranh chấp này.

Cũng trong tuần trước, trong một biến cố khác, Trung Quốc đã chọc giận Nhật Bản bằng cách ra lệnh cho 3 tàu hải giám ra vùng biển tranh chấp giữa Trung Quốc và Nhật. Một lần nữa, Trung Quốc hành động như thế trong khi bộ trưởng ngoại giao của họ sắp sửa gặp người đồng vai của Nhật để bàn thảo về vấn đề tranh chấp này. Nhật đã giận dữ triệu hồi đại sứ của họ về nước để phản đối.

Theo Trung tâm Nghiên cứu Chiến lược tại Washington, nhiều tàu của các nước tranh chấp, thường là tàu dân sự nhưng đôi khi có cả tàu chiến, đã đối đầu với nhau trong 22 biến cố nghiêm trọng trong vùng Biển Đông trong 3 năm qua, mà phần lớn liên quan đến tàu Trung Quốc tranh chấp với tàu của Philippin hay VN.

Trong khi các phe tranh chấp đều có lỗi, thái độ gần đây của Trung Quốc cho thấy họ không có ý muốn hòa giải. Ngược lại, có vẻ như TQ đã sẵn sàng để đổ thêm dầu vào lửa.

Liệu đây có phải là sự hiểu lầm ý định muốn hòa bình của Trung Quốc? Câu trả lời được đưa ra khá rõ ràng tuần trước tại Diễn đàn Khu vực của ASEAN, diễn ra hàng năm nhằm thảo luận những vấn đề chính trị và an ninh trong khu vực.

ASEAN là tổ chức của 10 nước trong vùng Đông Nam Á bao gồm Việt Nam, Brunei, Miến Điện, Cambodia, Indonesia, Lào, Malaysia, Philippin, Singapore, Thái Lan và Việt Nam.

Trong thời gian gần đây, tổ chức này nhấn mạnh họ sẽ trở thành cơ chế trung tâm để hòa giải những

tranh chấp trong vùng.

Hoa Kỳ đã quyết định nhìn nhận ASEAN một cách nghiêm túc. Chính quyền Obama đã cố vấn cho các quốc gia ASEAN cùng đứng chung một khối để đương đầu với TQ bằng cách vạch ra một quy tắc ứng xử trong việc đàm phán tranh chấp với Trung Quốc trong vùng Biển Đông.

Mục đích là để làm giảm căng thẳng. Khi đặt cả 10 nước ASEAN một bên và Trung Quốc bên kia, các quốc gia ASEAN sẽ có thế lực hơn để cùng đối đầu với Trung Quốc.

Để cổ vũ cho họ, tuần qua, ngoại trưởng Mỹ bà Hillary Clinton tuyên bố: “Không một quốc gia nào có thể bình thần trước sự gia tăng căng thẳng cũng như ngôn từ có tính đối đầu và bất đồng về việc khai thác tài nguyên.” Bà ấy nói điều quan trọng là những tranh chấp này phải được giải quyết “mà không dùng đến sự ép buộc, thị uy, hăm dọa và vũ lực”.

Những nước khác trong vùng bao gồm Ấn Độ, Úc và Hàn Quốc cũng ủng hộ ASEAN giải quyết tranh chấp trong vùng. Khối ASEAN nói chung và đặc biệt là quy tắc ứng xử là trọng tâm của đấu tranh ngoại giao chống lại sự gây hấn hung hãn của Trung Quốc. Tuy nhiên Trung Quốc lại có thủ đoạn khác.

Bắc Kinh đã chia rẽ khối ASEAN một cách ngày càng mục vào thứ Năm tuần rồi. Một cuộc gặp gỡ của các ngoại trưởng của khối ASEAN không những đã thất bại trong việc đồng ý về quy tắc ứng xử, mà còn thất bại trong việc đưa ra một thông cáo chung để ghi nhận những thảo luận của họ. Đây là thất bại đầu tiên về việc này trong 45 năm hiện hữu của tổ chức này.

Trung Quốc đã dùng ảnh hưởng khá lớn của mình đối với quốc gia chủ nhà Campuchia để phủ quyết thông cáo chung của ASEAN. Bằng cách ngăn cản ban hành bản thông cáo chung, Trung Quốc đã kiểm duyệt bất cứ hồ sơ chính thức nào rằng tranh chấp Biển Đông thậm chí đã được thảo luận.

Bắc Kinh đã chọc thủng hàng rào phòng ngự ngoại giao của ASEAN nhằm chống lại thái độ hung hãn của họ như thể nó chỉ là một miếng bánh đa ước.

Chủ tịch hội nghị, ngoại trưởng Campuchia Hor Namhong nói với phóng viên truyền thông rằng ông ta

loại bỏ thông cáo chung vì “Tôi nói với các đồng nghiệp rằng hội nghị ngoại trưởng khối ASEAN không phải là một tòa án, là nơi đưa ra phán quyết về những tranh chấp”. Ngoại trưởng Philippin, Albert Del Rosario nói ông ta chỉ “đơn giản muốn ghi nhận sự thật là chúng tôi đã bàn thảo về vấn đề đó, và điều đó đáng lý ra phải được phản ánh trong thông cáo chung, chỉ thế không hơn không kém. Đáng lẽ nó phải được đề cập đến bằng một câu hay một đoạn trong thông cáo chung”.

Sau khi Philippin và Việt Nam thất bại trong việc thay đổi ý định của Hor Namhong, Indonesia và Singapore đã cố đưa ra giải pháp dung hòa. Tuy nhiên, theo tờ New York Times, “Ngoại trưởng Campuchia nhét hết giấy tờ và giận dữ đi ra khỏi phòng họp. Dẫn nguồn một nhà ngoại giao ẩn danh, tờ báo này nói: “Đơn giản là Trung Quốc đã mua đứt cái ghế chủ tịch hội nghị”.

Thủ đoạn này của Trung Quốc khiến cho sự đoàn kết của khối ASEAN trở thành một trò cười, đồng thời làm cho Hoa Kỳ hụt hẫng. Cựu giám đốc Á châu Sự vụ Tòa Bạch ốc thời tổng thống George W. Bush cũng là đồng tác giả bản báo cáo sắp đệ trình cho lưỡng viện quốc hội Mỹ về chiến lược của Hoa Kỳ trên Biển Đông, ông Mike Green nói rằng: “Trung Quốc đã ném găng của mình xuống đất” [một hình thức tuyên chiến]. Ông nói: “Điều đó cho thấy khối ASEAN có một lỗ hổng dễ phá và trên thực tế đã sớm bị phá. Đây không phải là cách duy nhất để đối phó với Trung Quốc, nhưng nó vẫn là một con đường quan trọng.”

Ông Green, người ủng hộ sách lược của ông Obama trên Biển Đông, nghi ngờ rằng điều Trung Quốc đang cân nhắc là nếu họ có thể đánh bại chính sách do bà Hillary Clinton tạo ra trong thời gian làm ngoại trưởng Hoa Kỳ thì họ sẽ hoàn toàn tránh được sự đối đầu cho đến nhiệm kỳ ngoại trưởng mới của Hoa Kỳ. Với cuộc bầu cử tổng thống vào tháng 11 năm nay, bà Clinton dự tính sẽ từ chức.

Ông Green lý luận rằng: “Trung Quốc đã có chiến thắng chiến thuật, nhưng sẽ chịu thất bại chiến lược. Lý do là vì điều này sẽ làm cho các nước khác trong vùng có cảm giác muốn Hoa Kỳ nhảy vào hơn”.

Ông dự đoán Hoa Kỳ sẽ phản ứng bằng cách tiếp tục tăng cường các liên minh của mình và bằng cách tìm kiếm để giúp các nước có tranh chấp với Trung Quốc.

Trong khi đó, Trung Quốc tiếp tục gây sức ép bằng cách đưa ra những

lời khuyên răn đối với những quốc gia yếu kém đang có tranh chấp lãnh thổ với họ. Theo truyền thông nhà nước Trung Quốc, bộ trưởng ngoại giao Trung Quốc Dương Khiết Trì nói với Philippin rằng họ phải “trực diện với thực tế và đừng nên kiêu chuyên”.

© Peter Hartcher

Phiên Ngung chuyên ngữ

Nguồn: China gets its catch, hooks, line and sinker của Peter Hartcher, chủ bút ban chính trị và quốc tế của tờ Sydney Morning Herald số ra ngày 17-7-2012

họ mô tả là “hoạt động đánh bắt quy mô nhất kể từ nhiều năm nay”, có tàu ngư chính hộ tống, xuống xâm phạm ngư trường gần đảo Chũ Thập –mà Trung Quốc gọi là đảo Vĩnh Thử– của Việt Nam thuộc quần đảo Trường Sa.

Được biết trong số 30 chiếc tàu vỏ thép 140 tấn này có một tàu tiếp tế hạng nặng 3.000 tấn lo cung cấp dầu, nước, nhu yếu phẩm kiếm thu mua, chế biến thủy sản tại chỗ,

BẮT LỰC TRƯỚC SỰ LỘNG HÀNH CỦA TRUNG QUỐC

—Thanh Quang RFA 16-07-2012—

Dù Phương Bắc chứng tỏ không cần che giấu hành động ngày càng gây hấn, xâm chiếm ở Biển Đông – nhất là đối với lãnh hải Việt Nam, nhưng những hành động ấy xem chừng như trở nên ráo riết mạnh mẽ đáng ngại sau khi Quốc hội Việt Nam thông qua Luật Biển khẳng định chủ quyền của Việt Nam tại Hoàng Sa và Trường Sa.

Hành động bá quyền không che giấu của Trung Quốc

Và hiện nay, điềm ngày càng rõ nét là hành động của Bắc Kinh có thể nhằm đưa Việt Nam vào cái thế “đụng đầu khó tránh” – nói theo lời blogger Tiến Hồng.

Trong mấy ngày nay, báo chí trong nước mạnh mẽ báo động: “Lại thêm một hành vi gây hấn mới của Trung Quốc trên Biển Đông”, hay “Trung Quốc gây hấn, đưa 30 tàu cá đến Trường Sa”, hoặc “Tàu cá hay là đội tiền trạm chiến tranh?”

Blogger Thu Thủy đề cập tới các báo in, báo mạng Việt Nam “trong luồng lẫn ngoài luồng” đều “hết sức bức bối” trước hành động khiêu khích gia tăng của Trung Quốc: Điều cùng lúc 30 chiếc tàu cá tới gọi là “làm nhiệm vụ” và đánh bắt ở vùng Trường Sa của Việt Nam dù chính Bắc Kinh trước đó đơn phương ra lệnh cấm đánh bắt trong thời gian từ tháng 5 tới tháng 8 này để bảo vệ “mùa cá đẻ”.

Tân Hoa Xã và báo chí khác của Trung Quốc gần như đồng loạt đề cập tới “lễ khởi hành rầm rộ” tại cảng Tam Á, đưa một đoàn tàu mà

trong hành động xâm lấn lãnh hải mà phía Hoa Lục khoe là một chiến dịch đánh bắt với sự tham dự đầy đủ của các tàu ngư chính, các đài thông tin trên bộ, các cơ quan liên hệ để “kịp thời ứng phó với những tình huống bất ngờ” nhằm bảo vệ việc đánh cá trái phép của họ.

Qua bài “Bảo vệ ngư dân là bảo vệ chủ quyền” đất nước, tác giả Tổng Văn Công lưu ý:

Trong tình hình Trung Quốc đơn phương gây hấn trên Biển Đông, ngư dân không chỉ là lực lượng đi đầu hoạt động khai thác thủy sản mà còn có vai trò khẳng định chủ quyền biển đảo... Họ là những dân binh không có vũ khí, chỉ có trái tim nóng hôi dòn máu Việt, dám làm “cột mốc sống” trên lãnh hải thiêng liêng. Do đó, bảo vệ ngư dân có ý nghĩa là bảo vệ chủ quyền quốc gia.

Câu hỏi từng được nêu lên nhưng xem chừng như chưa có câu trả lời rằng ngư dân Việt Nam được bảo vệ ra sao ?

Các lực lượng của Việt Nam, từ cảnh sát biển, biên phòng, hải quân, không quân cho tới các quan chức hữu trách có bảo vệ ngư dân bị phía Trung Quốc tấn công, bắn giết, đánh đập, trấn lột thủy sản, bắt cóc đòi tiền chuộc... hay không ?

Báo Sài Gòn Tiếp Thị trích dẫn lời một ngư dân thuộc huyện Lý Sơn, Quảng Ngãi, cho biết: “Cứ ra biển cách đất liền mấy chục hải lý là gặp nhan nhân tàu cá Trung Quốc. Hải hùng nhất là cách tàu Trung Quốc đánh cá... hàng chục

tàu dàn hàng ngang trên biển, cào tất tần tật cá, tôm, cua cùng các loài hải sản”, cào cả lưới của ngư dân Việt Nam.

Blogger Hồ Cương Quyết, tức André Menras, cho biết: *Tôi đã phỏng vấn rất nhiều người ở đảo Lý Sơn, Bình Châu về những chuyến đi ra biển đầy gian nan của chồng con họ. Có gia đình bây giờ không còn ai chăm sóc và chị vợ phải vừa làm mẹ vừa làm cha. Ông chồng chết vì Trung Quốc bắn và xác mất luôn không tìm ra. Nhiều gia đình rất đau khổ vì không thể kiếm ăn trên vùng biển Hoàng Sa là vùng biển thuộc chủ quyền của Việt Nam... Tôi nghĩ rằng nếu nhà nước VN có một người lãnh đạo xứng đáng thì phải hết sức bảo vệ ngư dân.*

Muốn làm vừa lòng Trung Quốc?

Nhưng, trong khi nhà nước chưa có hành động cụ thể nào chứng tỏ “bảo vệ ngư dân”, thì người dân yêu nước biểu tình chống Trung Quốc xâm lược lại bị nhà nước tiếp tục thẳng tay đàn áp. Nếu cách đây chưa lâu, tướng Nguyễn Chí Vịnh khi đi sứ sang Tàu long trọng cam kết với Trung Nam Hải rằng “kiên quyết xử lý vấn đề tụ tập đông người ở Việt Nam” và “dứt khoát không để sự việc tái diễn”, thì hồi thứ Sáu (13 tháng 7) tuần rồi, một quan chức khác của Việt Nam, ông Nguyễn Thế Thảo, Chủ tịch Ủy ban Nhân dân TP Hà Nội, lưu ý tại kỳ họp bế mạc của Hội đồng Nhân dân TP Hà Nội cũng về tình trạng “tập trung đông người” kéo về Hà Nội “theo chỉ đạo của đối tượng xấu”.

Blogger Người Buôn Gió phản ứng rằng sự ngang ngược của Trung Quốc khiến những kẻ trong nước muốn chỉ trích biểu tình phải “nín thinh chờ cơ hội”, vì sợ “bị lộ bản chất thân Tàu”. Nhưng, vẫn theo Người Buôn Gió, “một chính khách có tầm cỡ, lão luyện như Nguyễn Thế Thảo... chọn thời điểm để bộc lộ quan điểm của mình”, “tranh thủ lời phát biểu về các vấn đề mà các đại biểu quan tâm đề trình bày cái quan tâm của ông ta. Đó là dân biểu tình, khiếu kiện” tại Hà Nội, mà “trọng tâm của chủ tịch Nguyễn Thế Thảo là phê phán, chỉ trích biểu

tình”, phân tích rằng những người biểu tình, khiếu kiện là bị thế lực thù địch, cơ hội xúi giục, dù ông ta không nói nguyên nhân nào khiến dân chúng phải biểu tình. Theo Blogger Người Buôn Gió thì “đáng ra nếu đổ cho người dân đi khiếu kiện là do thế lực thù địch xúi giục như quan điểm suy diễn của ông Thảo, thì công bằng phải nói những kẻ tạo ra nguyên nhân khiến dân chúng đi biểu tình, khiếu kiện là thế lực đại thù địch”. Và blogger này nhận xét:

Ở bên kia biên giới chắc chắn có những cái gậy gù hài lòng vì một quan chức lớn nhất thủ đô Việt Nam đã bày tỏ thái độ mở màn như vậy, sau một tuần im ắng của ngôn luận Việt Nam với các cuộc biểu tình. Lý do bởi loạt gây hấn của Trung Quốc tại biển Đông và trên bàn hội nghị bộ trưởng ngoại giao các nước Đông Nam Á.

Khi nêu lên câu hỏi có phải “Ông Nguyễn Thế Thảo bị Trung Quốc lợi dụng !?”, blogger Nguyễn Tường Thụy phân tích:

Nói về ý mới, ông Thảo cho rằng vừa qua, những người nông dân khiếu kiện về đất đai bị lợi dụng tham gia vào cuộc biểu tình chống Trung Quốc để gây phức tạp về an ninh-trật tự. Ai xúi giục, lôi kéo họ đây? Họ biểu tình chống Trung Quốc là trách nhiệm công dân của họ. Không thể nói những người dân oan không có tình yêu đối với Tổ quốc. Việc họ bị cướp đất, đi đấu tranh đòi quyền lợi và việc đi biểu tình chống Trung Quốc là hai chuyện khác nhau. Cảm phục những người nông dân vừa bị cướp đất, vừa bị đánh mà vẫn không quên trách nhiệm của một con dân nước Việt. Còn ý cũ, vẫn là những luận điệu mà chính quyền, báo chí nói ra rả từ hơn một năm nay. Đó là việc gán cho những người biểu tình bị thế lực thù địch và bọn cơ hội chính trị lợi dụng, lôi kéo, kích động. Nói thế, ông Thảo đã đứng ở vị trí bề trên mà nhìn xuống dưới, coi thường những người biểu tình. Ông làm như thế họ là những người không hiểu biết nên dễ bị lợi dụng, còn ông mới là người kiên định. Nói thế là ông đã xúc phạm đến họ. Họ

không còn là bầy cừu để cho kẻ khác chăn dắt. Xin hỏi ông, tại sao ông không lợi dụng họ mà lại nhường sân cho cái thằng vô hình nào đó... Và, khi ông nhận xét về những người biểu tình như thế, khi ông chủ trương không để dân bị xúi giục tụ tập biểu tình, ông có nghĩ rằng ông đang bị Trung Quốc nó lợi dụng không?

Blogger Hồ Cương Quyết lên tiếng với lãnh đạo Việt Nam rằng đã đến lúc họ phải chọn con đường của họ trước cuộc tấn công đang tăng của Trung Quốc nhắm vào đất nước và các tài nguyên Việt Nam, chống lại nhân dân và tương lai của dân tộc Việt. Blogger Hồ Cương Quyết cảnh báo rằng “Tình thế đang ngày càng nghiêm trọng chẳng còn chừa chỗ cho những bào chữa, cho chỉ những tuyên bố về nguyên tắc, cho những chân chừ tránh né, cho những cuộc thăm viếng hữu nghị đối trá. Gỡ mặt nạ xuống đi mà chọn lấy chỗ đứng rõ ràng và tỏ rõ mình là ai”.

Qua bài “Trông người mà ngẫm đến ta”, TS Nguyễn Minh Hoà cũng báo động về 2 bức tranh tương phản khiến rất có lợi cho Trung Quốc mà rất có hại cho Việt Nam, qua đó, “nhà cầm quyền Trung Quốc thành công trong chiến dịch tuyên truyền không chỉ với người bình dân mà cả với giới trí thức và phần nào thành công trên trường quốc tế” trong khi “có một thực tế không phủ nhận được là truyền thông về vấn đề Biển Đông của ta rất yếu ớt”.

Theo TS Nguyễn Minh Hoà thì nếu ai đến Trung Quốc hay có điều kiện xem báo chí, các chương trình truyền hình, radio của Trung Quốc phát đi bằng nhiều thứ tiếng khác nhau thì mới thấy Bắc Kinh “đang huy động có chủ đích toàn bộ sức mạnh của bộ máy truyền thông đại chúng với tần số, tần suất rất cao, dày đặc, phủ sóng rộng khắp để tuyên truyền về chủ quyền biển đảo của Trung Quốc”. Thậm chí họ đưa vấn đề trên các diễn đàn quốc tế, đưa vào giáo trình, cho các học giả hàng đầu xuất hiện thường xuyên trên hệ thống truyền hình để “tung ra các luận điệu, trưng ra các bằng chứng” gọi là lịch sử rằng Biển

Đông là của họ. TS Nguyễn Minh Hoà báo động:

Họ đã đạt được mục đích. Bằng chứng là hầu hết người Trung Quốc lục địa và người Trung Quốc hải ngoại đều hiểu rằng những gì Việt Nam, Philippin đang làm là không “phải đạo”, là “phi nghĩa” và chuẩn bị gây hấn với Trung Quốc... Nhà cầm quyền Trung Quốc thành công trong chiến dịch tuyên truyền không chỉ với người bình dân mà cả với giới trí thức và phần nào thành công trên trường quốc tế.

Thế còn phía VN thì sao ? Theo TS Nguyễn Minh Hoà thì “Rõ ràng chúng ta có chính nghĩa, có rất nhiều bằng chứng về lịch sử, địa lý, dân số và pháp lý về Hoàng Sa, Trường Sa nhưng thử hỏi bao nhiêu người dân được nghe, được thấy nó trên báo chí và đặc biệt là trên truyền hình”. TS Nguyễn Minh Hoà nhận xét: *Người dân yêu đất nước, người dân phần nộ trước sự lộng hành, lộng ngôn của Trung Quốc, nhưng tình cảm máu thịt đó không thể chỉ xuất phát từ trái tim mà cần phải được nuôi dưỡng bằng sự thật chân lý, bằng kiến thức và sự hiểu biết. Ngay cả các trí thức Việt Nam nếu không được trang bị những kiến thức như thế rất khó nói trong các hội nghị, hội thảo quốc tế. Thật tiếc là những thông tin tối cần thiết như thế lại không được trình bày ngọn ngành hàng đêm trên truyền hình quốc gia (chứ không phải như là một điểm tin hay một thông báo ngắn gọn). Lẽ nào vì thời gian phát sóng một giờ quá đắt, lẽ nào các nhà khoa học của chúng ta không tự tin và không đủ kiến thức?...*

Thanh Quang cảm ơn quý vị vừa theo dõi Tạp chí Điểm Blog hôm nay, và mong gặp lại quý vị trong chương trình kỳ tới.

**Đồng bào quốc nội
hãy tiếp tục biểu
tình hàng tuần
chống Trung Cộng
cướp nước và Việt
cộng đồng lõa.**

TỪ BỎ 16 CHỮ VÀNG

Trần Khải 15-07-2012

Tàu chiến Trung Quốc liên tục lấn ép, đụng chòm, bắt giữ tàu ngư dân Việt. Công ty dầu quốc doanh TQ loan báo toàn cầu, mời gọi thầu 9 lô dầu trong vùng biển VN. Người yêu nước biểu tình trong các ngày Chủ nhật đã bị công an và côn đồ đàn áp dữ dội. Cả thế giới đang nhìn thấy đất nước VN chưa bao giờ ô nhục như thế này.

Đã tới lúc đảng CSVN và nhà nước CSVN phải làm lễ chính thức từ bỏ cái gọi là “Phương châm 16 Chữ Vàng” và cái gọi là “Tinh Thần 4 Tốt.” Đã tới lúc nhà nước Việt Nam phải long trọng tuyên bố với toàn dân rằng “16 chữ vàng và 4 tốt” chỉ là đồ hàng mã, là đồ dỏm, là hàng lậu từ phương Bắc đưa xuống, và cần phải ngăn chặn ngay ở Ai Nam Quan – một địa danh lịch sử và truyền thống mà ông cha ta đã giữ gìn được và rồi bây giờ chỉ cho sự ô nhục khi đảng CSVN nhượng bộ để cầu hòa.

Phải nói thật lớn trên truyền hình Hà Nội, Sài Gòn và toàn quốc rằng cái gọi là “16 Chữ Vàng & 4 Tốt” chỉ là đồ dỏm, y hệt như trứng gà giả và bánh bao nhân giấy từ Bắc Kinh đưa sang.

Dù có tuyên bố công khai như thế, đảng CSVN cũng phải sám hối với toàn dân rằng tất cả những liên minh như thế đã cản trở, phá hoại nội lực dân tộc...

Đã tới lúc CSVN phải trả tự do và xin lỗi các nhà dân chủ đang bị giam trong tù như Cù Huy Hà Vũ, Điều Cày, Trần Huỳnh Duy Thức, Đỗ Minh Hạnh... và phải chính thức công nhận trên báo giấy, báo hình, báo net rằng họ là những người có viễn kiến lịch sử, đã yêu nước thực sự và sẵn sàng hy sinh thân mạng để gìn giữ tổ quốc –bất kể bạo lực từ một chế độ cầm quyền u tối.

Trong bản Tuyên Bố Chung của 2 đảng CSTQ và CSVN đưa ra hồi tháng 2-1999, đã phong thánh cho cái gọi là “16 chữ vàng & 4 tốt” và rồi giải thích như sau:

“*Phương châm 16 chữ vàng: Láng Giếng Hữu Nghị, Hợp Tác Toàn Diện, Ổn Định Lâu Dài, Hướng Tới Tương Lai.*

“*Ổn định lâu dài*” là nhấn mạnh tình hữu nghị Trung Việt là phù hợp lợi ích căn bản của hai đảng, hai nước và nhân dân hai nước, bất kỳ lúc nào, bất kỳ tình hình nào đều phải giữ sự ổn định và phát triển lành

mạnh của quan hệ hữu nghị, khiến nhân dân hai nước đời đời hữu nghị với nhau.

“*Hướng tới tương lai*” là phải xuất phát từ hiện nay, nhìn về lâu dài, kế thừa truyền thống, mở ra tương lai tốt đẹp hơn cho quan hệ Trung Việt.

“*Hữu nghị láng giềng*” là yêu cầu hai bên phải làm người láng giềng tốt, người bạn tốt, trước sau xử lý mọi vấn đề trong quan hệ hai nước với tinh thần hữu nghị láng giềng.

“*Hợp tác toàn diện*” là phải không ngừng củng cố, mở rộng và sâu sắc sự giao lưu và hợp tác giữa hai đảng, hai nước trong mọi lĩnh vực, để mưu cầu hạnh phúc cho hai nước và nhân dân hai nước, đồng thời góp phần cho việc giữ gìn và thúc đẩy nền hoà bình, ổn định và phát triển trong khu vực.

Tinh thần 4 Tốt : Láng giếng tốt, Bạn bè tốt, Đồng chí tốt, Đối tác tốt.

Và bây giờ thì, cũng sắp mất ý nghĩ “láng giếng,” vì đàn anh đang lộ ra từng cơn thâm tím đần em; cũng không còn hữu nghị, vì tàu TQ đụng chòm tàu cá VN; cũng không phải hợp tác toàn diện vì thực sự đang tới viễn ảnh “đô hộ toàn diện”; cũng không phải hướng tới tương lai, vì kế hoạch cho tương lai sẽ là Hán hóa toàn diện; và 4 tốt đều mang ý nghĩa nghịch lại. Tại sao Hà Nội còn hy vọng giữ phương châm 16 chữ vàng và tinh thần 4 tốt này?

Dân tộc VN không muốn bạo lực, nhưng không có nghĩa là chấp nhận lạng lẽ Hán hóa, liên tục nhượng đất và biển.

Thái độ không công khai từ bỏ 16 chữ vàng quả nhiên là khó hiểu, là một bí ẩn của lịch sử, là sự u tối trí tuệ, và là một tội ác không thể dung thứ với đất nước VN.

Nhà báo Bùi Tín, người đã từng nằm trong gan ruột CSVN, mới đây viết trên blog ở đài VOA, trích:

“*Giữa lúc kẻ xâm lược công khai thò lưỡi bò vào vùng biển đảo của ta, giữa lúc kẻ bành trướng lòng tham vô độ ngồi tính toán về trữ lượng dầu và hơi đốt dưới đáy biển ta như đã nằm chắc trong tay chúng, toàn dân ta hãy chung lòng từ bỏ “16 chữ vàng.” Lúc này mà không dứt khoát thì chờ đến bao giờ?*” (hết trích)

Có một điều cần nhìn thấy rằng, thời nào cũng có những kẻ phản bội tổ quốc để cầu vinh. Điều chúng ta muốn hỏi rằng, trong Bộ Chính trị

CSVN hiện nay, đang có những ai bị mua chuộc, hay là gián điệp do TQ cài vào?

Bởi vì, nguy hiểm nhất trong giây phút này là nội gián, là những kẻ sẵn sàng bán mọi thứ cho đàn anh TQ.

Những tên nội gián đó có thể sẽ xách động trở lại một cuộc chiến thần thánh chống Mỹ, lấy cớ Mỹ là “đế quốc hung hiểm nhất thế giới.” Và do vậy, sẽ kêu gọi cản trở những kết thân cần có trong giây phút này, với những lý luận biện hộ rằng chính vì Mỹ bao vây TQ, cho nên TQ mới phản ứng như thế. Lý luận này đang thu hút một số thành phần, không chỉ tại VN, mà cả ở Nhật, ở Phi Luật Tân.

Vẫn có những cuộc biểu tình ở Manila để chống việc chính phủ Phi kết thân thêm với Mỹ, vì cho như thế là nguy hiểm, là chọc giận TQ. Cũng như đã có biểu tình của dân Nhật ở Okinawa để đòi đuổi Mỹ.

Và đế quốc Mỹ đã tuyệt vời phản ứng với những người dân tay không biểu tình trên đường phố: khi quý vị không thích, thì Hải quân Mỹ rút khỏi vịnh Subic của Phi Luật Tân để về lại Honolulu; và rồi Hải quân Mỹ lên kế hoạch rút khỏi Okinawa của Nhật Bản để về đóng ở Guam.

Với quân lực hùng mạnh nhất trên thế giới, Mỹ đã rời những hiệp định đóng quân, trả lại đầy đủ các đất dùng làm trại lính, không lấy một tấc đất nào của Phi, không lấy một tấc biển nào của Nhật.

Rằng, thái độ của Mỹ là: hễ quý vị không thích thì tôi đi, không cần phải hô hào thánh chiến “chống Mỹ cứu nước” theo sự thúc giục của liên minh phe tả toàn cầu, không cần đánh Mỹ cho tới người bộ đội Việt Nam cuối cùng theo lệnh Hoa Lục.

Và Mỹ không cần 16 chữ vàng nào hết. Trong khi đó, với 16 chữ vàng, đàn anh TQ luôn luôn lấn biển, lấn đất VN.

Gần nhất là, theo báo Đất Việt, trong bản tin nhan đề “Tàu cá Trung Quốc thâm nhập biển miền Trung,” đăng hôm Thứ Sáu 13-7-2012, trích:

“Thời gian gần đây, không chỉ liên tiếp bị bắt tàu cá, ngư dân Việt Nam còn ghi nhận hàng trăm trường hợp tàu thuyền có công suất lớn của Trung Quốc xâm nhập vùng biển các tỉnh miền Trung với cường độ ngày càng nhiều.

Điều này khiến ngư trường đánh bắt của ngư dân Việt Nam ngày càng bị thu hẹp dần, trong khi đó vươn ra biển xa thì nơm nớp lo sợ phía Trung Quốc bắt giữ, lấy tàu.

Ngư dân: “Ra mấy chục hải lý là thấy tàu cá Trung Quốc”

Trò chuyện với ngư dân tại xã An

Vĩnh, huyện Lý Sơn (Quảng Ngãi), chúng tôi thấy bà con rất bức xúc khi nói về tình trạng tàu cá của Trung Quốc xâm nhập đánh cá ở vùng biển gần đảo Lý Sơn. Anh Bưu, một ngư dân tại đây cho hay: “Cứ ra biển cách đất liền mấy chục hải lý là gặp nhan nhản tàu cá Trung Quốc. Hải hùng nhất là cách tàu Trung Quốc đánh cá”. Anh Bưu kể, vào tháng 3 và tháng 4 vừa rồi, tàu anh ra khơi gặp các tàu cá của Trung Quốc hành nghề giã cào, cứ hai tàu một cặp đánh bắt. Tàu cá Trung Quốc không đi đơn lẻ mà hàng chục tàu dàn hàng ngang trên mặt biển, cào tất tần tật từ cá, tôm, cua cùng các loài hải sản. Ngay đến cả lưới của ngư dân Lý Sơn và các địa phương khác đến vùng biển này giăng ra bắt cá cũng bị tàu cá TQ... cào hết...” (hết trích)

Và rồi báo Tuổi Trẻ hôm Thứ sáu 13-07-2012 qua bản tin tựa đề “Trung Quốc gây hấn đưa 30 tàu cá đến Trường Sa” đã viết, trích:

“Lại thêm một hành vi gây hấn mới của Trung Quốc trên biển Đông. Lúc 10g ngày 12-7 (giờ Việt Nam), Trung Quốc xua 30 tàu cá đến khu vực gần đảo Đá Chữ Thập thuộc quần đảo Trường Sa của Việt Nam.

Số này được chia thành hai biên đội gồm sáu tổ nhỏ từ cảng Tam Á.

Báo Tin Tức TQ nêu rõ mỗi tàu cá có trọng tải từ 140 tấn trở lên, chở được 15-16 ngư dân. Trong 30 tàu này có một tàu tiếp tế nặng khoảng

3.000 tấn cung cấp nước, nhiên liệu và các nhu yếu phẩm cho các tàu cá còn lại do thời gian đánh bắt kéo dài khoảng 20 ngày. 30 tàu cá trên sẽ đánh bắt tại đảo Đá Chữ Thập thuộc quần đảo Trường Sa của VN.

Ngư dân tỉnh Hải Nam mỗi năm thường tự tổ chức các đợt đánh bắt cá kéo dài khoảng một tháng, nhưng đây là lần đầu tiên có sự tham gia tổ chức của Hiệp hội ngư dân.

Nhật báo Trung Quốc cảnh báo: Những tàu lùn này khác hẳn các tàu trước đây, khi được trang bị hệ thống định hướng và thủy thủ trên tàu rất chuyên nghiệp.

Rõ ràng Trung Quốc đang tìm cơ gây hấn khi Tân Hoa xã loan báo họ đã cử các phóng viên túc trực trên tàu cá để “liên tục đưa tin về hoạt động đánh bắt cá”. Tàu tuần tra và các căn cứ của Trung Quốc cũng được đặt trong tình trạng luôn sẵn sàng ứng phó với các “tình huống bất ngờ” có thể xảy ra để “bảo vệ” việc đánh bắt cá.” (hết trích)

Không còn gì để chần chờ nữa. Hãy lập tức làm lễ công bố xóa bỏ phương châm 16 chữ vàng & tinh thần 4 tốt. Đảng CSVN hãy làm lễ long trọng ven biển Miền Trung, ghi các chữ này lên giấy vàng mã rồi đốt, và ném tro ra biển. Và lập tức trong ngày, trả tự do và xin lỗi các nhà hoạt động dân chủ.

Không có cách nào khác hơn.
<http://www.vietbao.com>

BIÊN TẬP VIÊN Tân Hoa Xã phản đối Tam Sa*Thu Thủy (TN) 19-07-2012*.....

Gần đây khi tình hình Biên Đông căng thẳng, nhất là sau khi Trung Quốc có những bước đi ngang ngược, bất chấp lẽ phải và sự thật như khẳng định yêu sách về “Đường Lưỡi bò”, lập ra cái gọi là “thành phố Tam Sa”, biên tập viên Chu Phương của Tân Hoa xã đã thẳng thắn bày tỏ quan điểm cực lực phản đối chính sách sử dụng vũ lực ở Biên Đông, đòi xóa bỏ cái gọi là “thành phố Tam Sa”... Nhà báo Chu Phương sinh năm 1960, Cử nhân Anh văn (1982), Thạc sỹ Báo chí truyền thông (1989), từ 1989 đến nay là biên tập viên công tác tại Ban biên tập đối ngoại của Tân Hoa xã.

Ông là một nhân vật nổi tiếng có quan điểm thẳng thắn trong làng báo Trung Quốc, hồi tháng 3 năm nay, từng gây chấn động dư luận bởi là người viết những bài đầu tiên đăng trên blog *Sina.com* phê phán Bạc Hy Lai và “mô hình Trùng Khánh” ngay từ khi nhân vật này còn đang trên đỉnh cao danh vọng và quyền lực. Ngày 17-7, ông cho đăng bài viết “*Hiện trạng Nam Hải (Biển Đông) có lẽ sẽ kéo lùi cải cách chính trị của Trung Quốc*”.

Trong đó ông viết: “Ý nghĩa lớn nhất của việc lập ra “thành phố Tam Sa” là chương cho bàn dân thiên hạ thấy **nỗi nhục** của Trung Quốc; đồng thời cũng sẽ buộc chính phủ và quân đội Trung Quốc phải **giữ bài ngữ** với các quốc gia xung quanh và quốc tế... Chúng ta từ nhỏ đã được nhìn thấy tấm bản đồ Nam Hải (*Biển Đông*).

Một đường biên giới đứt đoạn rất thô màu hồng đưa toàn bộ Nam Hải vào trong bản đồ TQ. Cho đến ngày nay chúng ta mới biết **sự thực không phải như vậy**. Cái đường biên giới quốc gia ấy không những các nước láng giềng và cả quốc tế không công nhận, mà ngay chính phủ và các học giả nước ta (TQ) cũng không giải thích rõ được”.

Trước đó, ngày 29-6, Chu Phương viết bài: “*Thiết lập “thành phố Tam Sa” là trò cười quốc tế, mạnh mẽ yêu cầu hủy bỏ ngay!*”. Bài này đã được nhiều diễn đàn mạng đăng lại.

Chu Phương viết: “Nhiều người dân nước ta đến giờ vẫn không hiểu **Nga** tại sao lại lần đầu tiên tham gia cuộc diễn tập quân sự lớn Thái Bình Dương **do Mỹ chủ đạo**. Kỳ thực, đó chính là sự phản ứng mạnh mẽ của quốc tế trước hành động thiết lập “thành phố Tam Sa” đi ngược lại luật quốc tế và vô trách nhiệm của Trung Quốc.

Nếu giai tầng lãnh đạo TQ đến giờ vẫn không đọc hiểu được thứ ngôn ngữ quốc tế chung đó thì sẽ kéo nhân dân TQ sa vào một cuộc chiến tranh không thể thoát ra.

Việc thiết lập “thành phố Tam Sa” là một trò cười quốc tế điển hình. Chính phủ TQ cần sớm nhận số sai lầm to lớn của mình, sớm có hành động sửa chữa sai sót.

Bản thân tôi mạnh mẽ kêu gọi: hãy lập tức hủy bỏ “thành phố Tam Sa”, triển khai sớm nhất có thể được việc đối thoại mang tính xây dựng với các nước xung quanh Nam Hải (*Biển Đông*), dốc sức cho việc làm dịu tình hình căng thẳng ở Nam Hải, loại bỏ nguy cơ chiến tranh, đưa Trung Quốc quay trở lại với đại gia đình quốc tế”.

Chu Phương viết: “Trung Quốc đã trải qua kiểu hành động tùy tiện thời “Cách mạng văn hóa”, đã tự mình ném trải thời kỳ “chính trị thống soái”, cần phải nhận thức được mình là thành viên của đại gia đình quốc tế, cần phải tuân thủ các chuẩn tắc và quy phạm mà cả cộng đồng quốc tế tuân theo.

Trong xử lý công việc quốc tế, nhất là xử lý các vấn đề phức tạp, tồn tại tranh chấp nghiêm trọng giữa

các quốc gia, tuyệt đối không được tự mình hành động một mình theo quan niệm giá trị, quan niệm lịch sử và lập trường của mình, chỉ nói điều mình nghĩ; như thế không những không giúp gì cho việc giải quyết tranh chấp quốc tế, mà còn làm tình hình xấu thêm, gia tăng thêm quan hệ căng thẳng giữa Trung Quốc với các nước xung quanh.

Đồng thời cũng làm tổn hại đến hình ảnh và địa vị quốc tế của Trung Quốc, làm suy yếu tiếng nói của TQ trên trường quốc tế.

Trong vấn đề ngoại giao, trong xử lý công việc quan hệ quốc tế, chúng ta cần phải có thêm nhiều nhà ngoại giao, nhà chiến lược quốc tế và những chính trị gia thực sự có tầm đề tham gia vào việc quyết sách; quyết không nghe theo tiếng gào thét của những “cuồng nhân chiến tranh” hay để cho quân sự chỉ huy chính trị. Kinh nghiệm lịch sử của tất cả các quốc gia cho thấy rõ: quân nhân can dự chính trị chỉ đem lại **tai họa** cho đất nước”.

Về việc chính phủ Trung Quốc vội vàng tuyên bố lập ra cái gọi là “thành phố Tam Sa” bao gồm toàn bộ vùng biển trong “Đường biên giới 9 đoạn” mà họ tự vạch ra một cách vô căn cứ, Chu Phương thẳng thắn bày tỏ quan điểm: “Việc thiết lập “thành phố Tam Sa” là bước đi sai lầm nhất và không sáng suốt nhất của Trung Quốc trong việc giải quyết vấn đề Nam Hải (*Biển Đông*), khiến cả quốc tế chê cười những nhà quyết sách TQ thiếu kiến thức về luật quốc tế muốn thông qua việc thiết lập “thành phố”, ngang nhiên đưa công hải (*vùng biển quốc tế*) vào lãnh hải của nước mình.

Cách làm sai trái ấy không chỉ tạo ra tiền lệ quốc tế, mà còn trở thành trò cười quốc tế, tất sẽ gây tổn hại nghiêm trọng đến hình ảnh quốc tế của Trung Quốc. Quá trình thiết lập “thành phố Tam Sa” thể hiện sự nóng vội và cầu thả, rõ ràng là quyết định được đưa ra thiếu luận chứng khoa học và không sáng suốt. Hành động này không chỉ đi ngược lại luật pháp và tập quán quốc tế, mà cũng trái với những quy định pháp luật của chính Trung Quốc về việc thành lập thành phố, càng đi

ngược lại quốc sách và chiến lược phát triển hòa bình phù hợp mà Trung Quốc cần có”.

Ông phân tích: “Hành động sai lầm nguy hiểm vô trách nhiệm của một số người trong việc thiết lập “thành phố Tam Sa” đang đẩy nhân dân Trung Quốc sa vào miệng hổ chiến tranh. Nhân dân Trung Quốc cần hòa bình, không cần chiến tranh. Trong việc xử lý vấn đề quốc tế và xử lý vấn đề quan hệ với các nước, Trung Quốc cần phải tinh táo, không được cuồng nhiệt. Trung Quốc cần làm một dân tộc có trách nhiệm, đứng thẳng giữa khu rừng các dân tộc thế giới; quyết không thể làm một “cô nhi thế giới” hành động ngang bướng. Trong việc giải quyết công việc quốc tế, Trung Quốc cần phải học cách tuân theo quy tắc trò chơi đã được cả quốc tế công nhận, tránh một mình một kiêu, mình khen mình hay, đứng để trở thành Triều Tiên thứ hai”.

Chu Phương thẳng thắn đề xuất ý kiến cá nhân: “Đối với vấn đề “thành phố Tam Sa”, chính phủ Trung Quốc cần sớm nhận ra sai lầm lớn lao của mình, xin đừng ngại mất thể diện mà bỏ lỡ thời cơ. Trung Quốc cần sớm hành động, sửa chữa sai sót...”

Kinh nghiệm lịch sử cho chúng ta thấy, một Trung Quốc cô lập sẽ không có tiền đồ [future]. **Việc Nga tham gia cuộc diễn tập quân sự Thái Bình Dương vẫn chưa khiến một số chính khách và quân nhân của ta tỉnh ra.**

Trong thế giới ngày nay, sự phát triển của một quốc gia càng cần có sự quan tâm, tham dự và giúp đỡ của cộng đồng quốc tế. Đừng nói gì Trung Quốc đang tự coi mình là “quốc gia đang phát triển”, mà ngay cả Mỹ, “Siêu cường quốc duy nhất thế giới” hiện cũng đang ngày càng biết cách lợi dụng và dựa vào cộng đồng quốc tế để đạt được mục đích của mình”.

Ông kết luận: “Thiết lập “thành phố Tam Sa” là hành động **tự cô lập mình** của Trung Quốc, là **một sai lầm chiến lược to lớn** cần phải nhanh chóng sửa chữa!”.

Thu Thủy, Tiền Phong
Sina.com, Zhoufang.blshe.com

HIỆN TRẠNG CỦA CÔNG NHÂN VIỆT NAM

.....Huỳnh Công Đoàn 15-07-2012.....

ĐIỀU 1 LUẬT CÔNG ĐOÀN CÓ VÌ CÔNG NHÂN?

Tinh thần của một bộ luật, cũng như đối tượng và phạm vi điều chỉnh, thường thì người đọc có thể hiểu được ngay từ phần đầu. Đó là những quy định chung, chứa đựng toàn bộ nội dung khái quát. Trên cơ sở đó, chúng ta hãy tìm hiểu điều 1 Luật Công đoàn để làm sáng tỏ nội dung trên. Cùng nhau bàn luận, để rồi có một cái nhìn khách quan, đúng đắn về bộ luật này. Để có cái nhìn tổng quan, dưới đây là trích dẫn nguyên văn điều 1 Luật Công đoàn Việt Nam:

"1- Công đoàn là tổ chức chính trị - xã hội rộng lớn của giai cấp công nhân và của người lao động Việt Nam (gọi chung là người lao động) tự nguyện lập ra dưới sự lãnh đạo của đảng Cộng sản Việt Nam; là thành viên trong hệ thống chính trị Việt Nam; là trường học chủ nghĩa xã hội của người lao động.

2- Những người lao động Việt Nam làm việc trong các đơn vị sản xuất kinh doanh thuộc thành phần kinh tế, xí nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, đơn vị sự nghiệp, cơ quan nhà nước, tổ chức xã hội (gọi chung là cơ quan, đơn vị, tổ chức) đều có quyền thành lập và gia nhập công đoàn trong khuôn khổ điều lệ công đoàn Việt Nam. Các hội của những người lao động thành lập theo quy định của pháp luật có quyền gia nhập các liên đoàn lao động.

Khi thành lập, mỗi tổ chức công đoàn thông báo cho cơ quan chính quyền, tổ chức hữu quan để xây dựng quan hệ công tác.

Cấm mọi hành vi cản trở, vi phạm nguyên tắc tự nguyện tham gia tổ chức và hoạt động công đoàn; phân biệt đối xử với lý do người lao động gia nhập, hoạt động công đoàn.

3- Công đoàn từ cấp cơ sở trở lên có tư cách pháp nhân.

4- Tổng liên đoàn lao động Việt Nam, các công đoàn ngành Việt Nam có quyền gia nhập các tổ chức công đoàn quốc tế phù hợp với mục đích hoạt động của mình."

Trước hết, chúng ta hãy tạm gác lại câu "là trường học chủ nghĩa xã hội của người lao động" không thì tức cười đến chết mất. Nếu có dịp thì chúng ta sẽ trở lại với chủ đề này sau. Còn bây giờ là nội dung chính mà điều 1 muốn đề cập tới.

Mục 1 điều 1 nêu lên định nghĩa về khái niệm Tổ chức Công đoàn. Cũng như những bộ luật khác của nhà nước Cộng sản Việt Nam, tất cả đều sai và mâu thuẫn ngay từ định nghĩa ban đầu, vì vậy mà toàn bộ những nội dung còn lại chỉ là những quy định sai trái để biện minh. Tại sao Công đoàn là một tổ chức chính trị - xã hội của người lao động tự nguyện lập ra, nhưng lại dưới sự lãnh đạo của đảng Cộng sản Việt Nam? Chúng tôi hiểu rằng, nếu tổ chức Công đoàn do người lao động tự nguyện lập ra thì những người lãnh đạo là phải do người lao động tin nhiệm bầu lên chứ? Đảng Cộng sản là một đảng phái chính trị, tại sao lại lãnh đạo một tổ chức xã hội, mà cụ thể ở đây là của những người lao động? Như thế thì liệu tính chính danh có được đảm bảo? Và rằng nếu tổ chức Công đoàn được đặt dưới sự lãnh đạo của đảng Cộng sản thì việc những người Công nhân tự nguyện lập nên còn có ý nghĩa gì nữa? Điều này nghe na ná như câu nói cửa miệng mà những người Cộng sản vẫn ưa dùng khi nói về khái niệm tự do của người dân: "Tự do trong khuôn khổ". Thật là nực cười phải không quý vị? Chúng ta chưa hề thấy ai định nghĩa tự do có khuôn khổ như người Cộng sản cả. Vì rằng ý nghĩa của bản thân hai từ Tự do là tuyệt đối và thiêng liêng. Loài người ngày càng đấu tranh để khái niệm của Tự do được mở rộng, và không có giới hạn nào cho tự do cả.

Họ còn quy định Tổ chức Công đoàn là thành viên trong hệ thống chính trị Việt Nam. Điều này có nghĩa Công đoàn là một bộ phận cấu thành của bộ máy quái dị do nhà nước Cộng sản lập nên. Một nhà nước mà họ gọi là kiểu mới, để rồi thích nặn nó thành hình thù gì cũng được, cho dù đầy nghịch lý và mâu thuẫn. Cấu trúc bộ máy nhà nước là do đảng Cộng sản Việt Nam lập nên chứ không phải do người dân. Vì vậy muốn hiểu được bộ máy nhà nước Việt Nam thì phải hiểu đảng Cộng sản Việt Nam là như thế nào đã. Tố Hữu, nhà thơ của chế độ Cộng sản định nghĩa rằng: "Đảng ta đó trăm tay nghìn mắt. Đảng ta đây xương sắt da đồng..."

Có nhiều người đọc xong thì đổ mọi người đó là con gì? Và nhiều người đã có lý khi trả lời rằng: Là con quái vật. Vì rằng chỉ có quái vật mới có trăm tay ngàn mắt và chân sắt vai

đồng, chứ người bình thường đâu có vậy! Đảng Cộng sản là con quái vật thì cái bộ máy nhà nước do họ nhào nặn nên cũng là một sản phẩm quái thai, điều đó thì không có gì là khó hiểu cả. Có thể thì tổ chức Công đoàn mới bị đặt vào cái hệ thống chính trị đó chứ.

Tại mục 2 có ghi: "Cấm mọi hành vi cản trở, vi phạm nguyên tắc tự nguyện tham gia tổ chức và hoạt động công đoàn; phân biệt đối xử với lý do người lao động gia nhập, hoạt động công đoàn". Oái ăm thay, chính nhà nước Cộng sản lại là người vi phạm quy định này khi họ ra tay đàn áp và bỏ tù những người Công nhân tham gia thành lập Công đoàn độc lập năm 2006. Đối với những người Cộng sản, quyền tự do thành lập Công đoàn của người Công nhân là phải do họ chỉ đạo và quản lý. Đó là thứ tự do hình thức, mọi thứ đều do Đảng Cộng sản sắp đặt và lập nên, còn người Công nhân chỉ việc tham gia để hợp thức hoá cho sự quản lý độc tài mà thôi.

Trên đây là những khái niệm cơ bản mà chúng ta phân tích để thấy rõ sự sai trái và phi lý của bộ Luật Công đoàn Việt Nam. Những điều khoản còn lại cũng chỉ là hoa lá cành để tô điểm cho một cái cây độc tài phi nghĩa mà thôi. Cũng như tất cả những bộ luật khác của nhà nước Việt Nam, Luật Công đoàn chỉ là để hợp thức hóa sự lãnh đạo toàn diện và độc tài của đảng Cộng sản lên mọi mặt của đời sống xã hội. Chính vì vậy mà những người công nhân Việt Nam đã bị cướp đi các quyền lợi chính đáng của mình. Từ đó mà giới chủ có thể ngang nhiên cấu kết với nhà nước độc tài để bóc lột và đàn áp người công nhân.

Sài Gòn

15-07-2012

Huỳnh Công đoàn

GIỚI CÔNG NHÂN VIỆT NAM CẦN PHẢI ĐƯỢC BẢO VỆ

Chúng ta đều hiểu rằng, để bảo vệ một cá nhân trước thế lực bạo quyền thì con người phải đoàn kết. Vì rằng đoàn kết tạo nên sức mạnh, đó là sức mạnh lớn lao của một tập thể. Và nữa, tiếng nói của đám đông thì bao giờ cũng có trọng lượng hơn là của một cá nhân đơn lẻ. Trong xã hội hiện đại ngày nay thì những người có cùng quan điểm, địa vị xã hội được tập hợp thành những Hội đoàn và Tổ chức xã hội. Các Hội

đoàn này hoạt động có tôn chỉ riêng, phát triển và bảo vệ các quyền cũng như lợi ích của thành viên. Tất cả hợp thành Xã hội Dân sự, đó là linh hồn của một xã hội. Nhưng ở Việt Nam, các hội đoàn không được hoạt động độc lập mà do nhà nước thành lập và quản lý, tổ chức Công đoàn của giới công nhân cũng vậy.

Khi những người công nhân không có tổ chức Công đoàn độc lập của mình, thì những quyền và lợi ích chính đáng của họ không được bảo vệ. Không những vậy, họ thường xuyên bị giới chủ phân biệt đối xử và bạo hành, làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến an toàn sức khỏe của người công nhân. Tổ chức Công đoàn nhà nước thì không bảo vệ cho quyền lợi của công nhân, mà còn kết hợp với giới chủ trong việc giám sát và bóc lột họ. Đó là nguyên nhân chính xảy ra những vụ bạo hành công nhân của giới quản lý lao động. Tình hình đã trở nên báo động đến nỗi đã nổ ra hàng loạt những vụ đình công tự phát của công nhân để phản đối.

Tại khu Công nghiệp Hoàng Long-Hoàng Hóa-Thanh Hóa, đã xảy ra vụ bạo hành công nhân khiến dư luận phẫn nộ. Đó là việc ông Vương (một quản lý người Trung Quốc) đã dùng keo 502 dán hai tay của một công nhân lại với nhau. Ngày 26-11-2011, khi ông Vương -xưởng trưởng xưởng hoàn chỉnh, công ty giày Hongfu Việt Nam- đi kiểm tra xưởng. Ông ta phát hiện mấy đôi dày bị lồi, liền gọi trưởng ca là chị Phương (24 tuổi) đến để chứng kiến, liền sau đó bắt chị ngửa tay ra rồi đổ keo 502 vào lòng bàn tay. Quá sợ hãi, chị Phương đã co rúm người lại rồi ngất xỉu. Được biết, thời gian trước đó ông Vương cũng đã đổ keo vào tay một nữ công nhân và đánh đập nhiều công nhân khác. Dù phần uất nhưng những người công nhân này không dám phản đối và tố giác. Tổ chức Công đoàn nhà nước đã không lên tiếng để bảo vệ những sự vi phạm này.

Ngày 23-6-2011, đã xảy ra cuộc đình công của Công nhân công ty Giai Đức (Chương Mỹ-Hà Nội). Công nhân đã vây kín cổng ra vào khiến mọi hoạt động của công ty phải ngưng trệ. Hai chiếc xe ô tô chở phế liệu của công ty không thể ra ngoài. Được lệnh gián tiếp từ lãnh đạo công ty, bảo vệ ca trực đã mở cổng để cho xe đi ra. Vì vướng phải công nhân đang đình công nên xe không thể ra ngoài được. Tức giận, tay bảo vệ đã nhảy lên xe rồi đuối lái xe xuống và tự lái, y đã cho xe tông thẳng vào những công nhân đang ngồi đình công. Kết

quả làm 6 người bị thương và một người chết tại chỗ.

Trên đây chỉ là vài vụ đơn cử trong số rất nhiều những vụ bạo hành công nhân diễn ra khắp nơi.

Người công nhân trở nên đơn độc trong cuộc chiến không cân sức để chống lại sự áp bức, bóc lột của giới chủ. Những hành động bất công của giới chủ được sự tiếp sức của tổ chức Công đoàn nhà nước và nhân viên công lực. Chẳng những vậy, họ còn bị giám sát và theo dõi mỗi khi tổ chức những cuộc đình công phản đối. Như chúng ta đều biết, người công nhân ở Việt Nam hiện nay phải lao động và sống bằng đồng lương chết đói. Họ bị bóc lột thậm tệ, những quyền và lợi ích chính đáng bị vi phạm nghiêm trọng.

Nhiều vụ bãi công, đình công của công nhân nổ ra khắp nơi để phản đối tình trạng phân biệt đối xử và đòi nâng cao mức sống. Tất cả đều vấp phải sự đối xử bất công từ phía chính quyền, nhiều vụ đình công đã bị công an đàn áp thô bạo. Lực lượng an ninh, cảnh sát chỉ biết bảo vệ các công ty (vốn có liên hệ mật thiết với nhà nước) mà quay lại đàn áp những công nhân thấp cổ bé họng. Họ đàn áp những công nhân đang đòi quyền lợi chính đáng của mình, trong tình trạng không có ai đứng ra bảo vệ. Những công nhân Việt Nam đang trở nên đơn độc hơn bao giờ hết, trong khi những khu công nghiệp và nhà máy thì đang mọc lên khắp nơi. Giới sử dụng lao động thì lại đang liên kết với một nhà nước độc tài để mà bóc lột sức lao động của công nhân. Nhà nước thì chỉ quan tâm vơ vét của cải và tài nguyên đất nước, thân phận người lao động Việt Nam trở nên nhỏ bé trước lòng tham vô đáy của những kẻ lãnh đạo độc tài.

Không những bị bóc lột và đàn áp như vậy, giới công nhân còn phải chịu sự giám sát và chia rẽ từ phía Công đoàn nhà nước. Vì vậy họ không thể đoàn kết để cất lên tiếng nói chân chính của mình, những tiếng nói đòi quyền lợi hợp pháp và chống bạo hành. Tại đây, cái quyền được thành lập hội đoàn của công nhân đã bị nhà nước cướp trắng. Những quyền của công nhân ngày càng bị lệ nghịch với sự phát triển của công nghiệp. Hơn lúc nào hết, ngay lúc này đây, giới công nhân cần phải có tổ chức Công đoàn của riêng mình, họ phải được bảo vệ khỏi sự đàn áp và bóc lột từ liên minh mà quý. Liên minh mà quý này bao gồm: Giới chủ - Công đoàn quốc doanh - Nhà nước độc tài.

Lẽ thường, thì giới công nhân phải

được bảo vệ bởi tổ chức công đoàn đại diện, được pháp luật và nhà nước bảo vệ. Nhưng tại Việt Nam chúng ta, công nhân đã trở nên đơn độc trong một cuộc chiến không cân sức. Tình hình càng trở nên nghiêm trọng khi mà lòng tham của những kẻ bất nhân ngày một gia tăng và sự phát triển của công nghiệp là xu thế không tránh khỏi. Ai sẽ là người sẽ bảo vệ cho giới công nhân Việt Nam khi mà nhà nước ngoảnh mặt làm ngơ? Ai sẽ bảo vệ công nhân Việt Nam khi tổ chức công đoàn quốc doanh giám sát và lực lượng công an đàn áp họ? Câu trả lời là chỉ có công đoàn độc lập mới là người đại diện và bảo vệ quyền lợi chính đáng của công nhân. Nhưng tổ chức này đã bị nhà nước độc tài cấm hoạt động và đặt ra ngoài vòng pháp luật.

Giới Công nhân Việt Nam cần phải được bảo vệ. Họ phải được bảo vệ khỏi sự đàn áp, bóc lột của liên minh ma quỷ. Họ phải được thực thi các quyền chính đáng của mình là thành lập hội đoàn và tổ chức đình công, bãi công. Tình hình thực tại của giới công nhân Việt Nam đã trở nên khẩn thiết.

Mọi giới, mọi tầng lớp hãy bày tỏ sự đoàn kết để bảo vệ giới công nhân đang bị áp bức trong một chế độ nhà nước độc tài.

Sài Gòn 17.07.2012

Huỳnh Công đoàn

www.vietthuc.org

**Chân thành phân ưu
về sự ra đi trong đau
thương tức tưởi của bà
Đặng Thị Kim Liêng
do sự sách nhiễu vô nhân
của nhà cầm quyền VN,
đang lúc á nữ Tạ Phong
Tần đang khốn khổ trong
ngục tù vì sự đàn áp bất
công của đảng Cộng sản.**

**Cực lực phản đối
phiên tòa phúc thẩm y án
bất công và tàn bạo (11
năm) đối với Mục sư
Nguyễn Công Chính**

**Khối Tự do Dân chủ 8406
Nhóm Linh mục Nguyễn
Kim Điền
Bán nguyệt san Tự do
Ngôn luận**

NHỮNG NGƯỜI BỊ THIẾN

Tướng Năng Tiên 20-07-2012

Mới đây, Thanh Nien On Line có bài tường thuật của nhà báo Nguyễn Công Khê về cuộc hội thảo phong trào đấu tranh đô thị từ 1954 đến 1975 (trong hai ngày 19 và 20-5-2012) tại Đà Nẵng:

“Tôi nhìn xuống hội trường của Đại học Duy Tân mà lòng buồn ngủi, xúc cảm. Xúc cảm bởi tất cả các mái đầu đều bạc hoặc chám bạc. Những Nguyễn Hữu Thái, Phạm Chánh Trực, Lê Quang Vịnh, Huỳnh Tấn Mẫm, Lê Văn Nuôi, Lê Công Giàu, Tôn Thất Lập, Miên Đức Thắng, Vũ Hạnh... của SG. Những Chu Sơn, Nguyễn Duy Hiền, Hoàng Phủ Ngọc Phan, Lê Phước Á, Nguyễn Hoàng Thọ, Nguyễn Văn Bôn, Nguyễn Đồng Nhật, Hoàng Thị Thọ, Trần Hoài, Võ Quê, Phan Hữu Lượng... của Huế. Những Phan Duy Nhân, Huỳnh Văn Hóa, Đỗ Pháp, Lương Thanh Liêm, Lê Đức Hùng của Đà Nẵng. Còn những Bửu Chí, Vĩnh Linh, Nguyễn Ngọc Lan, Phan Quí, Trịnh Công Sơn, Ngô Kha, Phạm Thế Mỹ... và nhiều người thì đã ra đi vĩnh viễn, không có mặt trong cuộc hội ngộ này...”

“Tôi cảm ơn anh Lê Công Cơ người đã hoạt động và lãnh đạo phong trào từ những năm đầu của thập niên 60 thế kỷ trước, nay là Hiệu trưởng Trường ĐH Duy Tân – Đà Nẵng đã có sáng kiến và đứng ra tổ chức cuộc gặp rất có ý nghĩa và đầy cảm xúc này.”

Nội dung của cuộc hội thảo này ra sao, (tuyệt nhiên) không thấy ông Nguyễn Công Khê đề cập đến. Bởi vậy, “ý nghĩa” của nó (nếu có) e cũng không sâu sắc gì cho lắm!

Gần hai năm trước, vào ngày 12-01-2010, cũng có bài viết liên quan đến “phong trào đấu tranh đô thị” (Bức Ảnh Quý Về Khí Phách Sinh Viên Huế 1975) trên trang Dân Luận:

“Nhà thơ Lâm Thị Mỹ Dạ trong một lần soạn lại sách vở tư liệu gia đình, đã phát hiện ra trong thùng đựng ảnh cũ của gia đình bức ảnh thầy giáo siêu hình học trường Quốc Học Huế Hoàng Phủ Ngọc Tường đang diễn thuyết trong một cuộc đấu tranh, với câu khẩu hiệu rất “ác chiến” sau lưng ‘CHÚNG TÔI THÁCH ĐÓ MỌI SỰ ĐÀN ÁP CỦA THIẾU-KỶ’.

Thấy bức ảnh giá trị, Mỹ Dạ bèn ra phố scan lại rồi phóng to treo đầu giường anh Tường nằm. Trong ảnh có rất nhiều sinh viên và ‘cán bộ phong trào’ đứng cạnh anh Tường. Trong ảnh còn có một người mặc xê-vin trắng, thắt cà vạt đứng phía tay

trái anh Tường, mắt nhìn xuống. Tôi hỏi anh Tường: ‘Người này là ai?’

Tường bảo: ‘Đó là một vị đại diện bên Ty cảnh sát cử sang để ‘theo dõi’ cuộc mít-tinh’. Mới hay, chính quyền TT-Huế những ngày đó cũng rất ngại lực lượng sinh viên xuống đường, nên họ đã không ra tay đàn áp cuộc ‘xuống đường’, mà chỉ ‘theo dõi’!

Theo nhà thơ Trần Hữu Lục, thời kỳ đó có nhiều ‘tổ chức’ sinh viên Huế độc lập với nhau xuống đường đấu tranh lắm. Ngô Kha cùng Trần Quang Long lập ra nhóm đấu tranh, gọi là ‘Nhóm thanh niên chống xa hoa phóng đãng’ và ‘Quán bạn’, tham gia xuất bản tờ tin ‘Lực lượng’ kêu gọi tuổi trẻ đấu tranh đòi hòa bình dân chủ. Họ luôn bám trụ ở trụ sở Tổng hội Sinh viên (22 Trương Định, Huế) để phát động đấu tranh. Họ xuất bản tập san ‘Tự quyết’, thành lập Mặt trận Văn hóa dân tộc miền Trung do Ngô Kha làm chủ tịch, tổ chức triển lãm tội ác của Mỹ tại Huế.

Có một nhóm sinh viên yêu nước khác gọi là NHÓM VIỆT, hoạt động công khai Những năm 1967, 1968, đang là sinh viên đại học, Trần Hữu Lục, Trần Duy Phiên, Lê Văn Ngăn, Trịnh Công Sơn... đã ra tờ báo Thân Hữu (ĐHSP Huế, 1967), Sinh viên Huế (1968) do Trần Hữu Lục chủ biên

Nhóm Việt sau Mậu Thân 1968 vẫn hoạt động công khai bằng cách phối hợp làm trang văn nghệ cho tạp chí Đối Diện, luôn chủ trương tìm về nguồn cội dân tộc, chống lại khuynh hướng lai căng, vong bản. Đến năm 1975, Nhóm Việt mới giải tán.

Hoàng Phủ Ngọc Tường hằng hái làm chủ bút, phóng viên, biên tập viên của nhiều tờ báo như Dân (Tiếng nói đấu tranh của Trí thức Huế), Tiếng nói sinh viên, Việt Nam, Cứu lấy quê hương (Liên minh Huế).

Tất cả các nhóm sinh viên xuống đường đều do cách mạng chỉ đạo. Họ đấu tranh bằng thơ và bằng cả những đêm không ngủ: Tôi muốn hát cho cây cỏ nghe/ Lời giun đé khóc trong đêm lửa cháy... (Thái Ngọc Sơn); Bị bắt vô tù, họ vẫn sục sôi: Thù Phũ ơi! Lòng ta hồng biển lửa (Võ Quê)... Bị địch đàn áp, bắt bớ, bị lộ, nhiều trí thức sinh viên Huế đã ‘lên xanh’ và trở thành những cây bút xuất sắc của cách mạng như HPN. Tường, Nguyễn Đắc Xuân, Trần Vàng Sao (“)...”

Tôi sinh sau đẻ muộn, và chưa bao giờ có dịp được đặt chân đến Huế nên không được biết rõ lắm cái “khí phách” của nhiều trí thức sinh

viên” (thuở đó) ra sao? Riêng những “cây bút xuất sắc của cách mạng” với tên tuổi (vừa nêu) thì gần như mọi người đều đã nghe danh. Tường cũng nên nghe chính những nhân vật này nói, (hay viết) qua về thành quả “cách mạng” mà họ đã đồng dục “kêu gọi đấu tranh” khi còn trẻ... đại:

- Hoàng Phủ Ngọc Tường: “Điều quan trọng còn lại tôi xin ngỏ bày ở đây, với tư cách là một đứa con của Huế, đã ra đi và trở về, ấy là nỗi thống thiết tận đáy lòng mỗi khi tôi nghĩ về những tang tóc thâm mà nhiều gia đình người Huế đã phải gánh chịu, do hành động giết oan của quân nổi dậy trên mặt trận Huế năm Mậu Thân. Đó là một sai lầm không thể nào biện bác được, nhìn từ lượng tâm dân tộc, và nhìn trên quan điểm chiến tranh cách mạng” (“Nói Chuyện Với Hoàng Phủ Ngọc Tường Về Biến Cố Mậu Thân Huế” – Thụy Khuê, RFI, 12-07-1997).

- Trần Vàng Sao: “Cuộc cách mạng này kinh khủng thật. Không phải nó chỉ thay đổi tâm tính, thái độ, tư tưởng của từng con người mà thay đổi vị trí của từng đồ vật trong từng nhà, cái ghế, cái bàn, cái tủ, cái giường, tôn lợp trên mái nhà, lư hương trên bàn thờ... đều thay đổi chỗ, xếp đặt lại tất cả. Hôm qua cái bàn còn để đó, hôm nay không còn nữa, cái bàn đã đi qua nhà khác, đã ở ngoài chợ. Cuộc cách mạng này đã phá hết, phá tan hết những gì mà từng gia đình đã bòn mót bao nhiêu năm nay từ ông cha đến con cháu để nuôi sống mình, để tồn tại với đời. Và những người làm cách mạng đã thay thế những gì mà họ đã phá sạch bằng công an, bằng quyền lực trấn áp, bằng mệnh lệnh, khẩu hiệu, ‘băng cờ’ (Tôi Bị Bắt, Talawas 10-11-2005).

- Nguyễn Đắc Xuân: “Giấu máy ảnh trong áo mưa, tôi đi men theo con đường sát với khu nhà bếp đối diện với xóm Rừng Phương Bối. Nhìn qua hàng rào tôi thấy bên trong hàng trăm người đàn ông, đàn bà, con trai con gái, áo nâu, áo lam nhếch nhác, nhiều người ăn mặc như cán bộ, một số cầm máy ảnh, máy quay phim, đài, gậy, dao rựa đi đi lại lại, ăn nói, cười cợt lao xao. Tôi liên tưởng đến những cơn đố, xã hội đen, già được từ đã từng tung hoành ở Bát Nhã được lưu trong các trang web phapnanbatnha, phusa, langmai lâu nay. Tôi sợ phải đối đầu với những đồng chí của mình nên muốn nhanh chân ra khỏi nơi này... Tôi cảm thấy kinh hoàng giống như sáng ngày 21-8-1963 khi Cảnh sát Dã chiến thực hiện kế hoạch Nước lũ của ông Ngô Đình Nhu tấn công vào chùa Diệu Đế mà tôi đã

từng viết trên báo Giác Ngộ. Và hơn thế nữa, hồi 1963, thấy Cảnh sát Dã chiến tôi có thể nhận ra họ để tìm cách đối phó, còn ở Bát Nhã hôm đó Cảnh sát đồng chí của tôi mặc thường phục, không phân biệt với dân thường, đám xã hội đen lau hau, tôi không biết họ là ai, nếu nhờ bị họ hành hung đập máy ảnh, thu giấy tờ trong ví của tôi thì tôi không biết ai để mà thưa với chính quyền của tôi” (“Những Bạo Hành Ở Tu Viện Bát Nhã Xin Giải Thích Giùm Tôi” – sachhiem.net, 5-10-2009).

Quý ông Hoàng Phủ Ngọc Tường, Trần Vàng Sao, Ng. Đắc Xuân đều đã “lên xanh,” đều “trở thành những cây bút xuất sắc của cách mạng” và (rõ ràng) đều không được lạc quan hay hạnh diện gì cho lắm về thành quả mà họ đã “sục sôi, tranh đấu, dấn thân” vào những ngày tháng cũ.

Vậy còn “...những Nguyễn Hữu Thái, Phạm Chánh Trực, Lê Quang Vịnh, Huỳnh Tấn Mẫm, Lê Văn Nuôi, Lê Công Giàu, Tôn Thất Lập, Miên Đức Thắng, Vũ Hạnh... của SG. Những Chu Sơn, Nguyễn Duy Hiền, Hoàng Phủ Ngọc Phan, Lê Phước Á, Nguyễn Hoàng Thọ, Nguyễn Văn Bốn, Nguyễn Đồng Nhật, Trần Hoài, Võ Quê, Phan Hữu Lượng... của Huế. Những Phan Duy Nhân, Huỳnh Văn Hóa, Đỗ Pháp, Lương Thanh Liêm, Lê Đức Hùng của Đà Nẵng...” thì sao?

“Các anh các chị, có thể không phải là thủ phạm nhưng không thể phủ nhận là những người đã góp phần gây ra những điều tàn đố nát hôm nay. Xin đừng im lặng nữa. Nếu không đủ sức để hành động, hãy viết, hãy nói, hãy kể lại cho các thế hệ trẻ những bài học dù thất bại, những ước mơ dù bị phản bội, những kinh nghiệm dù được đổi bằng xương máu của mình. Là những người có lương tâm, hôm nay, không có tòa án nào kết án các anh chị nặng bằng tòa án lương tâm của chính các anh chị. Là những người vốn nặng tình cảm, hôm nay, không có tình cảm nào cầu xé các anh chị bằng tình cảm các anh chị đã từng dành cho đất nước. Xã hội Việt Nam bằng hoại, truy lạc, tha hóa ngày nay là chiếc gương, các anh chị hãy soi vào đó để thấy lại chính mình...”

Đoạn văn thượng dẫn được trích trong bài viết “Thời Sinh Viên Ở Sài Gòn” của tác giả Trần Trung Đạo, trên trang Đàn Chim Việt –vào hôm 14-06-2012– và đã nhận được phản hồi của ông Lâm Vũ như sau:

“Thật ra ai cũng hiểu, rằng họ đã là cá nằm trong rọ. Nhưng đó chỉ là vấn đề thể xác. Không ai có thể nhốt

được tinh thần! Sự bệ rạc của giới thanh niên thiên tả miền Nam sau 20 năm chỉ chứng tỏ một điều: vốn dĩ họ chỉ có tiếng mà không có miếng, chỉ có cái vỏ mà thiếu thực chất.

Nếu so với những người đồng trang lứa, nhưng đã cưỡng lại sự quyến rũ của chủ nghĩa CS hư vô, phải nói lớp thanh niên thiên tả miền Nam của thập niên 60s đã thua xa về cả bản lĩnh lẫn ý chí. Đó cũng là sự khác biệt giữ lý tưởng thật và lý tưởng giả. Ngay lúc này là cơ hội cuối cùng cho lớp thanh niên ‘thiên tả’ của miền

Nam, hiện tại đang ở lứa tuổi 60, đứng lên làm cuộc cách mạng bản thân và để cứu dân tộc, chuộc lại những sai lầm của thời xưa. Nhưng cho đến nay, tôi chưa thấy một dấu hiệu nào khả dĩ hy vọng họ có ý định làm chuyện đó... Có lẽ, giấc mơ của họ là có thể biến mất khỏi trần gian một cách yên ổn, tốt hơn là không ai để ý đến họ nữa... bây giờ cũng như mãi mãi về sau...”

Nói gọn lại, và nói cách khác (bổ bã hơn chút xíu) là họ đã bị thiên hết trơn rồi. Chấm hết. ●●●●●●●●

SẼ CÓ PHIÊN TÒA NHÂN DÂN LÀ THẨM PHÁN

(Cảm hứng sau phiên tòa phúc thẩm xử y án tên sát nhân Nguyễn Văn Ninh)

Leo lên đến trung tá công an

Là đã được nhận quá nhiều ơn Dân, lộc nước

Phải nhớ ơn Dân, đừng nhập nhằng nói là ơn đảng.

Đảng cũng phải ngửa tay nhận tiền thuế mồ hôi nước mắt nhọc nhằn cay đắng của Dân để tồn tại

Lộc nước cũng từ tiền thuế của Dân.

Leo lên đến trung tá công an

Là phải hiểu nông sâu ơn nghĩa ở đời

Là phải biết Nhà nước nào cũng chỉ nhất thời

Nhân Dân mới là mãi mãi

Quan nhất thời, Dân vạn đại là vậy.

Viên trung tá công an thẳng tay đánh chết Dân vì 1 lỗi con con chỉ đáng nhắc nhở

Đó là tội ác không phải chỉ với người bị giết mà là tội ác với Nhân Dân

Tội ác không thể bao dung

Đáp lại ơn Dân bằng tội ác với Dân càng không thể nương nhẹ

Không thể bao che bằng lí lẽ hồ đồ: Thi hành công vụ

Bản chất côn đồ mượn uy công an man rợ giết Dân

Bản chất côn đồ lại mượn danh nghĩa thi hành công vụ nhơn nhơn đòi xóa án

Đó là kẻ bất lương từ hành động đến nghĩ suy

Không còn biết sám hối, không còn chút lương tri.

Kẻ giết người bị luật pháp trừng trị nghiêm khắc

Là luật pháp đã vạch ra ranh giới rạch ròi giữa Thiện và Ác

Là luật pháp quyết liệt rắn đê, cô lập cái Ác

Lê loi, đơn độc, cái Ác không thể nảy nở sinh sôi.

Nhưng cả một thế chế, cả 1 chính quyền, cả 1 Nhà nước đã bao che cho cái Ác

Công an giết Dân, công an lại điều tra vụ án

Tòa án xử vụ công an giết Dân, công an bịt kín cổng tòa không cho Dân đến dự

Không có nhân chứng, không lời những kẻ đồng lõa ra tòa!

Kẻ giết người ung dung, bình thản ngồi trước quan tòa

Và cái Ác lừng lững đứng sau lưng quan tòa thách thức người Dân

Tòa án thành bình phong bao che cho cái Ác

Kẻ giết người ngạo mạn mỉm cười khinh thường bản án bốn năm tù, khinh thường phiên tòa không còn công lý.

Cái Ác được dung túng, cái Ác cứ sinh sôi

Đất nước của ngàn năm Văn hiến nay thành đất nước của tội ác

Công an như côn đồ giết Dân như giết giặc

Nổ súng bắn Dân ngoài đường, vọt dùi cui gậy cổ Dân ở bến xe, tung võ đánh chết Dân trong đồn công an

Cả đất nước như một trại giam do công an cai quản.

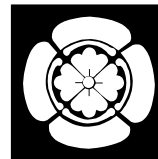
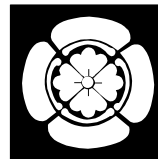
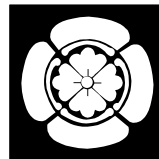
Công lý của Nhân Dân, công lý của cuộc đời như khí trời của sự sống

Không bạo quyền nào tước đoạt được công lý của Nhân Dân

Sẽ có phiên tòa Nhân Dân là thẩm phán

Xét xử thế chế, xét xử chính quyền, xét xử Nhà nước bao che cho tội ác giết Dân

Phạm Đình Trọng 18-07-2012

AO CÁ "BÁC HỒ"

.....**Lê Diễn Đức 20-07-2012**.....

Kể về bản thân là chuyện nên ky. Nói về cái dở thì không sao, nhưng nói cái hay, dễ bị coi là khoe mẽ. Vì thế, tôi thỉnh cầu trước một sự châm chước.

Tôi có ý định lấy chính mình làm điểm xuất phát để bàn về một chuyện khác. Về những cay đắng của một con người. Như một ví dụ. Chẳng phải để dạy dỗ ai (làm gì dám cho mình ghê thế!). Cũng chẳng khoác cái áo "dân chủ, nhân quyền" gì ráo trội. Càng không nhân danh trí thức. Đơn giản chỉ là những nghĩ suy. Một kinh nghiệm. Khi mới ở tuổi lên mười, tôi đã đạt danh hiệu "Cháu ngoan Bác Hồ". Năm 1967, tôi được Hồ Chí Minh trao phần thưởng cho kết quả học tập xuất sắc với tất cả 14 môn học đạt điểm cao nhất. Đó là một cuốn sổ tay kích thước khoảng 20x15cm, giấy trắng tinh, bìa cứng láng bóng, màu xanh dương, có in hình Hồ Chí Minh chụp thẳng và dòng chữ phía dưới "Giải thưởng của Hồ Chủ tịch". Với tôi, gia đình, trường học và chính quyền địa phương, giải thưởng này là một vinh dự, vì không phải tỉnh, thành phố nào cũng có thưởng, và nếu có thì chỉ có một hoặc hai người. Buổi trao giải thưởng được tổ chức hào hứng trên sân kho của hợp tác xã, dưới ánh trăng (vì lúc bấy giờ máy bay Mỹ đánh phá miền Bắc dữ dội, học sinh đi sơ tán ở thôn quê, ban đêm không dám nổi lửa, thắp đèn). Bà con làng xóm tụ hội rất đông. Ba tôi cảm động đến phát khóc. Tôi nâng niu cuốn sổ tay đến mức không dám xài, lâu lâu lấy ra ngắm nghía! Tuy nhiên cũng chưa từng cười thầm hại bằng thằng bạn. Năm 1968, Bí thư thứ nhất Lê Duẩn thăm trường, tặng cho mỗi đứa được cử đi gặp một cục kẹo Hải Châu (thứ cao cấp, hiếm hoi, xa xỉ với lũ học sinh nghèo trong những ngày chiến tranh). Thằng bạn thèm rỏ dãi, nhưng trân trọng quá, không dám ăn, để dành làm kỷ niệm. Trời nóng,

chỉ vài hôm, cục kẹo chảy nhão nhoẹt, dính bết với giấy bọc, phải vứt đi. Hấn đi Đông Đức, về nước giảng dạy ở Bách Khoa Hà Nội cho đến giờ. Tôi tin chắc hẳn không quên chuyện này! Tôi sang Ba Lan năm 1969. Cả đoàn du học sinh chúng tôi phải vào nằm viện để bác sĩ khám, tây giun sán trước khi được sống chung với người ta tại Trung tâm học tiếng Ba Lan dành cho người nước ngoài. Trong bệnh viện, được báo tin Hồ Chí Minh từ trần, chúng tôi khóc thảm thiết! Mấy cô y tá Ba Lan ngỡ ngác, lúng túng chẳng biết chuyện gì xảy ra! Chúng tôi đã yêu Đảng, yêu Bác Hồ đến thế! Đã một thời ngây thơ, ngây ngô như thế! Đến năm 1994, Kim Nhật Thành chết, xem TV thấy dân Bắc Triều Tiên đứng đông nghịt hai bên đường, ôm nhau gào khóc. Lúc này thì tôi đã bật cười! Cười cả chính mình! Tôi cũng đã y chang vậy ngày nào, bị ngu hóa, bị lừa gạt mà không biết.

Phải thừa nhận các chế độ Cộng sản đạt mức siêu đẳng về chuyện nuôi trồng con người theo ý đồ của mình. Thế hệ tôi và cả xã hội miền Bắc, mỗi một con người được nhào nặn, rèn luyện, nhồi nhét tư tưởng vào trí não, để không còn là mình nữa, chỉ biết suy nghĩ và hành động theo những lời dạy dỗ của Đảng và Bác, đi theo con đường mà Bác và Đảng vạch ra, như con rối, như cái máy. Cái bóng Đảng, Bác... bao trùm lên đời sống. Phản ứng của chúng tôi chẳng khác gì những con cá trong ao của ông Hồ ở Phú Chủ tịch.

Không hơn, không kém. Vào năm 1958, theo yêu cầu của ông Hồ, kiến trúc sư Nguyễn Văn Ninh đã thiết kế cho ông ngôi nhà sàn theo kiểu của người miền núi, cùng với vườn cây, ao cá. Ngôi nhà sàn có hai tầng, tầng trên ông Hồ dùng làm phòng ngủ và phòng làm việc trong mùa đông, tầng dưới là nơi

ông làm việc vào mùa hè, hợp Bộ Chính trị. Ngôi nhà sàn xây dựng xong vào ngày 1-5-1958, bằng gỗ loại bình thường, chiều theo căn dặn của ông – báo chí viết như thế. Tuy nhiên, trong thực tế, mãi sau này tôi mới biết, gỗ được sử dụng để làm ngôi nhà sàn "giản dị" thuộc loại tốt. Ngoài ra, sự giản dị này cũng đáng bàn... Bởi vì, ngôi nhà tọa lạc giữa phong cảnh hữu tình, đầy cây cỏ, hoa lá xanh tươi, chim bay, cá lượn bốn mùa. Bác ngồi thư giãn, hút thuốc lá 555 hay xì-gà của Fidel Castro gửi tặng thì còn gì bằng! Đây là chưa nói đến chuyện có các nàng tới hầu hạ (như cô Nông Thị Xuân chẳng hạn)! Ngay giữa thủ đô chật hẹp, ồn ào, bụi bặm mà hưởng thụ một dinh cơ tao nhã, thanh bạch như vậy thì khác gì cuộc sống của Tiên ông dưới trần, quả là chưa có tiền lệ. Vào thời buổi kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa, lắm đại gia tư bản đồ "chơi độc" theo gương ông Hồ, cũng xây những dinh thự to rầm theo kiểu nhà sàn bằng toàn gỗ quý, vườn tược được trồng nhiều loại cây kiểng mà một chậu trị giá hàng chục ngàn đôla. Cũng ngay trong lòng Hà Nội. Hồi nhỏ, tôi được nghe nhiều huyền thoại về ông Hồ. Với chúng tôi, tên Hồ Chí Minh đồng nghĩa với đảng siêu nhân, thánh thiện và lòng tôn kính. Ở Nghệ An, có bài đồng giao xem ông Hồ, tướng Giáp sinh ra như là tất yếu của Trời Đất: "Đụn Sơn phân đá / Hòn Đái thất thanh / Nam Đàn sinh Thánh / Đông Thành sinh Tướng. "Mỗi lần nghe ai kể về đời sống của Bác, nói đến đàn cá trong ao của Bác, lũ trẻ chúng tôi xuyết xoa, phục lẫn. Số là đàn cá đông đúc được ông Hồ luyện công phu. Sau một thời gian như mỗi cá mổ, ông đã thành công. Khi cho cá ăn, ông chỉ cầm cái que gỗ gõ vào cái hộp đựng mồi hay thành bờ ao gì đó... là cả đàn lúc nhúc bơi lại. Khi lên cấp 2, bắt đầu học vật lý, tôi không còn phục cao kiến luyện cá của ông Hồ nữa, mà chỉ phục ông ở tính kiên nhẫn. Tôi cứ cục mãi mới tập gọi được đàn gà. Còn dạy cá đâu phải giỡn! Té ra ông Hồ chỉ thực hành lý thuyết từ xưa xưa của nhà khoa học người

Nga Ivan Pavlov, giải thưởng Nobel Y học năm 1904. Ivan Pavlov nổi danh từ việc thí nghiệm phản ứng tiêu hóa trên cơ thể chó. Qua nghiên cứu sinh lý học của nước bọt, ông khẳng định rằng nước bọt không chỉ tiết ra lúc ăn, mà cả trong phản ứng trước bữa ăn. Thức ăn gây chảy nước bọt được gọi là “kích thích ban đầu”, còn tiếng chuông gõ hoặc ánh sáng của cái đèn xuất hiện trước bữa ăn, gọi là loại “thức ăn phụ trợ”. Kích thích chó liên tục một thời gian dài bằng “thức ăn phụ trợ”, cùng lúc với “kích thích ban đầu” để tạo thói quen, ông đã làm chó tiết nước bọt chỉ còn qua sự kích thích thứ cấp. Hiện tượng này được gọi là phản xạ có điều kiện của Pavlov, trái ngược với sự chảy nước bọt bẩm sinh, là phản xạ vô điều kiện. Thì ra, những con cá của ông Hồ chỉ là một phiên bản nhỏ từ con chó của Pavlov. Phiên bản lớn mới thật hãi hùng. Người ta nói Việt Nam là một nhà tù lớn, hay cả quốc gia đang bị nhốt trong cái cũi. Trong cái cũi này, giống như đàn cá trong ao, ông Hồ và đảng Cộng sản Việt Nam đã áp dụng muốn vãn “thức ăn phụ trợ” để “trồng người” vì “hạnh phúc trăm năm” của... đảng. Bằng quản lý trong tay sổ hộ khẩu, sổ gạo, sổ dầu, phiếu thực phẩm, phiếu vải, học đại học; nay thêm sổ đỏ, chứng minh nhân dân, hộ chiếu, giấy chủ quyền xe, v.v... – ông Hồ và đảng từ lúc cầm quyền đến nay đã biến đất nước thành một phòng thực nghiệm vĩ đại của “phản xạ có điều kiện”, biến dân tộc thành một bầy đàn ngoan ngoãn. Hàng chục triệu người Việt đã, đang và tiếp tục trở thành những con cá trong ao hay là những con chó của Pavlov. Ngoài ra, còn một “thức ăn phụ trợ” khác công hiệu. Đó là bộ máy tuyên truyền khổng lồ, chẳng chịt từ trung ương xuống thôn xã, bản làng, liên tục đập vào não trạng con người ngay từ thưở thiếu thời. Bất kỳ nguồn thông tin nào bất lợi cho sự độc quyền cai trị của đảng đều bị ngăn chặn. Những mầm mống phản kháng ngay lập tức bị đè bẹp, đời sống của gia đình, người thân bị phong tỏa đến bản cùng... Cho nên, lúc còn là học sinh, tay

còn vương mực tím, khi ông Hồ chết, tôi và các bạn tôi cùng thời đã chảy dài nước mắt, cũng không có gì là lạ. Đứng ra, chúng tôi nên được chia sẻ, được thương hại, tội nghiệp. Nhưng nhờ Trời, ngay trong năm thứ nhất học đại học, tôi đã nhanh chóng nhận ra lẽ thường phải có ở đời, sự bất công và bất nhân của chế độ Cộng sản. Nó tước đi của con người đời sống riêng tư, cá tính và những quyền tự do tối thiểu nhất. Chúng tôi bị Toà đại sứ Việt Nam tại Ba Lan cấm không được yêu đương, không được mặc quần jeans ra ngoài đường, không được khiêu vũ, không được đến thăm nhà người bản xứ, không được đi lao động kiếm thêm tiền trong dịp nghỉ Hè v.v... Một ngàn lẻ một thứ cấm! Hàng tuần họp chi đoàn, viết bản tự kiểm. Mơ là bị trục xuất về nước! Và tôi mơ, xé rào nên bị trục xuất hàng. Vừa đặt chân tới ga xe lửa Hàng Cỏ, Hà Nội, chưa kịp xuống tàu, hai công an đã xông lên chỗ ngồi và áp tải tôi vào trại giam, sau đó lãnh án tù hai năm về tội yêu và trốn ở lại nước ngoài. Ra tù, lặn độn mãi, tôi mới xoay được việc làm và quay lại Ba Lan năm 1989, đúng lúc chế độ Cộng sản Ba Lan sụp đổ. Làm nhân chứng của 20 năm xây dựng thể chế dân chủ ở Ba Lan với muôn vàn khó khăn nhưng thành quả phát triển giành được thấy rõ qua từng năm tháng, nhãn quan chính trị của tôi thay đổi hoàn toàn. Tôi được tinh ngộ qua liệu pháp điện áp của thực tế một xã hội từ chế độ Cộng sản chuyển sang dân chủ tự do, cho mình cơ hội nhìn nhận, phân biệt Ác và Thiện. Quy trình tiến hóa bình thường của tôi được tái hiện, từ “con cá của Bác Hồ”, “con chó của Pavlov” lên làm người. Tôi lột xác cùng với những thăng trầm của tiến trình dân chủ hóa ở Ba Lan và Đông Âu. Ba Lan tự do đã đưa sự thật lịch sử ra ánh sáng và công lý. Quá khứ đã chứng minh không thể chối cãi rằng chế độ Cộng sản tồn tại thực chất nhờ dối trá và bạo lực. Những người Cộng sản không thèm nghe ai khi thấy phương hại đến độc quyền lãnh đạo của họ, cho dù những lời khuyên đó có mang lại lợi ích cho đất nước đến

đâu. Chỉ khi bị áp lực tranh đấu mạnh mẽ của quần chúng, bị thất bại, bị dồn vào thế cùng, họ mới làm ra vẻ hướng thiện hoặc nhượng bộ. Nhưng khi có sức mạnh và nhất là lúc thành công, họ tự mãn, cao ngạo và độc ác gấp bội. Bản chất lưu manh, cướp giết của họ, theo thời gian càng ngày càng lộ liễu. Họ biến thù thành bạn, biến bạn thành thù tùy theo tình huống có lợi cho sự bảo đảm quyền lực. **Họ là bậc thầy của sự tráo trở, lật lọng và bội bạc.** Quan điểm phải hợp tác với Cộng sản để cải tạo Cộng sản, có cách nói cho Cộng sản nghe, đã chứng tỏ tính chất xuân ngọc của nó qua hậu quả việc làm của rất nhiều người từ hàng chục năm nay. Chưa có vị “quân sư” nào làm Cộng sản thay đổi được bản chất, ngược lại, họ thường bị phản phé, ngược đãi và chịu chung một bi kịch giống nhau. Rốt cuộc, họ chỉ là những kẻ bị phản kích hoặc có tâm thức bất bình thường, thích đi theo vết xe đổ. Thiếu tự do và thông tin với bên ngoài, con người không thể nào có đủ kiến thức để nhìn nhận, so sánh các mô hình sinh hoạt xã hội khác, cho nên đại bộ phận người Việt trong chế độ Cộng sản, nhất là nông dân, cứ tưởng rằng cái ao, cái cũi mà trong đó mình đang được Đảng ban phát là “đỉnh cao chói lọi” rồi. Mẹ kiếp! **Nhốt người ta lại, bung tai, bịt mắt, chỉ mở cho nhìn, cho nghe những gì mình muốn áp đặt, cùng với sự đe dọa mạng sống thường trực, rồi bảo “dân trí thấp”, “dân tộc chưa trưởng thành”.** Nói thế có khác gì trói chân, buộc tay thẳng bé, cho ăn uống nhỏ giọt, cách ly với sông nước, rồi phán nó chậm lớn, không có khả năng biết bơi. Đều giả, mất dạy cỡ này là cùng! Vậy mà, lạ lùng thay, có những người không sinh ra trong chế độ ấy, đầu đã hai thứ tóc, mà giờ đây bắt đầu muốn yêu Bác Hồ như thế hệ chúng tôi mấy chục năm trước đây! Lạ lùng nữa, vì những người ấy đã tháo thân chạy khỏi chế độ Cộng sản và được lớn lên, ăn học, trở thành kỹ sư, giáo sư, tiến sĩ ở các quốc gia dân chủ, tự do. Lạ lùng hơn, vì những người ấy, được gọi là trí thức, không thể

không biết đến tội ác mà chủ nghĩa Cộng sản toàn trị đã gây ra cho nhân loại nói chung và đối với dân tộc Việt Nam nói riêng trong suốt gần một thế kỷ. Lạ lùng đến kinh ngạc, vì những bi kịch Cải cách ruộng đất, Nhân văn Giai phẩm, vụ Xét lại Chống đảng, Thảm sát Tết Mậu Thân Huế 1968, Cải tạo Tư bản, Tư thương miền Nam sau 1975, Chiến dịch bán bãi thu vàng, các vụ án Minh Phụng-Epco, Năm Cam, PMU 18, PCI, vân vân và vân vân... chẳng mang đến cho họ một chút ý thức gì về dã tâm khủng khiếp và ghê tởm của lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam. Không biết bị ám bởi phản xạ có điều kiện nào qua “thức ăn phụ trợ” của thời “đổi mới”, “tăng trưởng”, “phát triển”, “vươn ra biển lớn”, mà giữa lòng Hà Nội xuất hiện một sự đảo ngược tiến trình tiến hóa của loài người. Cả ngàn con người đang no cơm ấm cật, xiêm áo chỉnh tề, bỗng dưng biến thành đàn cá Bác Hồ, bầy chó của Pavlov, “hân hoan”, “hồn nhiên” hát bài “Như có Bác Hồ trong ngày vui đại thắng”. Và rồi, sau khi kết thúc thắng lợi ra về, cùng nhau đồng ca điệp khúc: “dân trí Việt Nam còn thấp”, “dân tộc ta chưa trưởng thành” nên chưa thể vươn tới tiến trình dân chủ hoá. Bệnh này coi bộ hết phương cứu chữa!

LÊ DIỄN ĐỨC

Warsaw, Ba Lan

<http://lytuongnguoiviet.com/>

MẠNG LƯỚI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM

Thông Cáo Báo Chí

Kêu gọi đề cử ứng viên cho giải Nhân Quyền VN 2012

.....*California, HK 24-07-2012*.....

Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam (MLNQVN) thành lập từ năm 2002 nhằm tuyên dương thành tích tranh đấu bất bạo động cho lý tưởng nhân quyền tại Việt Nam. Giải Nhân Quyền Việt Nam còn nhằm bày tỏ sự liên đới của người Việt khắp nơi đối với những cá nhân và đoàn thể đã và đang dấn thân bảo vệ quyền làm người và công lý cho người dân Việt Nam.

Từ ngày thành lập đến nay, MLNQVN đã tuyên dương những nhà đấu tranh hàng đầu cho nhân quyền tại Việt Nam, gồm Hoà thượng Thích Quảng Độ, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Bác sĩ Phạm Hồng Sơn, Luật sư Lê Chí Quang, Ông Nguyễn Vũ Bình, Ông Nguyễn Khắc Toàn, Ông Phạm Quế Dương, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Ông Lê Quang Liêm, Linh mục Phan Văn Lợi, Thượng tọa Thích Tuệ Sỹ, Ông Đỗ Nam Hải, Ông Nguyễn Chính Kết, Ông Hoàng Minh Chính, Luật sư Lê Thị Công Nhân, Luật sư Nguyễn Văn Đài, Thượng tọa Thích Thiện Minh, Nhà báo Điều Cày Nguyễn Văn Hải, Bán nguyệt san Tự Do Ngôn Luận, Mục sư Nguyễn công Chính, Nhà văn Trần Khải Thanh Thủy, Ký giả Trương Minh Đức, Ông Đoàn Huy Chương, Cô Đỗ Thị Minh Hạnh, và Tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ. Hiện nay một số lớn những người đã được trao Giải Nhân Quyền Việt Nam còn đang bị tù đày hoặc cô lập. MLNQVN tiếp tục kêu gọi thế giới lưu tâm tình trạng nhân dân Việt Nam bị tước đoạt tự do và nhân quyền, đặc biệt là những khôn nguyên Giải Nhân Quyền VN.

Giải Nhân Quyền Việt Nam năm 2012 sẽ được trao tặng nhân dịp kỷ niệm Ngày Quốc Tế Nhân Quyền lần thứ 64 vào tháng 12 năm 2012 tại TP Montréal, Canada.

MLNQVN mong ước sẽ đón nhận được nhiều hồ sơ đề cử ứng viên xứng đáng cho Giải Nhân Quyền Việt Nam năm 2012 từ các đoàn thể và cá nhân trong cũng như ngoài nước. Kết quả việc xét giải sẽ được chính thức công bố vào đầu tháng 11 năm 2012.

Tiêu chuẩn tổng quát

- Phải là một cá nhân hoặc tổ chức đang hoạt động tại Việt Nam.

- Đã có thành tích đấu tranh bất bạo động vì nhân quyền cho người dân Việt Nam.

- Việc đấu tranh của họ đã tạo được ảnh hưởng tích cực tại quốc nội cũng như ở hải ngoại.

Thủ tục đề cử

- Mỗi cá nhân hay đoàn thể có thể đề cử nhiều ứng viên; tuy nhiên Ban Xét Giải không xét đơn tự đề cử;

- Nên sử dụng mẫu đơn đề cử (đính kèm); tuy nhiên Ban Xét Giải cũng chấp nhận thư đề cử có đầy đủ chi tiết cần thiết;

- Hồ sơ đề cử nên bao gồm các tài liệu hỗ trợ, như các bài viết, phát biểu của người được đề cử hoặc tài liệu đã hoặc chưa xuất bản về người hoặc tổ chức được đề cử.

Xin gửi hồ sơ đề cử về MLNQVN trước ngày 30-9-2012 theo địa chỉ:

**Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam
8971 Colchester Ave, Westminster, CA 92683**

**Hoặc qua địa chỉ Email:
vnhrnet@vietnamhumanrights.net**

Giải Nhân Quyền Việt Nam Năm 2012 Mẫu Đơn Đề Cử

1- Tóm tắt tiểu sử người hoặc tổ chức được đề cử:

2- Quá trình hoạt động có liên quan đến nhân quyền Việt Nam: (Các công tác đã thực hiện, tác phẩm đã phổ biến, gian khổ đã chịu đựng, thành tích được tuyên dương...)

3- Tên và địa chỉ những người mà Ban Xét Giải có thể liên lạc để biết thêm chi tiết về người được đề cử nếu cần:

4- Tên người hoặc tổ chức đề cử:
Địa chỉ... Điện thoại... Email...

ĐI TÙ CÁ LŨ

.....**Đỗ Đăng Liêu 26-07-2012**.....

Ông Tony Abbott là lãnh tụ đảng đối lập tại Úc. Ông Mitt Romney là người đảng Cộng Hoà chọn để tranh cử chức vụ Tổng thống Hoa Kỳ vào tháng 11 sắp tới. Ông Francois Holland, cách đây vài tháng là lãnh tụ đối lập thuộc đảng Xã Hội Pháp, nay đã trở thành tổng thống sau khi “lật đổ” được đảng cầm quyền của T.thống Nicolas Sarkozy. Ông Ed Miliband hiện là lãnh tụ đảng Lao Động Anh là đảng đối lập với đảng Bảo Thủ đang cầm quyền. Ở Đức, ông Sigmar Gabriel là lãnh tụ của đảng Dân Chủ Xã Hội đối lập với chính quyền của T. tướng Angela Merkel. Ở Ý, ông Pier Luigi Bersani là lãnh tụ đảng Dân Chủ, đối lập với chính quyền của T.tướng Mario Monti. Ở trên là tên của một vài lãnh tụ đối lập tại một số quốc gia được coi là dân chủ trên thế giới.

Tất cả những vị đó và những lực lượng mà họ lãnh đạo đều có một mục tiêu rất rõ ràng và công khai là “lật đổ” chính quyền đương nhiệm tại nước của họ để lên nắm quyền nhằm thi hành một chính sách mà họ cho là hay hơn. Và trong khả năng của họ, họ làm tất cả những gì mà luật pháp cho phép, kể cả biểu tình, chỉ trích, vạch trần những cái xấu của chính phủ... để đạt mục tiêu “lật đổ chính quyền” **qua lá phiếu của người dân.**

Dựa trên kinh nghiệm tại các quốc gia này thì có xác suất rất cao là những kẻ âm “muu lật đổ chính quyền” đó sẽ thành công và trở thành những người nắm quyền đất nước mới. Và đó cũng chính là con đường mà những người hiện đang nắm quyền đã làm đối với những chính quyền trước đó.

Với cái thể “cầm quyền” và “đối lập” đó, các lực lượng chính trị thay nhau cầm quyền theo quyết định của người dân, là những người thực sự làm chủ đất nước và thật sự nắm trong tay quyền quyết định tối hậu. Ngày hôm nay đảng A nắm quyền, ngày mai đảng B “lật đổ” đảng A và lên nắm quyền, ngày một đảng A lại “lật đổ” đảng B và trở lại nắm

quyền. Tất cả những sự thay đổi quyền hành đó diễn ra thường xuyên, trong trật tự, trong khuôn khổ của pháp luật. Không có công an đàn áp biểu tình, không có công an và côn đồ quấy nhiễu người đối kháng, không tù tội, không đổ máu. **Và đất nước cứ tiến bộ ngày một nhanh hơn.**

Tại các nước dân chủ tiên tiến như nước Úc, nước Anh,... bất chấp những tranh cãi, thậm chí mắng nhiếc nhau thậm tệ tại diễn đàn Quốc hội, là nơi việc nước được đem ra bàn thảo, những người trách nhiệm của chính phủ và phe đối lập vẫn đều đặn xuất hiện bên nhau trong tất cả những công việc chung khác của đất nước; vẫn chào hỏi, cười nói và bắt tay nhau như những công dân của một xã hội văn minh. Mỗi người làm tròn trách nhiệm và vai trò của mình.

Ở những quốc gia kể trên, không có những hành vi côn đồ và lưu manh chơi xấu đối phương như ném phân vào tư gia, nhét kẹo cao su vào ô khoá, khoá cửa để chủ nhà không vào được nhà của mình, chèn cho ngã xe ở ngoài đường, chốt công an và côn đồ 24/24 trước nhà, dọa nạt bạo hành, bắt bớ và giam cầm trái pháp luật... Tất cả những hành vi sai trái và phạm pháp đó, nếu xảy ra ở những quốc gia dân chủ, luôn bị hệ thống tư pháp độc lập xử lý nghiêm minh và bị truyền thông phơi bày đầy đủ.

Lý do đơn giản là vì cả chính quyền và phe đối lập đều thấu hiểu về lợi ích của những việc mà họ và đối phương đang làm đối với sự lành mạnh của hệ thống chính trị nước nhà.

Phe đối lập hiểu rằng phải có chính phủ để điều hành quốc gia. Phe chính phủ ngược lại cũng hiểu sự cần thiết của đối lập để ngăn chặn mọi hình thức lạm dụng quyền hành của chính phủ. Vì vậy, dù luôn rất khó chịu và khổ sở vì những công kích và đánh phá của đối phương nhằm “lật đổ” mình, cả hai phía đều tôn trọng vai trò của nhau

và cùng ra sức bảo vệ cái cấu trúc chính quyền và đối lập trong quốc gia của họ vì quyền lợi tối thượng của đất nước và mọi người dân nước họ. Trong tinh thần và sự hiểu biết đó, mỗi phe gắng hết sức của mình để đạt được sự ủng hộ của người dân là người trọng tài tối hậu. Qua các cuộc tranh cử tự do và công bằng, người dân quyết định số phận của họ ở vai trò chính quyền hay đối lập.

Nhưng cũng may cho những ông bà Abbott, Romney, Hollande, Miliband, Gabriel, Bersani... Nếu họ chẳng may sinh nhằm vào nước CHXHCN Việt Nam thì chắc đã đi tù cả lũ, hay bị tử hình cả rồi theo Điều 79 Bộ luật Hình sự!

Thật vậy, nhìn lại đất nước Việt Nam chúng ta mà không khỏi đau buồn vì sự kém hiểu biết đi đôi với lòng tham, và sự u tối của những người lãnh đạo hiện nay.

Những người lãnh đạo CSVN biết rất rõ sự kém cỏi của họ trong việc xây dựng đất nước. Họ tự biết là không có khả năng tranh tài một cách công bằng với những thành phần yêu nước khác nên họ không chấp nhận bất cứ hình thức tranh tài công bằng và công khai nào như diễn ra ở những quốc gia dân chủ. Vì vậy, họ dùng mọi phương tiện, nhất là những phương tiện bất chính, vi phạm ngay chính những luật lệ mà chính họ đặt ra, để tiêu diệt mọi hình thức đối lập.

Ngoài việc lén lút và công khai đàn áp, bớ tù và sát hại những người đối lập mà lãnh đạo CSVN nhìn thấy ở đó nguy cơ bị lật đổ, mức độ tệ hại của lãnh đạo CSVN lên tới mức cao nhất và hèn hạ vô liêm sỉ nhất là triệt hạ ngay cả lòng yêu nước, ý chí bảo vệ đất nước, sự quyết tâm sẵn sàng hy sinh để chống ngoại xâm của toàn dân, qua việc trấn áp, bắt bớ và giam cầm ngay cả những người phụ nữ chân yếu tay mềm, và đả thương cả những cụ bà tuổi đã gần đất xa trời và một thời từng là đồng chí hy sinh xương máu để họ đến được địa vị ngày hôm nay.

Tội tham cũng chỉ là tội nhỏ, nhưng diệt lòng yêu nước là một trọng tội! ●●●●●●●●●●

LẤY CHỒNG ĐÀI LOAN

vui ít buồn nhiều - trăm điều cơ cực

.....*Thanh Trúc RFA 19-07-2012*.....

Lấy chồng xứ lạ không còn là chuyện lạ, bởi bao năm qua mục Đồi Sống Người Việt Khắp Nơi đã kể nhiều về cuộc sống của những cô gái Việt theo chồng qua Đài Loan.

Từ hơn một thập niên qua, mãi đến giờ này, đàn ông Đài Loan tiếp tục sang Việt Nam kiếm vợ, cô dâu Việt Nam sẵn sàng nhắm mắt đưa chân theo chồng về nơi xa.

Thanh Trúc đoán chắc điều đầu tiên các cô dâu phải tự hỏi là cái gì đang chờ mình ở nơi kia, hạnh phúc hay khổ đau? Thực tế, gọi là “cô dâu”, là “chồng” hay là “vợ” mà khi đổi diện thực tại thì quá đổi bẽ bàng, nếu không muốn nói là tui hổ.

Thăm cảnh của những cô gái Việt lấy chồng Đài Loan

Hạnh phúc thì chỉ có hai hay ba mươi phần trăm chứ không nhiều...

Đó là lời cô Vân Anh, hội trưởng Hội Phụ Nữ đang làm việc trong Văn phòng Trợ giúp Pháp lý cho Công nhân và Cô dâu Việt Nam do linh mục Nguyễn Văn Hùng thành lập ở Đài Loan cách đây mười hai năm, khi làn sóng công nhân Việt tràn vào Đài Loan, tiếp đến là hàng ngàn cô dâu Việt theo chồng Đài Loan về nước.

Cho tới lúc này, phụ nữ Việt Nam tiếp tục sang Đài Loan làm dâu xứ lạ. Từ vùng quê Đại Viên cách thành phố Đào Viên không xa, Vân Anh thừa chuyện cùng quý vị:

Tôi là Vân Anh, tôi lấy chồng sang Đài Loan được mười năm rồi. Tôi vô văn phòng của cha Hùng làm việc cũng gần được bốn năm, có cơ may là có Hội Phụ Nữ ở đây, thấy hoàn cảnh các chị em gặp rất nhiều khó khăn, thí dụ lấy chồng sang đây bị đánh đập, hành hạ, bị nhốt, hoặc là con thì không được gọi mẹ, rồi nhiều tình huống khác nữa ... Vì vậy Vân Anh có cái động cơ thúc đẩy, muốn giúp các chị em đó về cuộc sống cũng như về pháp luật ở bên này. Thì qua sự tìm hiểu đó nên được chị em tín nhiệm bầu làm hội trưởng gần được ba nhiệm kỳ rồi.

Hôm nay Vân Anh đến thăm gia

đình cô dâu ở đây, lấy chồng sang đây được mười hai năm rồi.

Người phụ nữ, mà Vân Anh và Thanh Trúc tạm gọi là chị Lan, lập gia đình vào năm 37 tuổi với một ông Đài Loan khi đó đã 82 tuổi. Sang quê chồng, chị Lan phải ở nhà để chăm sóc ông chồng già bệnh hoạn, trong lúc bị gia đình chồng, đúng ra là những người em chồng, đối xử như một người ở đợ không hơn không kém. Tháng Hai vừa qua, ông chồng 93 tuổi qua đời mà không để lại cho chị chút gì gọi là của cải, những người em chồng rắp tâm đánh đuổi chị ra khỏi nhà:

Chị cũng không có chứng minh thư của Đài Loan, không có điện thoại, sống ở một vùng quê heo lánh rất là thương tâm.

Ngoài hoàn cảnh này thì còn có nhiều chị em khác nữa, ví dụ có con rồi nhưng vì chồng đánh đập dữ quá nên bắt buộc phải ly hôn. Trước khi ly hôn chồng còn bắt phải ký giấy là không được gặp gỡ con cái thì mới cho ly hôn. Nhưng tại các chị em không hiểu biết về pháp luật bên này, mà ngày nào cũng bị hành hạ như vậy nên là bắt buộc phải ký vào tờ giấy ly hôn thôi. Người đó đã được chị em bên Hội Phụ Nữ giúp đỡ, trở thành cán sự của hội tức là người đứng sau Vân Anh đó.

Rồi còn những trường hợp ví dụ như lấy chồng thì trước khi cưới là một người bình thường, nhưng mà sang đây bỗng dưng phát hiện chồng mình là một người tâm thần, bởi vì sang cưới mình không phải người chồng tâm thần đó mà là một người khác. Rồi nhiều trường hợp khác nữa đau lòng lắm. Các chị em cũng muốn thay đổi cuộc sống và giúp đỡ gia đình mới mạo hiểm sang đây nhưng cuộc sống bị rất nhiều áp lực với lại vất vả rất nhiều khó khăn.

Thường những cảnh thương tâm mà Hội Phụ Nữ của chị Vân Anh biết được là do các công nhân VN hay biết và mách lại. Một khi đã

nhận dạng được nạn nhân và nơi ăn chốn ở, những phương cách mà văn phòng và Hội PN có thể giúp là:

Chính phủ Đài Loan cũng không có ra tay để mà đi về những gia đình và tìm hiểu tại sao người ta vất phải hoàn cảnh như vậy. Thì thông qua các chị em hoặc nhờ những công nhân sang đây người ta phát hiện rồi thông báo cho hội. Hội đi đến nơi tìm hiểu hoàn cảnh để giúp đỡ vật chất và nâng đỡ về tinh thần. Hội hiện nay rất nghèo nhưng mà về tinh thần thì vẫn tìm đến các chị em để giúp đỡ, tìm công ăn việc làm rồi nếu mà bị bóc lột áp bức thì thông báo cảnh sát, tìm nơi ăn ở miễn phí cho các chị em cô dâu, xin cấp giấy bảo hộ và nếu như vậy thì tìm kiếm luật sư miễn phí, cùng đi ra tòa để phiên dịch cho các chị em đó.

Trường hợp chị em nào không bị hành hạ bị ngược đãi nhưng vì gia đình quá nghèo, chồng đau ốm, diên khùng, bệnh tật, vợ phải nai lưng gánh vác mọi việc kể cả hầu hạ ông chồng và đi làm để nuôi gia đình chồng, Hội Phụ Nữ của chị Vân Anh cũng tìm đến với họ để an ủi và hỗ trợ:

Hội đang có chiều hướng phát triển ngân quỹ để giúp cho các chị em nghèo khó, giúp con cái họ được học hành. Ví dụ người ta không có tiền để con em đi học thêm thì hội có một cái lớp để cho các con của chị em mình vô đó để được đào tạo văn hóa, dạy tiếng Việt, dạy thêm toán hay các môn khác, cho con người ta không thua kém những người khác.

Bây giờ Thanh Trúc mới quý vị gặp gỡ chị Lan, quê ở Tây Ninh, mà người chồng 92 tuổi vừa qua đời cách đây 5 tháng. Hôm nay chị là người duy nhất chịu lên tiếng và cho phép Th. Trúc kể lại hoàn cảnh éo le của chị. Bằng giọng điệu chân chất của người miền quê, chị nói :

Làm sao mà kể cho hết. Hồi đó có một chị ở thành phố giới thiệu cho Lan. Ông ấy hồi đó 82 tuổi rồi. Hồi đó ở nhà khổ quá rồi ...trời ơi... Lan không biết quyết định làm sao hết. Hồi đó gia đình đổ nợ quá trời, nhà cửa thì người ta xiết hết rồi biết đi đâu mà ở. Cũng hy sinh

cuộc đời lấy ông qua đây cho có chỗ nương tựa rồi đi làm kiếm tiền trả nợ thôi. Lúc đó mới qua ở một năm ông không cho đi làm. Ở nhà mà không có tiền, ông đâu có cho tiền đâu, tới ngày ở nhà sẵn sóc ông, tắm rửa ông vậy đó, rồi cơm nước hàng ngày. Đâu có bạn bè đâu biết đi đâu!

Tiền mua gạo ở trong nhà là hàng tháng em ông đưa, một tháng đưa hai lần, đủ trong nhà ăn xài chứ đâu dám sắm gì đâu. Gia đình anh em ông không có ai đối xử với Lan tốt hết. Người ta coi Lan còn thua kẻ ăn người ở nữa. Như hồi đó ông chưa chết, bên chồng đòi đuổi Lan về, Lan cũng ráng chịu đựng chứ về Việt Nam thì khổ sở không tiền không bạc, ráng ở tới ngày nay luôn. Ông nay 93 tuổi, mới chết có năm tháng thôi, không có để lại cái gì. Ông của cái tài sản dư thừa mà không có để lại cái gì. Đất cát đất ruộng nhà cửa tiền bạc ông để cho anh em con cháu hết à. Ông không cho mình được đồng nào hết. Bây giờ đang ở nhà ông chồng nè, mà coi như căn nhà người ta kêu bán, giờ chưa biết nương tựa ở đâu hết.

Gia đình chồng ngày một ngày hai dọa đuổi chị Lan đi để bán nhà. Cùng quần, không thạo đường đi nước bước, không có giấy tờ cũng không biết tiếng bản xứ, chị cứ lang thang vừa đi vừa khóc ở ngoài đường. Kịp may được thông báo, Hội Phụ Nữ của văn phòng cha Hùng và cô hội trưởng Vân Anh đã tới Đại Viên kiểm chi: Nhờ có chị em bạn dẫn Lan đi làm công ty, nay cũng được bốn tháng. Hồi chồng chết không có tiền ăn phải mượn bạn, giờ đi làm có tiền trả hết rồi.

Có lẽ nên tìm hiểu thêm chút nữa về trường hợp của chị Lan qua lời bỏ túi của Mi Vân, từ Na Uy sang Đài Loan rồi cùng Vân Anh đi tìm thăm gia đình các cô dâu Việt ở quê cũng như gặp con cái của họ. Trở lại một năm đầu tiên của chị Lan ở Đài Loan, Mi Vân cho hay:

Khi cô ở được một năm ở bên này thì họ bảo là cho cô về Việt Nam thăm gia đình nhưng mà sự thật không phải như vậy. Lúc đi thì cô nghĩ là về thăm nhà thôi. Đúng mười ngày sau cô từ Việt Nam sang

lại bên này, tới sân bay thì Đài Loan không cho cô vào, báo cô đưa số điện thoại cho họ gọi người nhà tới. Khi họ gọi thì người nhà nói là đuổi cô về nước đi. Cô là người ở dưới quê, không có giấy tờ và không biết gì hết thì cô bị trả về Việt Nam. Một thời gian sau thì bên này chồng cô mới quyết định về VN để kết hôn với cô một lần nữa, kết hôn lại rồi đưa cô sang Đài Loan.

Nhưng khi sang bên này thì cô bị cô lập, luôn cả điện thoại nhà họ cũng cắt đường dây để không cho cô liên lạc với bất cứ ai ở bên ngoài. Nơi cô đang ở tức là nơi Mi Vân tới thăm, ở quanh đây ruộng đồng bao la và đất rất nhiều, đều là của chồng cô hết. Nhưng bây giờ ông chết rồi thì em chồng kêu người đến bán nhà bán đất và cô không biết số phận cô mai này ở đâu. Nhiều công nhân lao động thấy cô này đi ngoài đường và cứ khóc lóc hoài, người ta mới tìm hiểu và giới thiệu người này người kia giúp cô. Hiện thời chứng minh thư cô cũng không có, máy hôm trước thì giấy tạm trú của cô vừa hết hạn và cô đã nhờ người ta giúp làm lại.

Lạ một điều là trong thời gian ông chồng chết hồi tháng Một năm nay, lúc đó chồng cô cho cô về Việt Nam thăm mẹ. Cô về Việt Nam đúng một tuần, người cháu chồng gọi qua báo ông này bị té phải vào bệnh viện. Nhận được tin thì cô trở về Đài Loan liền. Về Đài Loan vào lúc chín giờ tối, sau đó vào bệnh viện nhìn mặt chồng lần cuối, không nói được lời nào là ông chết luôn.

Đó là những tình huống đau đầu và khúc mắc mà một thiếu phụ quê mùa của Việt Nam phải đối diện, những tưởng ra đi và lấy chồng giàu là có thể đổi đời.

Thêm một hoàn cảnh trở trêu đau khổ của một cô dâu khác, được Mi Vân thuật tiếp:

Sang bên này thì chồng cô thích ăn trầu, nhưng mà vì ăn trầu nhiều quá nên ông bị ung thư hàm, sau đó thì ông chết.

Sau khi chồng chết thì cô cũng bị sự ngược đãi của nhà chồng tương tự như cô Lan, cô bị ruồng bỏ và bị đuổi đi. Khi nhà chồng lấy dao rượt đuổi cô thì để bảo vệ mình cô đã

phải nhảy lầu...

Trở lại với chị Lan, chị bảo cũng muốn quay về Việt Nam lắm, muốn về để nói với những người khác là đừng mơ chuyện đi lấy chồng Đài Loan, vì họ toàn là dân quê, nghèo, thất học, có người bất bình thường, và có người đau ốm tàn tật. Trường hợp gặp được người gọi là giàu có như chồng chị cũng không phải là may mắn. Thế nhưng có cái gì đó ngăn chị trở về, phải chăng đây cũng là tâm trạng chung của những người lỡ bước:

Cũng muốn về Việt Nam, cũng muốn nói vậy mà điều sợ bà con lối xóm biết Lan lấy chồng giàu mà khổ sở như vậy. Người ta biết người ta cười chê nên Lan ráng chịu đựng tới ngày nay.

Dưới mắt chị Vân Anh, những nỗi bất hạnh và sự bị đối xử bất công của những cô gái Việt đi lấy chồng xa xứ phát xuất trước nhất từ những cuộc hôn nhân không có tình yêu mà chỉ có sự tính toán của cả đôi bên:

Con gái thị thành cũng có đi nhưng mà số ít thôi, nông thôn là phần nhiều. Hạnh phúc thì em chỉ đếm bằng ngón tay còn bất hạnh rất là nhiều. Sang đây nếu người nào giỏi chịu đựng thì OK, còn không chịu đựng được thì người ta trốn ra ngoài bởi vì người ta không hiểu được pháp luật của ĐL, thì người ta sẽ bị cuộc sống lưu vong thôi.

Vấn đề là tuyên truyền vận động thôi, chị em sang đây phải tìm hiểu kỹ, nếu yêu đương thật sự thì được, còn lấy chồng qua môi giới thì phải xác định rõ ràng người chồng đó như thế nào. Bởi vì mình không tìm hiểu được người chồng mà chỉ qua một hai lần gặp gỡ thì lấy đi thôi chứ có yêu đương gì, mấy tháng mấy ngày đã biết mặt hai gia đình nhau đâu.

Còn đối với cô bạn Mi Vân, hiện đang tìm cách hỗ trợ Hội Phụ Nữ và chị Vân Anh để giúp đỡ các cô dâu Việt kém may mắn bên Đài Loan, có một nguyên nhân khác:

Qua những câu chuyện nghe được thì Mi Vân nghĩ một phần là người Đài Loan nghĩ rằng các cô gái lấy chồng sang bên này là vì lợi ích riêng, là muốn kiếm tiền gửi về

nhà cho nên từ đó là người ta có thành kiến. Đó là thực tế trong xã hội Việt Nam bây giờ, nhiều người chấp nhận lấy chồng chỉ vì muốn giúp gia đình của mình.

Nhưng rồi cũng có người, sau khi được sự hỗ trợ và tư vấn của Hội Phụ Nữ, đã quyết định thoát khỏi nghịch cảnh và trở về nước.

Lời cô Vân Anh:

Cá biệt trong những trường hợp khác thì cô dâu này mới về Việt Nam tháng trước. Tại vì lúc lấy chồng thì người khác sang cưới, đến lúc sang thì phải người chồng bị tâm thần, phải làm nội trợ cho cả gia đình nó. Gia đình mở một tiệm bán hoa, ngày thì đi bán hoa, buổi trưa buổi tối thì phải nấu cơm cho gia đình đó và hầu hạ chồng mình. Một ngày chỉ cho một trăm Đài tệ để ăn uống. Một trăm Đài tệ không đủ vì một hộp cơm bên Đài Loan là cũng tám chín chục đồng rồi. Cả ngày ăn như vậy thì làm sao, đến nỗi nói xin lỗi cái bằng về sinh cũng không có tiền để mua nữa.

Muốn ly dị thì phải về nước nhưng mà sau cùng cô dâu đó cũng dùng cảm báo rằng em về VN em ăn rau ăn cháo em cũng chấp nhận ly hôn chứ không thể sống cuộc sống với chồng bị tâm thần mà lúc lên con thì đánh đập người ta rất dã man, đi đâu cũng không cho đi hoặc là có người theo dõi. Những trường hợp như đây rất là tội nghiệp.

Thanh Trúc vừa một lần nữa nhắc lại cùng quý vị về đời sống cô dâu Việt ở Đài Loan, những câu chuyện rất mới chứ không phải chuyện của mười mười hai năm trước đây.

Điều này có làm quý thính giả suy nghĩ rằng tại sao không có gì thay đổi tốt đẹp cho những cuộc hôn nhân dị chủng chống Đài vợ Việt hơn một thập kỷ nay? Tại sao con gái Việt, con gái miền quê, chẳng chịu trâu đồng nào ăn cỏ đồng này mà cứ nhắm mắt đưa chân rong một sự trao đổi không có tình yêu không cả tình người như vậy?. Kính mong người nghe giúp Thanh Trúc tìm câu trả lời.

MỘT NHÀ TỪ THIỆN

phải đột ngột rời VN sau khi bị đe dọa và sách nhiễu

— Thông Luận pv bà Hồ Quì 26-07-2012 —

LTS: Hội từ thiện Măng Non (tên tiếng Pháp là Association Avenir, www.mangnon.free.fr) thành lập tại Pháp hoạt động từ năm 1994 với mục đích giúp đỡ các sinh viên và học sinh nghèo tiếp tục theo học. Một cách đều đặn từ 18 năm qua, cứ hai năm một lần, hội tổ chức những chuyến du lịch VN để tặng quà cho các trường học và để các nhà hảo tâm có dịp thăm viếng VN và gặp các em mà họ giúp đỡ. Cho tới nay, các chuyến du lịch này diễn ra một cách bình thường dù bị công an theo dõi rất sát, nhưng lần này công an đổi thái độ và ra mặt sách nhiễu. Bà Lương Thị Hồ Quì, vợ ông Nguyễn Gia Kiểng, một trong những sáng lập viên của hội và cũng là chủ tịch hội trong những năm đầu, đã phải rời VN đột ngột sau khi bị công an đe dọa an ninh nhân thân. Phái đoàn sau đó cũng bị sách nhiễu. Trọng Khiêm đã liên lạc với bà Hồ Quì sau khi bà về Pháp. Sau đây là phần chính cuộc phỏng vấn.

Trọng Khiêm: Chào chị Quì, tại sao chị về Pháp cắt ngang cuộc thăm viếng VN?

Bà Hồ Quì: Tôi bị buộc phải rời VN vì bị công an đe dọa. Người chỉ huy công an nói với tôi rằng họ không trực xuất tôi nhưng nếu tôi không rời ngay VN thì họ sẽ không bảo đảm an ninh cho tôi và phái đoàn Măng Non đi đến đâu họ cũng không để yên.

- Chị nghĩ rằng họ có thể bạo hành?

- Tôi hỏi tòa lãnh sự Pháp xem phải ứng xử như thế nào sau lời đe dọa này. Vị lãnh sự Pháp hỏi tôi cơ quan nào đưa ra lời đe dọa, tôi nói rằng tôi chỉ biết đây là một cơ quan công an nhưng không biết danh xưng chính thức là gì, chỉ biết địa chỉ công an là 242 đường Nguyễn Trãi. Vị lãnh sự nói rằng nếu như thế thì nghiêm trọng lắm, bà nên trở về Pháp ngay đi. Tôi điện thoại hỏi anh Kiểng, chồng tôi cũng nói rằng nên rời VN bởi vì công an VN có

thói quen dùng bạo lực manh hành hung những người mà họ không ưa. Đã có rất nhiều phụ nữ bị công an giả dạng côn đồ hoặc thuê bọn côn đồ hành hung. Một lý do khác khiến tôi quyết định về Pháp ngay là họ nói rằng nếu tôi còn ở lại VN thì phái đoàn Măng Non đi đến đâu họ cũng không để yên. Tôi không muốn vì tôi mà các bạn trong phái đoàn bị sách nhiễu, làm hỏng chuyến du lịch của họ.

- Thành phần phái đoàn Măng Non như thế nào và về VN với mục đích nào?

- Tổng cộng có 20 người, đa số là người Pháp, phần còn lại là những người Việt sinh sống tại Pháp và có quốc tịch Pháp. Tất cả đều là hội viên hội Măng Non và tích cực giúp đỡ học sinh sinh viên nghèo tại VN, thí dụ như nhận một hay nhiều học sinh VN làm con nuôi và trợ giúp để các em có thể tiếp tục đi học. Các chuyến du lịch có mục đích để các cha mẹ nuôi gặp các em mà họ đỡ đầu và thăm viếng các cơ sở giáo dục mà họ giúp đỡ, đồng thời để thăm viếng đất nước VN. Mỗi lần thăm viếng các trường và các nơi có cô nhi chúng tôi đều đem quà tặng, như bút, quần áo, đồ chơi, hay tiền v.v...

- Đây là lần đầu tiên phái đoàn và cá nhân chị bị làm khó?

- Cá nhân tôi thì không phải lần đầu nhưng phái đoàn thì gần như vậy. Năm 2006 tôi vào tới Sài Gòn thì được đưa giấy mời ra sở công an "làm việc", tôi hỏi người sĩ quan công an đây là giấy mời hay lệnh triệu tập và được trả lời rằng đây đúng là một giấy mời. Tôi đáp lại rằng nếu là giấy mời thì có nghĩa là tôi không sai phạm gì cả và có quyền từ chối lời mời.

Sau đó sở công an gọi điện thoại cả chục lần đòi tôi đến sở công an nhưng tôi vẫn không đến, cuối cùng tôi băng lòng để công an đến nhà gặp tôi trong vòng nửa giờ. Năm 2008 họ lại đưa giấy mời và tôi cũng vẫn từ chối đến sở công an,

sau cùng hai sĩ quan công an đến gặp tôi tại khách sạn, khoảng một giờ. Năm 2010 không có gì xảy ra, phái đoàn và tôi được yên ổn. Nhưng năm nay thì khác hẳn.

- *Chị nói khác hẳn là khác như thế nào?*

- Kể từ năm 1996 khi hội chúng tôi bắt đầu tổ chức những chuyến về thăm VN, lúc nào họ cũng theo dõi rất sát, đi đâu họ cũng đi theo để quay phim, chụp ảnh nhưng họ vẫn để chúng tôi yên và chúng tôi cũng không phiền gì vì mình có làm gì lén lút đâu mà sợ. Nói chung hội Măng Non cũng như cá nhân tôi không có quan hệ trực tiếp và công khai với công an. Chỉ từ năm 2006 trở đi, họ mới đòi gặp tôi nhưng hội thì họ vẫn để yên và cũng chỉ tiếp xúc tại Sài Gòn, nghĩa là giai đoạn chót của chuyến thăm viếng thôi, chứ ở ngoài Bắc và ngoài Trung họ không làm gì ngoài quay phim và chụp ảnh. Như tôi đã nói, năm 2006 sau khi đưa giấy mời và điện thoại rất nhiều lần yêu cầu tôi đến sở công an làm việc nhưng tôi không đến, họ đã đến nhà chị tôi để gặp tôi. Người gặp tôi xưng tên là Phan Trung, chắc là một sĩ quan cao cấp vì có mấy sĩ quan công an đi theo. Ông này nói năng lịch sự. Sau vài lời xã giao ông ấy đề nghị hội Măng Non gia nhập Mặt trận Tổ quốc như các hội từ thiện khác để dễ hoạt động. Tôi đáp lại rằng Mặt trận Tổ quốc là một tổ chức chính trị, hội chúng tôi là một hội từ thiện thuần túy, chúng tôi không thể tham gia Mặt trận Tổ quốc được, còn các tổ chức từ thiện khác có tham gia hay không tùy họ. Ông Trung không nói thêm và xoay qua nói về anh Kiêng. Ông ấy nói rằng anh Kiêng là một người yêu nước, nhưng thái độ của anh ấy với chính quyền cứng rắn quá. Anh Kiêng nên về VN thăm quê hương để biết rõ thực tại đất nước. Tôi đáp lại rằng nếu các anh muốn anh Kiêng về VN thì cứ liên lạc trực tiếp với anh ấy; tôi không làm chính trị nên không thể biết anh ấy nghĩ gì để có thể làm trung gian. Ông ấy vẫn nói anh Kiêng nên về nước và suốt phần còn lại của buổi tiếp xúc xoay quanh vấn đề này một cách lịch sự. Năm 2008, khi tôi vừa

vào tới Sài Gòn thì đã nhận được ngay giấy mời lên sở công an và tôi cũng từ chối. Sau cùng thì hai sĩ quan công an đến gặp tôi tại khách sạn. Tất cả cuộc nói chuyện kéo dài hơn một giờ, ngoài những thăm hỏi xã giao, chỉ xoay quanh việc đề nghị anh Kiêng về VN. Lập trường của tôi vẫn như trước nghĩa là họ nên trực tiếp liên hệ với anh Kiêng trong khi lập trường của họ vẫn là tôi nên chuyển lời đề nghị của họ. Có một lúc họ nói rằng tại sao các ông Nguyễn Cao Kỳ và Thích Nhất Hạnh về nước được mà anh Kiêng lại không chịu về. Tôi chỉ biết đáp lại rằng mỗi người có một cương vị riêng và buổi tiếp xúc kết thúc một cách nhã nhặn.

- *Còn lần này thì sao?*

- Lần này thì ngay khi tôi mới tới Hà Nội đã nhận được giấy mời lên sở công an làm việc. Tôi không tới gặp họ. Và lại tôi rất ít thời giờ vì chỉ ở Hà Nội vài ngày, lại còn dự định đi thăm nhiều nơi. Trước khi rời Hà Nội tôi gọi điện thoại cho họ theo số điện thoại trên giấy mời. Họ cho biết là tôi không sai phạm gì, họ chỉ muốn gặp tôi để biết thêm về hội Măng Non và phái đoàn du khách. Tôi nói rằng tôi không còn là chủ tịch hội nữa, trong phái đoàn có anh trưởng đoàn và cô tổng thư ký của hội sẵn sàng gặp họ, nhưng họ cho biết chỉ muốn gặp tôi thôi chứ không muốn gặp hai người kia. Tôi biết là có chuyện không bình thường rồi nhưng vẫn từ chối gặp họ. Họ nói rằng nếu tôi không gặp họ tại Hà Nội thì cũng sẽ phải gặp họ ở Sài Gòn. Sau đó đoàn chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình, đi đâu cũng có người theo sát, quay phim chụp ảnh một cách rất lộ liễu. Tại Huế họ khám xét rất kỹ những món quà chúng tôi tặng cho học sinh. Không khí bắt đầu căng thẳng nhưng cũng không quá gay go. Chỉ có từ khi vào đến Sài Gòn là mới thực sự căng thẳng và cuối cùng tôi phải rời VN một tuần lễ trước dự định.

- *Cuộc đụng độ giữa công an và chị diễn ra như thế nào?*

- Họ kiểm chuyện với tôi chứ tôi đâu có đụng độ gì với họ. Tôi chỉ ứng xử một cách bình thường. Ngay

khi tôi tới Sài Gòn, công an thường phục đã đợi sẵn tại khách sạn và liên tục quay phim, khách sạn đã có sẵn giấy mời tôi đến sở công an làm việc. Cũng như tại Hà Nội, hôm sau tôi gọi họ để biết lý do tại sao họ mời tôi. Một công an tên là Tạ Xuân Vũ cho biết giấy mời này không liên quan gì tới hội Măng Non, nhà nước hoan nghênh công việc từ thiện của hội. Tôi được mời tới làm việc là để nói chuyện về chồng tôi. Theo họ chồng tôi có lập trường “không thân thiện” với chính quyền. Tôi trả lời họ là tôi không làm chính trị nên không biết gì về hoạt động của chồng tôi cả, và lại tôi rất ít thời giờ nhưng nếu họ muốn gặp cũng được, với điều kiện là họ đến khách sạn gặp tôi. Họ đồng ý nhưng buổi chiều không thấy họ đến. Ngày hôm sau tôi cùng đoàn đi thăm viếng miền Tây đúng như chương trình.

- *Phản ứng của công an ra sao?*

- Xe chúng tôi đi được một đoạn đường thì công an gọi cho công ty du lịch bắt quay trở lại và đưa tôi tới sở công an đường Nguyễn Trãi. Tôi vào gặp họ, anh trưởng đoàn và cô tổng thư ký hội đi theo, còn những bạn khác ngồi trên xe chờ. Họ để anh trưởng đoàn và cô tổng thư ký ngồi chờ ngoài sân còn tôi thì vào văn phòng làm việc với họ.

- *Buổi làm việc diễn ra như thế nào?*

- Anh Tạ Xuân Vũ và một sĩ quan công an khác tên là Đạt làm việc với tôi. Anh Tạ Xuân Vũ đã thay đổi hẳn, mới hôm qua anh ta còn nói nhỏ nhẹ từ tốn với tôi qua điện thoại, hôm nay anh ta tỏ ra rất cộc cằn. Chắc anh ta vừa nhận một lệnh mới. Họ đặt những câu hỏi về lý lịch cá nhân và về chuyến đi. Đây là những điều họ đã biết rồi nhưng vẫn hỏi. Ngày và nơi sinh, nghề nghiệp, cha mẹ, anh em, chồng con v.v... Có những câu hỏi rất vô duyên như “chị vào chùa để gặp ai” tôi trả lời là để gặp Phật, hay “chị vào thăm các trường để làm gì” và tôi trả lời là để thăm các cháu học sinh và các thầy cô v.v...

- *Theo chị tại sao họ cần hỏi những câu hỏi như thế?*

- Theo tôi mục đích của họ là để

gây cho tôi cái cảm tưởng mình là người sai phạm đang bị hỏi cung để sau đó họ dễ trấn áp tinh thần khi bắt đầu những câu hỏi thực, nghĩa là những câu hỏi về anh Kiêng.

- Họ hỏi những gì về anh Kiêng?

- Anh Kiêng làm gì trong ngày? Hay đi đâu? Thường gặp những ai? Tôi có biết là Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên phát hành trái phép tờ báo Tổ Quốc ở trong nước không? v.v... Tôi chỉ trả lời qua loa những câu hỏi này. Về những người thường đến gặp anh Kiêng tôi nói là có nhiều người lắm nhưng tôi không thể nêu tên họ ra vì không được phép của họ. Rồi họ nói là Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên chống nhà nước vì chủ trương đa nguyên trong khi nhà nước VN chủ trương độc đảng và tôi cũng tham gia nấu ăn cho những bữa cơm gây quỹ của THDCĐN như vậy là tôi cũng hoạt động chính trị. Tôi xác nhận là tôi có nấu ăn cho những bữa ăn gây quỹ của THDCĐN và nếu họ nghĩ rằng như thế là làm chính trị thì quả nhiên tôi có làm chính trị, làm chính trị nhiều lắm và sẽ còn tiếp tục làm. Phần sau này khá căng thẳng vì họ xác xược quá. Họ luôn luôn nhắc đi nhắc lại rằng đất nước này là của họ, họ muốn làm gì cũng được. Sau cùng họ đưa tôi tờ biên bản buổi làm việc. Họ bảo tôi đọc và ký tên. Tôi trả lời là tôi không cần đọc, họ muốn viết gì tùy ý và tôi viết vào biên bản rằng "tôi rất không vui vì bị làm phiền". Lúc đó người chỉ huy mới ra, anh ta đọc biên bản rồi sùng sộ đả kích anh Kiêng là làm chính trị xa lông, không biết gì về thực trạng đất nước v.v... Tôi nói với anh ta rằng nếu thấy anh Kiêng nói sai sự thực sao không tranh luận với anh ấy. Anh ta hùng hổ chỉ tay vào mặt tôi nói rằng tôi cũng tiếp tay cho anh Kiêng chống nhà nước. Tôi nhắc nhở anh ta rằng ở những nước văn minh người ta ăn nói lịch sự, không chỉ tay vào mặt người nói chuyện, nhất là đối với phụ nữ.

- Anh ta tên gì, cấp bậc nào?

- Tôi không biết, anh ta chỉ xưng tên là Minh và mặc thường phục, khoảng ngoài 40 tuổi, chức vụ của anh ta chắc phải cao lắm mới có quyền bắt một công ty du lịch buộc

một xe chở du khách đang trên đường đi phải quay lại Sài Gòn. Sau khi tôi đã về Pháp rồi, anh ta còn ra lệnh cho các công an tỉnh sách nhiễu đoàn du lịch, khám xét hạch hỏi một số người trong đoàn. Họ còn hăm dọa đoàn là sẽ bị phạt vì làm việc từ thiện bất hợp pháp.

- Chính anh ta ra buộc chị phải rời VN?

- Đúng thế, anh ta nói: "Đất nước này là của chúng tôi, chúng tôi muốn cho ai đến thì cho, muốn cấm ai ở thì cấm, chúng tôi khuyên chị nên rời VN ngay đi". Tôi hỏi lại anh ta như thế có phải là chính quyền trực xuất tôi không, anh ta trả lời rằng anh ta không trực xuất tôi nhưng anh ta khuyên tôi nên về Pháp ngay, vì nếu tôi ở lại an ninh của tôi sẽ không được bảo đảm và đoàn du lịch sẽ không đi đâu được cả. Chiều hôm đó tôi lấy máy bay về Pháp. Sau khi về Pháp tôi được công ty du lịch cho biết rằng chuyện hăm dọa này xảy ra chỉ vì buổi làm việc căng thẳng quá. Nhưng tôi không hề nổi nóng và cũng không nói gì xúc phạm cả. Tôi chỉ không chấp nhận để bị mất thể diện thôi.

- Chị Quì có cảm nghĩ gì sau chuyến đi này?

- Tôi rất buồn. Những người công an quả là một loại người rất đặc biệt. Đáng lẽ công an phải bảo vệ an ninh thì lại gây mất an ninh. Họ không hề nể nang những người làm việc từ thiện giúp đỡ các cháu nghèo khổ, họ làm như được họ cho phép giúp các cháu là một ơn huệ. Họ cũng không ngần ngại gây thiệt hại cho ngành du lịch khi đối xử thô lỗ với du khách. Hình như họ nghĩ chức năng của họ là để làm phiền và làm hại và lấy đó làm vinh dự. Họ gây thiệt hại nhiều lắm cho đất nước. Cách đây không lâu một anh bạn của chồng tôi được một trường đại học mời về dạy. Anh ấy bằng lòng và chấp nhận dạy không lãnh lương, cũng không đòi chi phí vé máy bay và khách sạn. Anh ấy tự lo lấy hết, chỉ dạy học để giúp thanh niên VN thôi vì anh ấy đã về hưu và có lương hưu khá lớn. Nhưng ngay khi về liền bị công an mời lên làm việc. Họ giữ passport của anh ấy ba ngày liền để thẩm vấn như một

người có tội. Họ hạch sách, quát tháo hỏi anh ấy quen anh Kiêng như thế nào, làm gì cho anh Kiêng, biết những ai trong Tập Hợp Dân Chủ Đa Nguyên v.v... Rồi sau cùng nói bằng lòng cho anh ấy về Việt Nam và đề nghị anh ấy làm chỉ điểm cho họ. Tôi thực không thể hiểu họ là loại người gì mà có thể làm như thế. Dĩ nhiên anh này chán ngán và bỏ ý định về VN dạy học. Thật đáng tiếc vì anh ấy là một chuyên gia lớn.

- Chuyến về VN lần này như thế là không vui?

- Cũng có những niềm vui. Thí dụ như tôi và các bạn đã tới ăn cơm trưa ở "Quán Cơm 2000" của hội Người Tôi Cưu Mang (www.nguoi-toicumang.com). Mỗi bữa ăn chỉ có 2000 đồng VN, nghĩa là chưa tới 10 cent vì một USD đổi ra được hơn 20.000 đồng VN. Quán cơm được tổ chức để giúp đồng bào nghèo có bữa ăn. Chỉ có 2000 đồng một bữa cơm thôi nhưng rất sạch sẽ, lịch sự, tình cảm, cơm ăn đủ no. Các sinh viên phục vụ rất chu đáo và ân cần. Thật là tuyệt vời. Nước ta vẫn còn nhiều hy vọng vì vẫn còn những người tốt. Thật đáng kính phục và đáng được ủng hộ nồng nhiệt.

- Câu hỏi cuối cùng: sau vụ này hội Mạng Non và cá nhân chị có còn tiếp tục công tác từ thiện tại VN nữa không?

- Dĩ nhiên là vẫn tiếp tục. Chúng tôi làm việc cho học sinh sinh viên nghèo ở VN chứ có làm việc cho công an đâu mà bỏ cuộc vì công an thô bạo? Dĩ nhiên là nhiều bạn Pháp trong chuyến đi này rất thất vọng và không muốn đến VN nữa trong một thời gian dài, nhưng hoạt động của hội vẫn phải tiếp tục và càng phải tiếp tục mạnh hơn nữa khi đất nước bị quản trị một cách vô lý. Chúng tôi hiện có hơn 400 con nuôi. Hy vọng rằng hè năm tới con số này sẽ là 500 hay nhiều hơn ■■■■■■■■

Trọng Khiêm
Ethongluan.org thực hiện

